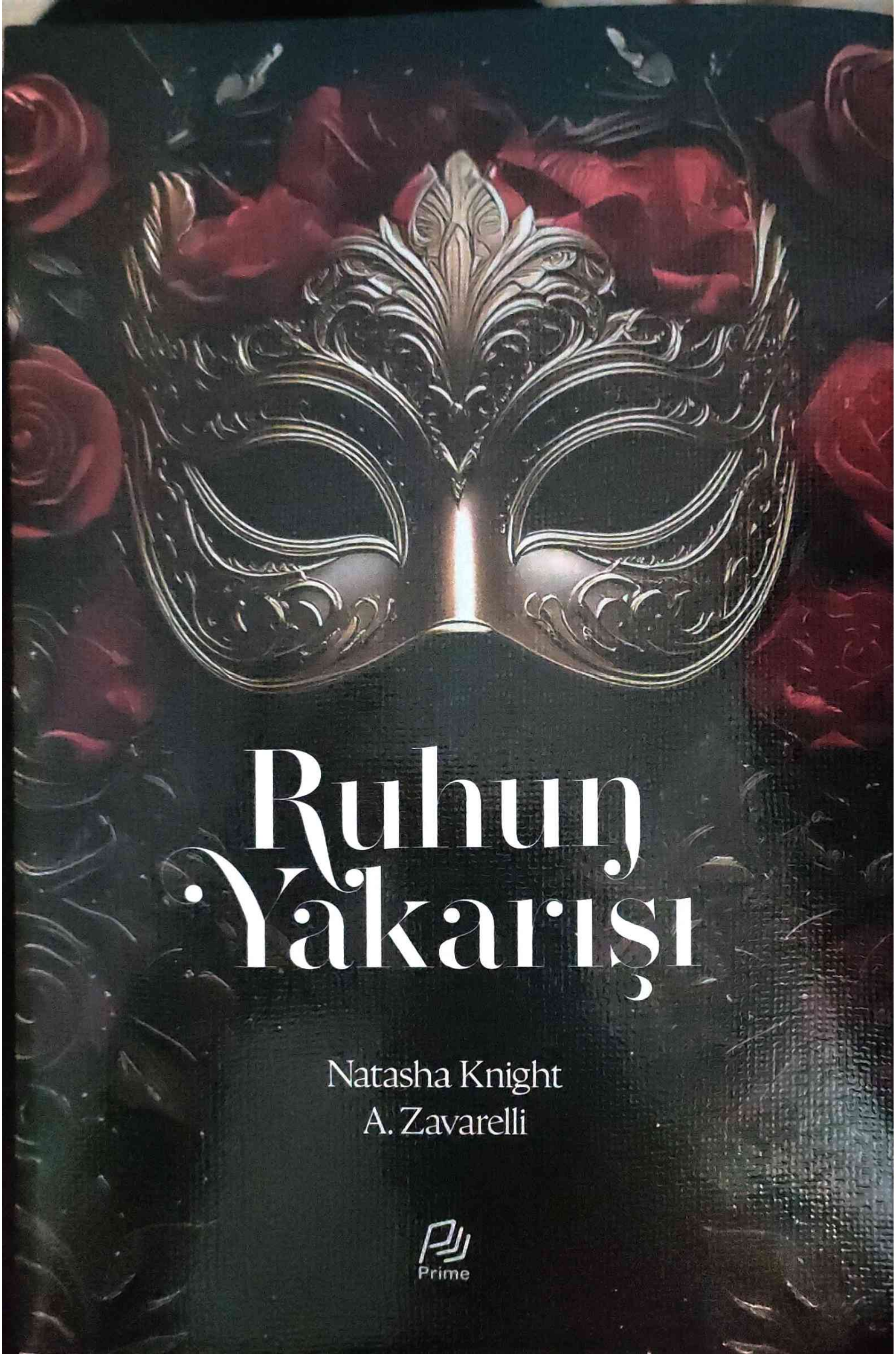
Ruhun
Yakarışı
Natasha Knight
A. Zavarelli
Prime

Ruhun Yakarışı

Natasha Knight
A. Zavarelli

Prime

Ruhun Yakarışı

Natasha Knight - A. Zavarelli

Genel Yayın Yönetmeni
Şahin Güç
Orijinal Adı
Requiem of the Soul
Editör
Bahar Çağla Güç
Çevirmen
Melike Çetiner
Kapak Tasarımı
Devrim Tosunoğlu
ISBN
978-625-95877-0-7
1. Baskı
Nisan 2025
Yayıncı Sertifikası: 45739

Copyright © 2021 by A.Zavarelli & Natasha Knight

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Prime Kitap'a aittir. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayınevinden izin alınmadan hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

Prime Kitap
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk.
Örme İş Merkezi No: 8 Kat 3
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 674 85 28

www.primekitap.com
info@primekitap.com

Ruhun Yakarışı

Natasha Knight
A. Zavarelli

Prime

İçerik Uyarısı

Bu kitap, bazı okuyucular için rahatsız edici
veya tetikleyici olabilecek unsurlar içermektedir.
Zorla evlilik, güç dengesizliği, intikam temalı
psikolojik manipülasyon, fiziksel ve duygusal istismar,
şiddet, cinsel içerikli sahneler
ve karanlık temalar gibi unsurlar barındırmaktadır.

GİRİŞ

IVY

Elbisemin dantelleri tenime sürtüyordu. Titriyordum. Havadaki sis yağmura dönüşmüş ve soğuk daha da hissedilir hale gelmişti. Özellikle düğün gününüzde yağan yağmurun bereket getirdiği söylenir, değil mi? Yanlış hatırlamıyorsam öyle diyorlardı.

Çift kanatlı ön kapıya çıkan merdivenlerin basamaklarında, cam fanusların içinde korunmaya alınmış mumlar duruyordu. Onlara bakarken, buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlamaya çalıştım. Uzun zaman önceydi.

Kapıların açılmasıyla birlikte, orgun sesi ve tütsü kokusu dışarıya süzüldü.

Gözlerimi kapatıp seslere odaklanmaya çalışırken derin bir nefes aldım. Kokunun ve sesin birleşimi başımın dönmesine neden oldu.

Hayır, ayaklarımın üzerinde güçlükle durmama neden olan şeyler sadece gördüklerim değildi. Gelmekte olandı: Koridorun sonunda beni bekleyen yabancıydı.

Kardeşim bir yandan sertçe koluma girmeye çalışıyor diğer yandan da bana hak verircesine bir küfür mırıldanıyordu.

Kan kırmızısı güllerle dolu buketimi sıkıca kavradım. Dikkatli olmazsam onları paramparça edebilirdim. Çok güzellerdi. Tıpkı üzerimdeki elbise gibi nefes kesici görünüyorlardı. Nişanlım kusursuz bir zevk sahibi olduğundan, her şeyin hayal ettiği gibi görünmesini istiyordu. Kuralları vardı. Ve şartlar ne olursa olsun istediğini elde etmeye alışmış biriydi.

Merdivenlerden girişe doğru ilerlerken adımlarımı yavaşlattım. Bunun kardeşimi rahatsız ettiğini bilsem de hızlanmadım, çünkü o zaten her şeyden rahatsız olurdu. Ayakkabısının burnu uzun duvağıma takılarak başımı bir anlığına geriye doğru çekti. Birkaç adım attıktan sonra girişte durduk; orgun sesi şimdi daha şiddetliydi. Tütsü kokusu daha yoğun bir hâl alarak eriyen balmumu kokusuyla birleşiyordu.

Kapılar arkamızdan kapandığında, geçmiş ve gelecek arasındaki tüm bağlantı adeta bıçak gibi kesilmişti. Dünüm ve bugünüm... Zihnimde beni kaçmaya ikna etmeye çalışan ses biraz daha yükselse de kaçmaya çalışmayacaktım. Bunun bir faydası olmayacağını biliyordum.

Bizi gören konuklarımız ayağa kalkmışlardı ve ifadesiz yüzleriyle bana, yani kurban edilen geline bakıyorlardı. İstesem de yüzlerini göremiyordum. Benim için sadece şekillerden ibaretlerdi. Gözlerim sadece tek bir adamı net olarak görüyordu. Sunağın önünde duran yabancıyı. Bu gece yatağında uyuyacağım yabancıyı.

Uyuşmuş gibi hissediyordum. Tüm bunlar gerçek değilmiş gibiydi. Şu an burada bu anları yaşamak zorunda kalan ben değilmişim gibi.

Oda bulanıklaşmaya başlamış, kardeşimin kolumu tutan eli daha da sıkılaşmıştı. Yarın kolumun o kısmında bir çürük ola-

cağına emindim. Bir adım ilerledik, sonra bir adım daha. Buketimi can simidimmiş gibi sıkıca tutuyordum. Tırnaklarım avuç içlerime batıyor, sanki hafifçe kan süzülüyor ve hissettiğim acı baş dönmesine teslim olmamı engelliyordu.

Binlerce mum, katedrali loş bir ışıkla aydınlatırken, bir düğün marşından çok ölüm ayinine yakışan bir parça çalıyordu. Sanırım bu seçimi yapan da nişanlımdı. Çalan parçanın uyum sağladığı tek şey üzerimdeki elbiseydi. O da nişanlımın tercihiydi. Nedenini daha net anlıyordum.

Bakışlarımı ona sabitledim. Hafifçe bize doğru dönmüş, dikkatle izliyordu.

Kardeşim beni konuklarımızın önünden geçirdi. Aralarından sadece bir ya da ikisini tanıyordum. Hepsi erkekti. Sadece erkekler davet edilmişti. Bir düzine erkek. Annem aralarında yoktu. Bakışlarımı kardeşime çevirdiğimde, yakasında koyu bir kire ya da kana benzeyen bir leke olduğunu gördüm. Daha önce fark etmemiştim ve ne olduğunu sormak istesem de hemen vazgeçtim. Çenesi gergin, ifadesi karanlıktı. Aslında bu adımları atarken koluna girdiğim kişi babam olmalıydı ama bu imkânsızdı.

Üzerime kara bulutlar gibi üzüntü çöktüğünü hissetsem de şu an buna ayıracak vaktim yoktu. Burada olmazdı. Şimdi olmazdı. Çünkü hedefimize ulaşmak üzereydik.

Çıplak ayaklarımla ilerlediğim ışıl ışıl parlayan soğuk mermer zemine bakıyor, bir şekilde benim gerçekliğim olmak zorunda kalan bu rüyanın içinde, sunağa doğru ilerlemeye devam ediyordum.

Kardeşim yüzüne bakabilmem için beni kendine doğru çevirdi. Duvağı kaldırdıktan sonra eğilerek soğuk yanağını ya-

nağıma değdirdi. Gözlerim omuzlarının üzerinden nişanlıma kilitlenmişti. Beni izliyordu. Ela gözlerindeki parıltıyı net bir şekilde görebiliyordum.

Santiago De La Rosa.

Beni kendisine eş olarak seçen adam.

Ait olacağım adam.

Kardeşim sırtını doğrulttu ve ardından elimi hafifçe çekiştirerek Santiago'ya uzatmamı sağladı.

Sertçe yutkundum, kalbim göğüs kafesimi delip bedenimden çıkmak istiyormuş gibi atıyordu; Santiago bileğimi tuttuğu an, çiçekler avuçlarımdan kayıp ayaklarımızın dibine düştü. Kan kırmızısı güller soğuk mermerin üzerine saçıldılar.

Olduğum yerde kaskatı kesildiğim için bu ânı zar zor fark edebiliyorum.

Çünkü o anda mumlar titremeye, ışık ve gölgeler nişanlımın yüzünde dans etmeye başlamış, yüzünü tüm hatlarıyla ilk defa bu kadar net görmemi sağlamıştı. Nefesim boğazımda düğümlenmiş, zorlanarak aldığım nefesim orgun şapelde yankılanan melodisinin, şahitlere oturmalarını söyleyen rahibin sesinin ve tören başlarken eski ahşap sıraların gıcırtılarının arasında kaybolup gidiyor.

İKİ GÜN ÖNCE

1

IVY

Arabamdan inip çantamı koltuğun arkasından alırken, başımı yağan yağmura karşı savunmasızca eğdim. Geçtiğimiz sonbaharda okula gitmeden önce tavan arasında tozlanırken bulduğum yıpranmış bir pastacı çantasını omzuma taktıktan sonra hızlı adımlarla binaya doğru ilerledim.

Aceleyle yürürken, gireceğim binayı neredeyse gözden kaçırıyordum. Ama bazı şeylerin orada olduğunu bilmek için görmenize gerek yoktur, değil mi? Bazı şeylerin varlığını yalnızca hissedersiniz.

İçimde filizlenen his, otoparkın ortasında duraklamama neden oldu. Bakışlarımı buraya ait olmayan bir arabaya çevirirken yağmurun ince montumu ıslatmasına aldırmamaya çalışıyordum. Buraya ait olmayan bir arabaydı bu. Karartılmış parlak camları olan, siyah bir sedan. Bir Rolls Royce. İmza aracı. Klasik. Zarif. Paranın ve gücün simgesi.

Kalbim küt küt atıyordu.

Ön cama dikkatle baktığımda içeride kimsenin olmadığını görebiliyordum, bu yüzden birkaç adım daha atarak yaklaştım; kime ait olabileceğine dair herhangi bir ipucu ararken

gözlerim deri koltuk başlığına takıldı. Yağmur damlalarıyla dolu cama ve kırık sokak lambasının aydınlatmadığı zifiri karanlığa rağmen üzerindeki altın rengi harfleri seçebiliyordum.

I.V.I.

Tüm bedenim titriyordu; aynı anda hem üşüyor hem de terlediğimi hissediyordum.

İstedikleri an gelebileceklerini bilmiyor muydum? Bu, anlaşmamızın bir parçasıydı.

"Hayır." Bunu yapmamam gerektiği konusunda kendimi ikna etmeye çalışarak binanın girişine döndüm ve yağmura rağmen acele etmeden kapıya doğru ilerledim.

Kötü bir şey olmak zorunda değildi. Babam sürpriz yapmak istemiş de olabilirdi.

Belki de Evangeline'in gece boyunca mesajlarıma dönmemiş olmasının nedeni buydu.

Binaya girdikten sonra durdum, derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştım.

Kötü bir şey yoktu. Araba babama ait olabilirdi.

O zaman güvenilir şoförü Joseph neredeydi?

İkinci kattaki daireme giden merdivenleri çıkarken etrafta Joseph ya da babama dair bir iz aradım ama hiçbir şey göremedim.

Babamın anahtarı olduğu için, muhtemelen dairemde beni bekliyordu.

Ama bir terslik olduğunu hissediyordum. Bütün gün bunu hissetmiştim.

Ve bu her neyse ondan kaçış yoktu. Koridorda ilerleyip dairemin kapısının aralık olduğunu gördüğümde bundan kaçış olmadığını daha net anladım. Kapı hafifçe aralanmıştı ve içe-

ride ışık yanıyordu. Orada olan her kimse, beni şaşırtmak gibi bir niyeti yoktu.

Kapıyı iterek açtım ama hemen içeri girmedim. Kapının önündeki paspasımın üzerinde durup küçük dairemin salonuna baktım.

Işık yatak odamdan geliyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra içeri girdim. Kapıyı arkamdan kapatmadım. Tezgâhın üzerinde bir anahtarlık, yanında da uğursuz bir çift siyah deri eldiven duruyordu.

Burnuma dolan tıraş losyonu kokusu midemin bulanmasına neden oldu.

Bu koku babama ait değildi.

Üvey kardeşim Abel, düşüncelerimi okuyabiliyormuş edasıyla yatak odamın kapısından geçip tüm sakinliğiyle salona girdi. Durup başını eğerek bana bakıyordu, yüzünde umursamaz bir ifade vardı.

"Şemsiyen yok mu?" diye sordu. Bu cümle, bir yılı aşkın süredir benimle konuştuğu ilk kelimelerden oluşuyordu.

Postacı çantamı omzumdan kaydırıp yere bıraktıktan sonra sakin kalmaya çalışarak ceketimin düğmelerini açmaya başladım. Sakin tavrımı devam ettirmeye çalışıyor ya da en azından dışarıdan öyle görülmesini istiyordum.

"Burada ne işin var? Anahtarı nereden buldun?"

Abel ışığa doğru bir adım atarak gülümsedi. Hiç değişmemişti. Sırılsıklam olmuş ceketimi sandalyenin arkasına asarken gülümsemesi alaycı bir ifadeye dönüşmüş ama gözlerindeki buz gibi ifade değişmemişti.

"Ben de seni gördüğüme sevindim kardeşim," dedi. Yanımdan geçip mutfağa girdi ve babamın içmesi umuduyla sakladı-

ğım viski şişesine uzandı. Şişeyi açıp kokladıktan sonra raftan temiz bir bardak alıp kendine biraz viski doldurdu. "İçki içmen doğru mu?" diye sordu, bana doğru dönüp viskisini yudumlarken.

"Bu benim için değil. Babam için. Burada ne işin var?"

"Kız kardeşimi ziyaret edemez miyim?"

Bu sorusuna cevap verme zahmetine bile girmedim. Aramızda nefret dolu bir ilişki vardı. Hayatlarımıza girdiğimiz ilk günden beri o benden nefret ediyordu, ben de ondan. Abel pisliğin tekiydi.

"Neden bu kadar geciktin?" diye sordu çirkin bir ses tonuyla. Masama doğru ilerlerken ajandamı ve çeşitli derslerden aldığım notları karıştırdığını fark ettim. Ne bulmayı düşündüğünü merak ediyordum.

"Çalışıyordum. Neden buradasın, Abel?" Ajandamı kapattım. Bulabileceği hiçbir şey olmadığı için endişelenmem yersizdi. Kuralları biliyor, kendimi tanıyordum. Her ne kadar onları ya da sonuçlarını umursamadığıma inanmak istesem de umursuyordum.

"Kütüphane bir saat önce kapandı ve sen çalışmaya devam ettin, öyle mi?" diye sordu cevabıma inanmamış bir tavırla.

"Buna temizlik diyoruz. Ayrıca kütüphanenin kapanış saatini nereden biliyorsun? Beni takip mi ettiriyorsun? Babamın onayıyla buradayım ve sen de biliyorsun ki –"

"Umarım yalan söylemiyorsundur, Ivy. Umarım bir randevuda değildin."

İçkisinin son yudumunu da bitirdikten sonra bardağını lavaboya bırakıp oturma odasına yöneldi.

"Ajandamı bu yüzden mi karıştırıyordun?"

Sırıtan bir ifadeyle, "Sana kötü bir haberim var," dedikten sonra omuzlarını silkti. "Bir de iyi haberim. Önce hangisini duymak istersin?"

Bütün gün hissettiğim o tuhaf his geri döndü. Dengemi kaybetmemek için elimi sandalyenin arkasına koydum.

Bu hareketim Abel'ın gözünden kaçmadı. "Sakın bayılayım deme. Söyleyeceklerim o kadar da kötü değil."

"Ne oldu?"

"Babam hastalandı."

Abel aileden hiç kimseyle yakın olmamıştı ama bu pek de şaşırılacak bir şey değildi. Birbirimize çok bağlı değildik. Ama bunu söyleme şekli sanki seviniyormuş ya da mutlu oluyormuş gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani bir tür kriz geçirdi –"

"Kriz mi? Kalp –"

"İzin ver bitireyim," dedi kanepeye oturup bir kolunu kanepenin arkasına uzatırken. Diğer eliyle de oturduğu minderin yanındaki küçük deliğe dokunuyordu. Bir sigara yanığı. "Sigara mı içiyorsun, Ivy?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Mobilyaları ben almadım, taşındığımda buradalardı. Daire mobilyalıydı. Babama ne oldu?" Çantama uzanıp telaşla cep telefonumu bulmaya çalıştım.

Elimdeki telefonu gördüğünde, "Araman hiçbir işe yaramayacak," dedi. "Babam şu anda müsait değil," diye de ekledi telesekreter sesini taklit ederek; tonlaması tuhaf ve tüyler ürperticiydi.

"Neyin var senin?" Babamı aramak için rehberdeki adına tıkladığımda doğrudan telesekretere düştü. Evangeline'e ulaş-

maya çalıştığımda da aynı şeyle karşılaştım. Annemi aramayı denedim ancak o da açmadı.

Abel ayağa kalktı ve kocaman eliyle uzanıp telefonumu aldı. Aramayı sonlandırıp yavaşça cebine attı.

Bakışlarımı üvey ağabeyime çevirdim. Babamın ilk evliliğinde dünyaya gelmişti ve benden neredeyse on yaş büyüktü ama ikinci evliliğinden olan kız kardeşlerimden ve benden başından beri nefret ediyordu.

Yüzünde tehditkâr bir ifade oluştu. "Şu anda komada. Testleri yapılıyor ama durumu iyi görünmüyor."

"Ne? Nasıl? Ne zaman oldu?"

"İki gün önce."

"Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun? Babam şu an nerede?"

"Hastanede. Nerede olabileceğini sanıyordun?"

"Hangi hastane?"

Bana gördüğü en aptal insanmışım gibi bakıyordu. Hangi hastane olduğunu çok iyi biliyordum. Cemiyet üyeleri tek bir hastaneye giderdi.

Birkaç eşyamı toplamak için hızlıca yatak odama girdim. Eve gidecektim. Gitmek zorundaydım. Tanrım! Oraya kendi özgür irademle döneceğimi hiç düşünmemiştim.

Abel, "İyi haberi duymak istemiyor musun?" diye sordu kapı aralığından.

Bakışlarımı çerçeveye yaslanmış üvey ağabeyime çevirdim.

"Hayır, istemiyorum. Babam hastanede yatıyor ve gidip onu görmek zorundayım. Neler olduğunu öğrenmeliyim. Ne de olsa olanları anlatmayacaksın, öyle değil mi?"

Yatak odama girdi. "Sana bilmen gerektiğine inandığım bir şey söyleyeceğim."

"Umurunda mı ki?"

Bana, sorduğum şey kafasını karıştırmış gibi bakıyordu.

Başımı iki yana salladım. Sormak bile aptalcaydı. Yatağımın altına uzanarak bir spor çantası çıkardım. Çantayı yatağın üzerine koyup fermuarını açtım. "Toparlanmam gerekiyor. Çık dışarı, Abel!" Çekmecelerden birini açarak içinden birkaç kazak çıkardım.

"Bunların hiçbirine ihtiyacın olmayacak," dedi Abel, bana doğru yürüyüp bileğimi yakaladığında. "Birileri gelip daireyi temizleyecek, bunun için kaybedecek vaktimiz yok."

Gözlerimi bileğimdeki eline çevirdim. Tutuşu sıkı olmasa da çizgiyi aşıyordu. Bakışlarımı onunkilere kaydırdım. Gözleri karanlık ve boş bakıyor gibiydi. Küçüklüğümden beri gözlerindeki ruhsuzluktan hep korkmuştum.

"Bırak beni!"

Bırakmadı. Onun yerine diğer bileğindeki saatini kontrol etti. "Gitmemiz gerekiyor."

"Seninle gelmiyorum. Kendi arabam var. Ben –"

"Gitmemiz gerekiyor dedim."

İçimi bir korku kapladı. Tanıdık bir endişe hissi. Biraz önce söylediklerini düşündüm: Birinin gelip daireyi temizleyeceğini söylemişti.

"Bırak!"

"İyi haberi henüz duymadın, Ivy," dedi ciddi bir sesle. "Aileye karşı görevini yerine getirme vaktin geldi."

Midem bulanmaya başladı.

"Sen seçildin," diye ekledi kibarca.

Hissettiğim paniğin etkisiyle kalp atışlarım hızlandı.

Seçildin.

Bu olasılık her zaman vardı. Ama bizim ailemiz, Cemiyet'in sosyal skalasında çok yükseklerde yer almıyordu ve ne annemin ne de babamın istediği kadar çekici kızlar değildik. Üstelik Hazel'la yaşananlardan sonra, Soylu Oğullar'dan herhangi birinin kız kardeşimi ya da beni seçme ihtimali biraz daha azalmıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Boğazım kurumuştu.

Nefes vererek bileğimi bıraktı, onun yerine çenemi kavrayıp başımı çevirerek beni kendisine bakmaya zorladı. Saçlarımı yüzümden, sağ gözümün üzerinden geriye doğru taradı.

Gözlerimi kapatıp bakışlarımı başka yöne çevirdim. Tüm bedenim soğuk bir ter tabakasıyla kaplanmış gibi hissediyordum. Abel çenemi sıktı. Ne istediğini biliyordum. Kendimi ona bakmaya zorladım.

Sağ gözüme odaklandı. Annemin kusur olarak gördüğü gözüme. Sadece pigmentten oluşuyordu. Görüşümü etkilemiyordu. Daha koyu olsalar muhtemelen fark edilmeyecekti. Küçükken bir dönem annem, neredeyse kedi gözüne benzeyen gözbebeğimi saklamak için beni koyu renkli lensler takmak zorunda bırakmıştı. Bu kusur büyük babaannemde de vardı; açık ten rengim ve koyu renk saçlarımla baba tarafıma çekmiştim. Annemden bana miras kalan tek şey açık yeşil gözlerimdi ve onlar da bu kusuru daha dikkat çekici bir hale getiriyordu.

Ağabeyim yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Nedenini Tanrı bilir ama seni seçti."

Beni kullanılıp kenara atılmış bir mendil gibi bıraktı. Anlayabiliyordum. Gördüğü şey ürkütücüydü. Hatta iğrençti. Bu yüzden kâküllerimi daima uzun tutuyordum; böylece insanlar yüzümdeki bu iğrençliği görmek zorunda kalmıyordu.

Hâlâ elimde tuttuğum kazağa sarılarak asıl konuya odaklanmaya çalıştım. "Önce babamı göreceğim sonra da okula gideceğim."

"Hayır, gitmeyeceksin! Artık boş hayallerinin peşinde koşmayacaksın. En başından beri buna asla izin verilmemeliydi. Bencilliğin pek çok soruna yol açtı, Ivy."

Ter damlacıkları ensemden aşağı süzülüyordu. Etrafımdaki oda dönmeye başlarken bakışlarımı Abel'a sabitledim. "Yapamam..." diye mırıldandım.

"Artık ailenin reisi benim. Ne yapıp ne yapmayacağına yalnızca ben karar veririm. Ve şimdiden söylüyorum, sana söyleneni yapacak ve bu aileyi bir daha utandırmayacaksın."

Hazel. Hazel'ı kastediyordu. Hazel'ın gidişine o kadar öfkelenmişti ki, peşinden gitmek ve onu bulup zorla da olsa geri getirmek istemişti.

"Abel –"

"Kim olduğunu bilmek istemiyor musun?" Dudaklarına yerleşen gülümsemenin gururdan mı yoksa nefretten mi olduğunu anlayamıyordum.

"Kim olduğu umurumda değil. Bunu yapmayacağım. Ben –"

"Yapacaksın, canım kardeşim. Seni mihraba kendi ellerimle sürüklemek zorunda kalsam bile, yapacaksın." Koluma girdi ve beni yatak odasından çıkarıp kapıya doğru götürdü. "Şimdi, düğünden önce yapılacak çok şey var ve zamanınız kısıtlı. Sana sahip olmak için sabırsızlandığı kesin."

Sert tutuşundan kurtulabilmek için geri çekildim. "Yeter! Seninle gelmeyecek, bir yabancıyla evlenmeyeceğim!" Kanepenin arkasına tutundum. Aptalca olduğunu bilsem de elimden gelen tek şey buydu. "Bırak beni!"

Beni çekiştirdiğinde dengemi kaybettim. "Lanet olası bir çocuk gibi davranıyorsun, Ivy."

"Babam buna izin vermezdi!"

Durdu ve tutuşunu gevşetti. Beni incelemek için başını eğip iğrenç bir yüz ifadesiyle üzerime doğru eğilerek beni geri çekilmeye zorladı.

Kendimi korumak için kollarımı kaldırsam da Abel bileklerimden tutup beni çekiştirdi. Elinin tersi yüzüme çarptığında duvara doğru savruldum.

Darbenin şiddeti ve sebep olduğu acı afallamama neden oldu. Bir anlığına gözlerim kararda. Elimi yanağıma götürüp kendimi savunmasızca yere bıraktım. Yanağım yanıyor, başımın arkası zonkluyordu.

"Kahretsin!" Yanıma çömelip beni ayağa kaldırdı. "Bana ne yaptırdığını gördün mü?" diye sordu dişlerini sıkarak.

Odaklanmaya çalışırken bir damla gözyaşının yanağımdan süzüldüğünü hissettim. Ağlamak istemiyordum. Korkmak istemiyordum. Her şeyin bittiğini biliyordum. Haklı olduğunu biliyordum. Dediğini yapmaktan başka çarem yoktu. İşin bir gün bu noktaya gelebileceğini her zaman biliyordum. Ama içten içe babamın her zaman beni koruduğuna inanıyordum.

Babam.

"Babamı görmek istiyorum."

"Daha önce de söylediğim gibi –"

"Önce onu görmeme izin ver."

Düşündü. "Ha şöyle."

Beni bırakarak geriye doğru bir adım attığında az önce yaşananlar hakkında ikilemde olduğunu yüzünden anlayabiliyordum. Üzgün değildi, bu kardeşim için çok fazla olurdu ama

hissettikleri konusunda kararsızdı. Yaşadığı bu ikilemin beni seçen kişiyle bir ilgisi var mıydı?

Seçildin.

Tanrım. Cemiyet artık Ortaçağ'da yaşamadığımızın farkında değil miydi?

Saatini bir kez daha kontrol etti. "Gitmemiz gerek."

"Yanıma birkaç şey almak istiyorum."

Çenesini sıkarak, başıyla onayladı. "Sadece beş dakika. Aşağıda bekliyorum."

Çaresizce, başımı tamam anlamında salladım.

"Kaçmaya çalışma, Ivy. Kaçarsan adamlarımın peşine düşeceğini biliyorsun."

"Nereye gidebilirim ki, Abel?"

Nefretle kısılmış gözleriyle beni inceledikten sonra kapıya yöneldi.

"Kim?" diye seslendim kapıya vardığında, merakıma yenik düşerek.

Abel durdu ve bana döndü.

"Beni seçen kişi kim?" diye sordum.

Dudaklarına muzaffer bir sırıtış yerleşti. "Şimdi kim olduğunu bilmek mi istiyorsun?"

"Sadece kim olduğunu söyle."

Sırıtışı aniden kayboldu. Nefret dışındaki tüm duyguları neredeyse yok olmuştu. "Aslında sana gayet uygun biri."

Ona bakıyor, ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bence gel de kendin gör."

"Kim, Abel?"

"Santiago De La Rosa."

2

SANTIAGO

Ağırlığımı De La Rosa aile şapelindeki mermer sıraya bırakırken bakışlarım mihrabın üzerinde titreyen mumlara kaydı. Babam tasarladığından beri burası hiç değişmemişti. Beyaz mermer sütunlar, altın renkli süslemeler, ince detaylar. Bu kutsal mabet, soyum tarafından kurulan malikânedeki pek çok savurganlıktan sadece biriydi. De La Rosa soyu onlarca yıldır bu malikânede yaşıyordu. Bir gün buraya sahip olacağımdan hiç şüphem olmamıştı. Sadece bu kadar erken olmasını beklemiyordum. Şimdi, her tarafına anıların kazınmış olduğu bu salonlarda yaşamaya mahkûm edilmiş, yani *seçilmiş* o torundum.

Çocukken babam bana bir hayat dersi vermek istediğinde beni bu şapele getirirdi. Lorenzo De La Rosa yumuşak bir adam değildi. *Imperium Valens Invictum*'un kurucu babalarından birinin doğrudan vârisiydi. Bir Soylu Oğul'du. Topluluğumuz dünyanın dört bir yanındaki güçlü hanedanlara dayanan köklü bir organizasyondu. Bazıları bize "gecenin hırsızları" derdi. Bir suç örgütü. Bir mafya. Gerçek, bu basit terimlerden çok daha karmaşıktı.

Atalarımız gizliliğin gücünü çok uzun zaman önce öğrenmişti. Bize bırakılan miras, sokaklarda birbirleriyle çatışan suçlularınkinden çok daha gelişmişti. Paramız ve gücümüz vardı. Diz kırmakla uğraşan ortalama bir İtalyan mafya babasından çok daha eğitimliydik.

IVI, üyelerine her zaman saygı gösterirdi. Çünkü sahip oldukları güç, beklentileri de beraberinde getirirdi. Eğitim. Profesyonellik. Ve hepsinden önemlisi sağduyu. Gündüzleri, toplumun iyi yetiştirilmiş bireyleri gibi görünürdünüz. Organizasyonumuzun çalışma şeklini bilmiyorlardı, asla da bilmeyeceklerdi.

Babam bana çocukluğumdan itibaren büyük sorumluluklar yüklemişti. Cemiyetimizin üst tabakasının saygın bir üyesiydi ve ne pahasına olursa olsun, çocuklarının kendine benzemesini isterdi.

Bu, yıllarca içinde pek çok zorlu dersi öğrenmeme vesile oldu. Sert mermer zemin üzerinde saatlerce diz çökmek. Deri kayışın tenimin üzerinde bıraktığı izler. Sert ahşap sopaların verdiği acı. Tekrar edilen dualar ve hiçbir zaman *yeterli* olamamanın yarattığı suçluluk duygusu.

Bir De La Rosa güçsüz görünmeyi asla göze alamaz. Gözlerim onun ve kardeşim Leandro'nun mihrabın iki yanına asılmış fotoğraflarının üzerinde gezinirken, babamın sözleri zihnimde yankılanıyordu. Bundan sonra olacakların çok önemli ve gerekli olduğunu söyleyeceklerine hiç şüphem yoktu. Ölümlerinin bedelini ödetmenin tek yolu buna sebep olanları merhamet göstermeksizin cezalandırmaktı. Onların kanı Eli Moreno'nun ellerindeydi ve ben onun ruhunun son zerresini de bedeninden söküp almadan önce o orospu çocuğunun hastalanıp kendiliğinden ölmesi gerekiyordu.

Öfkemin içimde yükseldiğini hissederken başımı öne eğiyor, görüşümü engelliyordu. Dört yıldır bu anı bekliyordum. Sayısız ameliyat ve fizik tedaviyle geçen dört yıl. Sonsuz ıstırap ve keder, gerçeği ararken karanlıktaki tek yoldaşlarım olmuştu.

Eli Moreno bunu benden alamazdı. Hastalığı bir kurtuluş olmayacaktı. O hastane yatağında yatıp yavaş yavaş erirken, ben onun sevdiği her şeyi yok edecektim. Eğer tekrar uyanırsa, ölümden bile daha berbat bir dehşetle karşılaşmak zorunda kalacaktı.

Buna kaderim karar vermişti. Zaman, artık sahip olmadığım bir lükstü ve bir an önce harekete geçmek zorundaydım. Bu kesinlik kemiklerimi titretiyor, kalbimin etrafına paslı bir kafes örüyordu. Moreno ailesinin en son üyesine kadar herkes bunun bedelini kan ve sefaletle ödeyecek, acıyı benim tattığımdan çok daha yakından tanıyacaktı.

Şapelin yan tarafındaki geçit kapısı çarparak açıldığında, tüm vücudum ürpererek düşüncelerimden sıyrılmama neden oldu. Kendi evimde sessizce oturmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Yeni hizmetçi odaya girmiş, ışığı açarken beni fark etmemişti. Işık gözlerimi yakarken şaşkınlıkla sıraların tozunu almaya başlamasını izledim; çalışırken bir şeyler mırıldanıyordu. Kulaklık taktığı için beni henüz fark etmemişti ve duyuları tuzağa yaklaşan bir fareden daha donuk durumdaydı.

Yavaşça ayağa kalktım ve ona bakmak için başımı çevirdim. Göz ucuyla hareketimi algılayıp bakışlarını bana çevirdi. Loş ışıkta karşısında duranın kim olduğunu anladığında yüzüne dehşet dolu bir ifade yerleşti. Çığlık atmadan önce elindeki toz bezi yere düştü, ardından titrek ellerini ağzına götürdü.

Amansız bakışlarımı ona yönelttiğimde vücudum kaskatı kesildi. Şimdiye kadar yüzlerde oluşan bu tiksinti dolu ifadeye alışmış olmalıydım. Yine de nadiren bile olsa beni görenlerin yüzünde oluşan dehşeti gördüğümde, kim olduğumu yeniden hatırlıyordum. Gölgelerde gizlenen canavar. Enkazımızın küllerinden sürünerek çıkan tek De La Rosa erkeğinin yaralı kalıntıları. Dönüştüğüm şey buydu. Ve buna sebep olanlar, bedelini kanla ödeyecekti.

"Sana ışıklar hakkında ne demiştim?" diye kükredim.

Hizmetçi gözyaşlarına boğularak başını salladıktan sonra, sanki her an ruhunu söküp alacakmışım gibi benden uzaklaştı. Hızla kapıya doğru ilerlerken ışıkları söndürüp beni tekrar yalnız bıraktı; sanki peşinden gitmeye karar verirsem bu beni durduracakmış gibi. Ama ruhumun avlamak istediği ruh onunki değildi ve bu geceden sonra onu bir daha görebileceğimi de düşünmüyordum.

* * *

Boy aynasının karşısında öylece beklerken, seçtiğim kıyafetleri getiren satış danışmanını izliyordum. Bakışlarını yere sabitlemiş, bir kez bile bana bakmamıştı. En azından verilen talimatları yerine getirebilecek kapasiteye sahipti. Ya da çoğu kadın gibi benden korkuyordu.

Canal Street'teki alışveriş bölgesinde yer alan bu lüks giyim mağazası IVI'a aitti, bu yüzden gecenin bir yarısı birini uykusundan uyandırıp benimle burada buluşmasını sağlamak hiç sorun değildi. İşte bu, De La Rosa isminin gücüydü. Soylu Oğullar'dan biri olarak kimse kaprislerime karşı çıkamazdı. Ve

eğer aptal değillerse, taleplerimi sorgusuz sualsiz yerine getirirlerdi.

Bu ufak tefek asistan, beklentimi karşılıyordu. Raflardaki pahalı kumaşlar loş bir mum ışığıyla aydınlatılıyordu. Arka plan sessizdi, bir vantilatörün hafif vızıltısı bile yoktu. Sessizlik ve karanlık... Bunlar benim hayattaki olmazsa olmazlarımdı.

"Birazdan birkaç tane daha getireceğim, Bay De La Rosa."

Hızlı adımlarla arka odadan çıkıp beni aynadaki yansımamla baş başa bıraktı. Evimdeki pürüzsüz yüzeylerin ikisi hariç hepsini söktürdüğüm düşünülürse, bunu sıklıkla yaptığım söylenemezdi. Aynadaki yansımamın grotesk görüntüsü başka birine ait gibiydi. Geçirdiğim ameliyatlardan sonra iyileşmiş olsa da yüzümdeki yarım Calavera maskesi dövmesinin altına gizlenmiş haliyle bile aynadaki yansımam bana hâlâ yabancı gibi geliyordu. Dia de Los Muertos'a[1] daha uygun bir yüz, gözlerin ve çenenin etrafındaki gölgelendirmelerle gerçekçi bir yüz gibi görünüyordu. Görünüşüme bakarak, bazıları bir ayağımın çukurda olduğunu iddia edebilirdi.

Dövmeyi yaralarımı kapatmak için yaptırmıştım ama aynı zamanda kaybettiğim her şeyi hatırlamama da yardımcı oluyordu. Babam, kardeşim ve Eli Moreno'nun bana ihanet ettiği gün kaybettiğim arkadaşlarım için de kalıcı bir anıttı bu.

Mercedes yanımda durup sırıtarak varlığını belli edene kadar kapının yumuşak tıkırtısını fark etmemiştim. Kız kardeşim, tıpkı annemiz gibi uzun boylu ve çok güzel bir kadındı. Tatlı bir gülümsemeyle erkeklerin ilgisini üzerine çekse de ze-

1 *Dia de Los Muertos*: Ölüler Günü; İspanyollar ve Latin Amerikalıların kutladığı, amacı ölüleri anmak olan bir festival. Başlangıcının Azteklere dayandığı bilinen bu festival geleneksel olarak 1-2 Kasım tarihlerinde kutlanır. (ç.n.)

hir kadar tehlikeliydi. Saçları benimkiyle aynı siyah tona sahipti, babamın koyu renk gözleri ona, annemin ela gözleriyse bana miras kalmıştı. En küçüğümüz oydu, fazla zeki ama bununla bir şey yapamayacak kadar şımarık biriydi. Mercedes de babamın acımasızlığından nasibini almış olsa bile Leandro'yla birlikte elimizden geldiğince onu korumaya çalışırdık.

"Santi." Avuçlarını omuzlarımda gezdiriyor, gözleriyle ceketimin kumaşını inceliyordu. "Yeni mi?"

Özel dikim *Canali* krem rengi takım elbisemden bahsediyordu; o kadar kusursuzdu ki, dünyada bir benzerinin olmadığına emindim. Sadece benim isteklerime uygun şekilde dikilmişti ve Mercedes hayattaki güzel şeylerden keyif almayı çok severdi. Zenginlik dediğimiz şey aile hastalığının bir yan etkisiydi. Zenginlik kelimesi soyumuzu tanımlamaya yetmezdi. Damarlarımızda altın dolaşıyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordum. "Sana ihtiyaç duyulan bir yerde olmalısın."

"Gelmeyeceğimi mi düşündün?" dedi suratını asarak. "Ah, beni çok kırdın, sevgili ağabeyim. Mesajını alır almaz doğruca eve döndüm."

"Orada kalmalıydın," diye cevap verdim. "Burada olmana gerek yok."

Sözlerimi duymazdan gelerek aynadaki yansımama baktı. "Bana gerçeği söyle. Vakti geldi mi?"

"Evet. Başka seçeneğim yok. Eli Moreno hastalandı ve beni buna mecbur bırakıyor."

Mercedes nefes verdi; kırmızı dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sonunda."

"İlgilenebileceğin başka şeyler var," dedim. "Seninle evlene-

cek zavallı bir damat adayı bulmak gibi. Bu benim meselem."

Önüme geçip yakamdan tuttu ve ters ters yüzüme baktı. "Gitmiyorum. Bu konu sadece seni ilgilendirmiyor. Ailesini kaybeden ve intikam almak için yıllardır bekleyen tek kişi sen değilsin."

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Onları kaybeden tek kişinin ben olmadığımı biliyordum. Ailemizin tamamını kaybetmiştik ve Mercedes o zamandan beri kontrolsüzce yaşıyor ve bu konuda asla aklı başında davranamıyordu. Ona kalsa intikamını kanlı ve hızlı bir şekilde alır, ardında asla doldurulamayacak bir boşluk bırakırdı. Mercedes'in bu işi uzatmanın sebep olacağı olaylara sabrı ya da öngörüsü yoktu. Hızlı bir ölüm, sadece yolun sonuna gelenler içindir.

"İntikamını alacaksın." Takım elbisemin ceplerine soktuğu ellerini çıkardım. "Ama bu benim yöntemimle olacak."

"Elbette," dedi yumuşak bir ses tonuyla, beni sakinleştirmeye çalışarak. "İstediğim tek şey, olan biteni en ön sıradan izlemek, o kadar. Yardım etmek istiyorum. Bana ne görev verirsen ver, ne kadar önemsiz olursa olsun, tadını çıkaracağım. Lütfen, Santiago. Bunun bir parçası olmama izin ver."

"Düşüneceğim."

Satış görevlisi getirdiği diğer parçaları asıp tekrar ortadan kaybolmadan önce başka bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. Getirdiklerini incelemek için harekete geçtiğimde Mercedes'in bakışları yüzümün yan tarafına sabitlenmişti.

Onu görmezden gelerek parçaları dikkatle incelemeye başladım. İstediğim gibi tüm parçalar siyahtı. Dantel, inci ve ipek dokumalar Ivy Moreno gibiler için fazla güzel görünüyorlardı. İçlerinden bir tanesini seçmek zorundaydım. Hiçbir kadın

paramparça bir gelinlik içinde evlenmek istemez ama tören bittiğinde üzerindeki güzel elbisenin parçalara ayrılacağını görmekten zevk alacağım kesindi.

"Ona gerçekten bir elbise mi alacaksın?" diye sordu Mercedes alay ederek. "Neden?"

"Çünkü o benim karım olacak," diye homurdandım. "Ve onaylamadığım bir şey giyerek De La Rosa adını lekelemesine izin vermeyeceğim."

"O sadece ismen bir De La Rosa olacak," dedi dişlerini sıkarak. "Kanı malikânemizin zeminini kırmızıya boyarken ne giydiği kimin umurunda? Bana kalsa bu tören sırasında, ailesinin gözlerinin önünde, hatta herkesin gözü üzerimizdeyken harekete geçmek en doğrusu. Seninle evlenmeyi hak etmek için kızgın kömürlerin üzerinde yalınayak yürümek zorunda bırakılmalı."

"İşte bu yüzden benim yöntemimle ilerleyeceğiz."

"Onunla neden evlenmek zorunda olduğunu hâlâ anlamıyorum. Ona işkence et ve işini bitir."

"Anlamak zorunda değilsin," dedim soğuk bir sesle.

Oda sessizliğe gömüldü ve ben elbiseleri incelemekle meşgulken Mercedes'in bakışlarını hâlâ üzerimde hissediyordum. Yapılacak çok şey vardı ve onun buradaki varlığı beni yavaşlatmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ama ona gitmesini söylemek yarasına tuz basmaktan başka bir işe yaramazdı.

Askıdaki en güzel elbiseyi alarak rafın ucuna astım. Satış görevlisini çağırıp elbiseyi paketlemesini söylerken, Mercedes'in bir şeyler mırıldandığını duydum.

"Bu kadar güzel bir şeyi giymeyi hak etmiyor. Siktiğimin Moreno'ları!"

"Söylediğin doğru olabilir ama bu senin vereceğin bir karar değil."

Ben mağazada dolaşmaya devam edip elbiseye uygun bir çift topuklu ayakkabı ararken bakışları hâlâ üzerimdeydi. Kuyumcu, bir dizi yüzükle birazdan burada olacaktı. Geri kalanları almaları için personelimi görevlendirebilirdim. Çiçekler. Mumlar. Tokalar. Bir iç çamaşırı vitrininin önünde durup boğazımdaki düğümden kurtulmaya çalıştım.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Mercedes dişlerinin arasından. "Sakın bana o korkunç kadınla gerçekten yatmayı düşündüğünü söyleme."

Siyah dantele dokunurken, Ivy'nin böyle bir şeyin içinde nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştım. Düşmanım ve müstakbel karım. Benden on iki yaş küçük olan kadın. Onu yıllardır yakından görmemiştim. Patlamadan beri. Ama onu uzaktan izledim. Kıvrımlarını, yumuşaklığını, bu hayattan kurtulmak için kurduğu inanılmaz sıradan hayallerini biliyordum. İstediğimi yapabilmem için bana ait olacaktı. Ona dokunabilmem için. Ona eziyet edebilmem için.

Ve ona cehennemi yaşatabilmem için.

Elimi ateşe değmiş gibi geri çekerek cebimdeki kaleme uzandım. Mercedes'in bir şahin gibi beni izlemeye devam ettiğini, her hareketimi ve düşünerek geçirdiğim dakikaları, şüphesiz daha sonra kafama vuracağı kendi nedenleri için zihnine kazıdığını çok geç fark ettim.

"O da ne?" Meraklı gözlerini elimdeki kaleme çevirdi.

Kalemi tekrar cebime koyup onu duymazdan geldim. Söz konusu kız kardeşim olduğunda, tehlikeli sayılabilecek bir hareketti bu. Gerçeği öğrenmek gibi bir alışkanlığı vardı ve

benim tepkim merakını artırmaktan başka bir işe yaramazdı. Onu, hakkındaki bu gerçeği anlayacak kadar iyi tanıyordum. Mercedes kafasına koyduğu her şeyi yapardı.

Eli'nin ihanetiyle ilgili şüphelerimi keşfetmesinin tek nedeni, ona istediği cevapları vermediğim için ofisimi karıştırmış olmasıydı. Moreno ailesiyle ilgili dosyalarımı bulduktan sonra, bir kemirgeni avlayan pitona dönüşmüştü. Durdurulamazdı. Şu anda bile ağzından köpükler saçıyorken, konu Ivy olduğunda temkinli olmam gerektiğini biliyordum.

Mercedes intikam almak istese de nerede durması gerektiğini biliyordu. De La Rosa ailesinin reisiydim. Onun hayatını kontrol eden bendim. Kaderi benim ellerimdeydi. Ve benim onayım olmadan gözünü bile kırpmaması gerektiğini çok iyi biliyordu, tıpkı Ivy'nin zamanla öğreneceği gibi.

Tatlı, zehirli Ivy.

"Onu ne zaman öldüreceksin?" diye sordu Mercedes, sesinde rahatlatılmak isteyen bir şüphenin izleri vardı.

Onu duymazdan gelerek kız kardeşimin onaylamadığı gelinim için bir çift topuklu ayakkabı seçtim.

"Gerçeği bilmesem, bu kadınla gerçekten evlenmek istediğini düşünürdüm," diye suçladı beni.

Aramızda herhangi bir yanlış anlaşılmanın yaşanmaması için yüzüne baktım. "İstediğim tek şey onu yok etmek. Bu konuda bir kuşkun olmasın. Bunu yapacağım."

"O zaman nasıl yapacağını söyle." Sesinde nadiren belli ettiği çiğ bir keder vardı. "Onu nasıl öldüreceğini söyle."

Buna verecek tek bir cevabım vardı.

"Yavaşça."

3

IVY

Saat ikiyi biraz geçerken, evimizin bulunduğu çıkmaz sokağa saptık. Ev demek biraz abartılı olurdu. Büyüdüğüm yer demek daha doğruydu. Hazel'ın da benimle aynı hisleri paylaştığını biliyor ve Evangeline'in de öyle hissettiğinden şüpheleniyordum.

En azından onu görebilecektim. Küçük kardeşim sadece on üç yaşındaydı. Benim için her şey değiştiğinde ben de daha on üç yaşındaydım. O yıl, Cemiyet daha önce hiç olmadığı şekilde hayatımıza girmişti.

Moreno ailesi, her zaman tarikattan uzak olduğunu düşündüğüm, çekicilik açısından hiyerarşinin alt sıralarında yer alan bir aileydi. Cemiyet'in bir tür kast sistemi vardı ve bu sistemde baba tarafım pek de iyi bir konumda değildi.

Annemin ise farklı bir hikâyesi vardı.

Babamın annemden önce başka bir kadınla evli olduğunu biliyordum. Biz büyürken ondan hiç bahsetmemişti. Adını bile bilmiyordum. Sadece bir fotoğrafına denk gelmiştim. Onu da bir sabah okula geç kaldığım ve öğle yemeği parası almam gerektiğinde görmüştüm, çünkü bulabildiğim tek şey babamın cüzdanı olmuştu.

O gün otobüsü kaçırmıştım çünkü bulduğum fotoğraf paralarla birlikte dışarı fırladığında şaşırmıştım. Cüzdanında bir yabancının fotoğrafı vardı; babam çocuklarının fotoğraflarını bile taşımazdı.

Hatırladığım kadarıyla annemden çok farklı bir güzelliğe sahipti. Kardeşimle aynı koyu renk gözlere sahip olsa da onunkiler ışıl ışıldı. Gözlerinde sıcak bir samimiyet vardı. Ya kardeşiminkiler? Onunkiler kasvetliydi. Kendimi bildim bileli öyleydi.

Otobüsü kaçırdığım için bana bağıran annemin yüksek topuklu ayakkabılarının sesini duyduğumda fotoğrafı hızla cüzdana geri koymuştum. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda beni okula kadar, yaklaşık on kilometre yürütmüştü.

Annemden nefret ediyordum.

Evimizin uzun yoluna girdiğimizde, Evangeline'in odasında yanan tek ışığın söndüğünü gördüm.

Abel nefesinin altında ona kulak vermediğine dair bir şeyler mırıldanmış, bir süre sonra pes etmişti.

Kafamı kaldırıp altı aydan beri ilk kez gördüğüm eve baktım: Fransız Mahallesi'nin hemen dışında, çıkmaz bir sokaktaki göz kamaştırıcı, güzel ev. Eve baktıkça çocukluğumda yaşadıklarımı hatırlıyorum; midem düğümleniyor, ellerim terlemeye başlıyor.

"Evim, evim, güzel evim," dedi Abel, Rolls Royce'un motorunu kapatırken.

"Joseph nerede?" diye sordum Abel arabanın kapısını açtığında. Kardeşimin tek derdi dış görünüşü ve kendisini istemeyen bir toplumun sosyal basamaklarını tırmanmak olduğu için arabayı kendisinin kullanmasını ilginç bulmuştum.

Bir ayağını arabadan sarkıtırken bana döndü. "Kendi şoförümü tutacağım. Bundan sonra babamın artıklarına ihtiyacım yok."

"O bir artık değil. Bir insan. Kaç yaşında, yetmiş mi? Onu kovdun mu yoksa?"

"Joseph senin sorunun değil, Ivy. Hadi gidelim. Yorgunum ve önümüzde uzun bir gün var."

Abel arabadan indiğinde ben de uzanıp arka koltuğa koyduğum spor çantamla postacı çantamı aldım. Çantama sığdırabildiğim kadar kitap, birkaç parça da kıyafet koymuştum. Sadece birkaç parça. Sanırım bir yanım, babamın durumunun Abel'ın söylediği kadar kötü olmadığı, hatta okula dönebileceğim hayaline tutunuyordu.

Zihnimde ağabeyimin sözleri yankılanıyordu. *Sen seçildin.* Okula geri dönemeyeceğimi içten içe biliyordum.

Üvey ağabeyimi ön kapıya kadar takip ettikten sonra kapıyı açmasını bekleyip, ayaklarım geri geri gitse de içeri girdim. Sanki ayaklarım bir kez içeri girersem çıkmanın çok zor olacağını biliyor gibiydi.

Evin kokusu üzerime siniyor ve tüm duyularımı harekete geçiriyor. Annemin mumları. Vanilya ve tarçın kokusu. O mumlara ne kadar para harcadığını biliyordum. Eriyip yok olan bir şey için korkunç bir meblağ. Kötü bir koku olmasa da istenmeyen anıların canlanmasına neden oluyordu; kokuyu ciğerlerime doldururken dengemi kaybetmemek için kapının yanındaki masaya tutundum.

Baş döndürücü mide bulantısı hep bu kadar kötü müydü? Yoksa altı aydan uzun bir süredir özgür olduğum için mi bu kadar kötü geliyordu?

"Babamın, senin bu durumunu kontrol altına aldığını söylediğini sanıyordum," dedi Abel.

Derin bir nefes aldıktan sonra başımı çevirerek yüzüne baktım; alnımda ter damlacıkları oluşmuş olsa da bulanık görüşüm netleşiyordu.

"Endişeliyim, o kadar. Genelde kontrol altında tutabildiğim bir durum ve o durumdayken ne yapmam gerektiğini biliyorum ama kendimi kaybettiğimde ya da çok stresli olduğumda intikamını alırcasına geri geliyor."

Şikâyet etmiyordum. Pek çok insan benden çok daha kötü durumdaydı. Beni tanımayan insanlar sadece sakar olduğumu düşünüyordu. Dengemi kaybettiğim ya da bir şeylere çarptığım bir rahatsızlık, sorunlarımın en küçüğüydü.

"Topla kendini. Gidelim," dedi Abel, kolumu tutup diğer eliyle elimdeki çantaları alarak.

"Çok centilmensin," dedim beni merdivenlere doğru götürürken. "En azından kolumda bir morluk oluşturmamaya özen gösterebilirsin." Bana tokat attığı an yüzümde oluşan kızarıklıktan bahsetmiyordum bile. Orasının da morardığına emindim. Bana daha önce hiç vurmamıştı. Babamın kuralları geçerliliğini kaybetmiş gibiydi.

"Siktir git, Ivy!" dedi Abel kolumu bırakırken. Bunu yapmasını beklememiştim ve tıpkı tokat attığında olduğu gibi, iz bırakmaktan korkup korkmadığını merak ediyordum. Beni "seçen" adamın sinirlenmesinden korkuyordu. Çünkü teknik olarak evin reisi olan Abel beni öldüresiye dövmek istese bile, Cemiyet söz konusu olduğunda, bir morluğa sebep olmaktan çekiniyordu.

Aklım Santiago De La Rosa'ya gitti; yani müstakbel kocama.

Onu tanıyordum. Hatta bir kez karşılaşmıştık. Aslında onu birkaç kez görmüş ama sadece bir kez konuşmuştum. Babamın çalışma odasındaki gün dışında beni fark ettiğinden emin bile değildim.

Kazadan önce.

Hayır, kaza değildi. Bir olaydı.

Bir kurucu aile üyesinin neden beni eş olarak seçtiğini merak ediyordum. Seçenekleri azaldığı için mi böyle bir karar vermiş olabilir miydi? Santiago De La Rosa hakkında çok fazla ayrıntı bilmiyordum. Bildiğim tek şey bir münzeviye dönüştüğü ve o geceden beri malikânesinde saklandığıydı.

Merdivenlerin dibinde durakladım. De La Rosa ailesi, Cemiyet'i kuran ailelerden biriydi. *Imperium Valens Invictum. Sınırsız güç.* Bana sorarsanız kulağa biraz kibirli geliyordu. Hatta itici. Ama tüm dünyayı kapsayan bir örgüt, gizli bir cemiyet oluşturmuşlardı. Ayrıcalıklı. Benzersiz. Tehlikeli.

Cemiyet'i oluşturan aileler güçlüdür: Devlet başkanları, hükümetin bir parçası olan liderler, tıp uzmanları, bilim insanları, profesörler, kilise liderleri. Ve tabii ki benim ailem gibi emirlerini yerine getiren alt tabakalar.

De La Rosa ailesi bu zincirin en tepesinde yer alıyordu. Cemiyet'in içinde kraliyet ailesi gibi muamele görüyorlardı.

On üç kurucu aile vardı. Bunu hatırlıyorum, çünkü geçmişlerini incelediğimde on üç sayısının ne kadar uygun olduğunu düşünmüştüm. Hayatımda sürekli karşıma çıkan uğursuz bir sayı.

Hazel kaybolduğunda on üç yaşındaydım.

Cemiyet müdahale ettiğinde on üç yaşındaydım ve onların okullarından birine gitmek zorunda bırakıldım.

Santiago De La Rosa'yla tanıştığımda on üç yaşındaydım.

O günü hatırlıyordum. Girmek zorunda kaldığım Katolik Kız Okulu'ndaki ilk haftamdı. Daha önce gittiğim devlet okulunda çok fazla arkadaşım olmasa da yeni okulumda bana çok kötü davranılıyordu. Kim olduğumun herkes tarafından bilinmesi için tek bir kız yeterliydi. Sadece üst tabakaya ait ailelerin kızlarını gönderdiği seçkin bir okula nasıl ve neden kabul edildiğim kısa sürede herkesin dilindeydi.

Kızların ne kadar kaba olduğunu hatırladıkça hâlâ irkiliyordum. En azından başlarda. Gözümle ilgili benimle acımasızca alay etmişlerdi. Saçlarımı geriye doğru taramak zorunda kalmıştım, oysa saklamak için daima perçemlerimi kullanırdım ama rahibelerin kuralları vardı ve onları çiğneyenler cezalandırılırdı.

Rahibelerin, İsa'nın emanet ettiği ve korumaları ve el üstünde tutmaları gereken çocuklara bu kadar acımasız davranmaları çok ironikti. Belki de İncil'in öğretilerini yanlış yorumluyordum.

Santiago'yla berbat bir okul gününden sonra tanışmıştım. Kızlar günlerdir benimle alay ediyordu ve umursamıyormuş gibi davransam da ailemin ve onların deyimiyle *deformasyonum* hakkında söyledikleri canımı yakıyordu. Beni dışlamasalar bile yeterince yalnızdım ve bu zayıflığımı hissetmiş gibi üzerime geliyorlardı; özellikle Maria Chambers.

O gün hem nefret dolu sözlerine hem de Rahibe Mary Anthony'nin kızlara verdiğim cevaptan dolayı hak ettiğimi düşündüğü cezaya katlanmak zorunda kalmıştım. Eve döndüğümde babamın çalışma odasına girip ona bir daha okula gitmeyeceğimi söyledim. Bu konuda ne düşündüğü umurumda bile değildi. Oraya bir daha asla dönmeyecektim.

Misafiri olduğunu fark etmemiştim. O kadar odaklanmıştım ki, babam beni odadan dışarı çıkarana kadar Santiago'nun orada olduğunu görmemiştim; biz bize olduğumuzda bile yaptığı bir şeydi bu. Yüzündeki ifadeyi hatırlıyordum. Benden utanmış gibiydi. Gibisi fazlaydı, benden utanmıştı.

Ve Santiago'nun görmemesi için gözümü saçımla nasıl gizlemeye çalıştığımı da hatırlıyordum.

Babamın tüm ilgisini, bazen de sevgisini çalan adamı ilk kez o zaman görmüştüm. On üç yaşında olmama rağmen nedenini anlamıştım: De La Rosa ailesi hiyerarşideki yerimizi üst seviyelere taşıyabilirdi. Ne kadar acı verici olsa da o yaşımda bile bunun babam için çocuklarından dahi daha önemli olduğunu biliyordum.

"Santiago De La Rosa neden beni seçsin ki? Bana söylemediğin şey ne, Abel?"

Abel bakışlarını bana çevirdi. "Neden senin seviyene inmeye karar verdiğini mi soruyorsun? Bu kadar güçlü bir Soylu Oğul'un neden bir köylüyle evlenmek istediğini mi merak ediyorsun?"

"Bunun bir tür sınıfçılık olduğunun farkındasın, değil mi? Bütün bu kast sistemi aynı şekilde devam ediyor. Eğer ben onların gözünde bir köylüysem, bu da seni –"

Elini boğazıma götürdü ve daha cümlemi tamamlayamadan beni duvara yasladı. Nefesimi keserken gözlerindeki öfkeyi görmemek imkânsızdı.

Kolunu tutup tırnaklarımı etine batırdım.

"Abel!"

Ağabeyim başını merdivenlere doğru çevirdi. Tutuşu başımı çevirip annemin durduğu yere bakabileceğim kadar gev-

şediğinde, annemin krem rengi ipek bornozunu bağladığını gördüm.

Bakışları önce bana, sonra ağabeyime kaydı. "Onu cezalandırmak sana düşmez. Eğer bir iz bırakırsan, başına gelebilecekleri hayal bile edemezsin."

Bana zarar vermemesini söylememişti... Sadece iz bıraktığı takdirde doğacak sonuçlardan korkuyordu.

Hangisinin beni daha çok şaşırttığına emin değildim; annemin müdahale etmiş olması mı, yoksa Abel'ın onu dinliyormuş gibi davranması mı? Abel, annemden nefret ediyordu. Bunu saklamaya çalışsa bile, bir parçasının ondan korktuğunu biliyordum.

Abel bakışlarını tekrar bana çevirdi. Elini sıkarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Beni tahrik edebileceğini mi sanıyorsun?" dedi Abel, beni serbest bırakıp yüzüme bakacak şekilde geri çekilirken. "Yarın icabına bakacağım. Seni sadece De La Rosa ailesine teslim etmekle kalmayacak, aynı zamanda memnuniyetle olanları izleyeceğim."

Elimi boğazıma götürerek yutkundum. Benden nefret ettiğini biliyordum ama ses tonu ve gözlerindeki bakış beni dehşete düşürmüştü.

Abel arkasını döndü ve çantalarımı olduğu yerde bırakarak merdivenleri çıktı. Annemin yanından tek kelime etmeden geçmiş, odasına girip gözden kaybolmuştu.

Olduğum yerde bekleyerek anneme baktım. Gecenin bir yarısı uykusundan uyandırılmış olmasına rağmen güzel görünüyordu. Ve her zamanki gibi sevgisizdi...

"Geleli iki dakika oldu ve şimdiden sorun çıkarmaya başladın."

"Ben de seni gördüğüme sevindim, anne," dedim çantalarımı almak için eğilirken. Odama gidip ondan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum. Korkuluklara tutunup merdivenleri çıkarken bir yandan da nabzımı ve titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, koridor boyunca eski odama doğru yürürken beni izliyordu. Odamın kapısını açıp içeri girecekken bana seslendiğini duydum.

"Ivy!"

Durdum, bir elim kapı kolundayken arkamı döndüm.

"Bizi utandırma!"

4

IVY

Sürekli uyanıp tekrar uyuyordum. Eski yatağım yabancı hissettiriyor, duvara yaslanmış küçük, pembe tül örtüsü çok çocuksu geliyordu. Elimi uzatıp dokunduğumda eskiden onu nasıl sevdiğimi hatırladım. Kendimi kuledeki prenses gibi hissederdim.

Rüzgâr ıslık çalıyor, odayı havalandırmak için açtığım pencereden içeri süzülüyor, dalgalanan perde bahçedeki lambadan gelen ışığı filtreliyordu. Uzaktaki duvarda dans eden gölgeleri izliyor, bunu küçükken de yaptığımı hatırlıyordum. Orada korkunç figürler görüyor, gözlerim tekrar kapanırken dışarıdaki ağacın dalları rüzgârla dans ediyor, korkunç şekillere bürünmeye devam ediyordu.

Bir dakikalığına mı yoksa bir saatliğine mi uyuduğumu bilmiyordum ama gözlerimi açtığımda pencereme çarpan yağmur damlalarının sesini duydum. Pencereyi kapatmazsam annem sanki su hasarını önemsiyormuş gibi kızacaktı.

Yüzümü ovuşturarak üzerimdeki battaniyeyi ittim ve doğruldum. Bir an başım dönse de buna alışıktım, bu yüzden gözlerimi kapatıp geçmesini bekledim. Tanıdık olmayan bir hışırtı duyduktan sonra pencerenin itilerek kapandığını fark ettim.

Kafam karışmış halde gözlerimi açtığımda, karşılaştığım manzara karşısında neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Pencerenin önünde biri duruyordu. Uzun boylu ve karanlıktı; üzerinde Azrail'inki gibi bir cüppe vardı.

Ama Azrail eve biraz yağmur suyunun girmesinden endişe etmezdi.

Pencerenin önündeki şekil, yani adam bana döndüğünde neredeyse çığlık atacaktım. Sırtımı korkuyla duvara yasladım.

Adamın üzerinde siyah bir pelerin vardı ve dışarıdan odama süzülen ışığın yüzünü aydınlatmaması için başının üzerine geniş bir kapüşon çekmişti. Pelerini yere değiyordu, üstelik adam çok uzun boyluydu. Bir seksenin üzerindeydi.

Çığlık atmak istiyordum. Ağzımı açıp yardım için bağırmak istesem de başaramadım. Sadece acınası bir ses çıkarabildim.

Rüya mı görüyordum? Bu bir tür rüya, içine hapsolduğum bir kâbus muydu?

Ama beynimin bir kısmı bu cüppeyi daha önce gördüğünü hatırlıyordu. Bir tür tören sırasında babamın da buna benzer bir şey giydiğini hatırlıyordum. Onu gördüğümde de çok korkmuştum.

Birbirimize bakarak birkaç dakika geçirdik; ikimiz de hareket etmiyorduk ve ben nefesimi tutmuştum. Benden daha avantajlı olduğu aşikârdı. Yüzümü görebiliyordu. Korkumu hissedebiliyordu. Ben ise hiçbir şeyini göremiyordum.

Erkeksi hatlara sahipti.

Odamdaki yabancı bir erkekti. Boy ve yapısı bunu ele veriyordu. Sesimi kullanmayı başarabilseydim çığlık atmak için daha çok nedenim olacaktı. İhtiyacım olduğunda ağabeyim neden ortalarda görünmüyordu ki?

Bana doğru bir adım attığında gözlerim fal taşı gibi açılmış, yüzündeki gölgeler değişmişti. Ama daha korkutucu olan, yüzündeki siyah renkli yarım maskeydi; yani yüzünü görebilmem imkânsızdı.

"Sen – ne?"

"Ivy Moreno."

Sesi sanki soğuk ve kemikli parmaklar omurgamda dolaşıyormuş gibi bir his yaratmış, gözle görülür bir şekilde ürpermeme neden olmuştu. Şeytanın dokunuşu. Bu hissi Rahibe Mary Anthony böyle tarif ederdi. Alışkanlıktan dolayı haç çıkardım.

Bu, onun gülmesine neden oldu. Çirkin bir kahkahaydı bu. Kısa, duygusuz ve sertti.

Gördüğüm kâbustan uyanmak için gözlerimi ovuşturdum da tekrar açtığımda hâlâ aynı yerde durduğunu fark ettim. Hatta biraz daha yaklaşmıştı.

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Beni hatırlamıyor musun, Ivy? Üzerinde herhangi bir izlenim bırakmadım mı? Kırıldım doğrusu."

"Ben... Ben –"

"Karım olacaksın," diye devam etti, cevap vermeye çalışırken kekelediğimi duymamış gibi. "Adını bilmemek tuhaf olurdu, öyle değil mi?"

Karısı mı?

Ona daha yakından baktım. Bu Santiago De La Rosa mıydı? Neden o cüppeyi giyiyordu? Peki ya yüzündeki maske? Onun sadece törensel amaçlar için kullanıldığını düşünüyordum. Kurucu ailenin erkek üyeleri tarafından ve sadece gelenekler gerektirdiğinde. Böyle bir etkinliğe katıldığında babama da

benzer bir cüppe verilmişti. Onu o pelerinle gördüğümüzde yaşadığımız dehşeti gördüğünde bile ne kadar heyecanlandığını hatırlıyordum.

Daha önemli bir soru vardı: Santiago De La Rosa'nın gecenin bir yarısı odamda ne işi vardı?

Sonra bu gece bir ara koridordan Abel'ın sesinin geldiğini hatırladım. Beni uykudan uyandıracak kadar ses çıkarmasına sinirlenmiştim.

Onu Abel mı içeri almıştı?

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Üzerimdeki bakışlarını hissettiğimde, bakışlarımı kendime çevirdim. Üzerimde bir tişört, altımdaysa külotum vardı; bir ayağım yatağın üzerindeyken, diğeri yataktan aşağı sarkıyordu. İkisini de battaniyemin altına sokarak üstümü örttüm.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi battaniyenin kenarından tutup hafifçe üzerimden çekmek için bir adım daha yaklaşarak. "Sana bir şey vermeye geldim."

Yatağa biraz daha yaklaştığında iyice duvara yapıştım. Bir an başını kaldırıp süslü çerçeveye ve odadaki pembe eşyalara baktı.

"Biraz çocukça değil mi?"

"Benden ne istiyorsun?"

Bana baktığında gülüyor muydu, yoksa bunu hayal mi ediyordum bilmiyordum. Köşeye sokulduğumda bana daha yakından bakan bir iskeleti düşünebilecek bir hayal gücüne sahip olup olmadığıma emin değildim.

"Müstakbel kocana böyle davranmamalısın, tatlı Ivy." Biraz daha yaklaşıp yatağın kenarına oturdu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum yüksek sesle, Abel'ın beni du-

yabileceğini umarak. Mutlaka sesimi duyup yardıma gelecek birileri olmalıydı.

Ama hiçbir şey olmadı. Kimse gelmedi. Bu odada, bu adamla tek başımaydım.

Hayal kırıklığına uğramış gibi nefes vererek parmak uçlarıyla önce yatağıma, sonra nabzımın çılgınca attığı boynuma dokundu.

Başımın arkasını duvara yasladım.

Rüya görüyor olmalıydım. Öyle olmak zorundaydı. Ama her şey çok gerçekçiydi.

"Ne istiyorsun?" diye sordum tekrar, bu sefer daha kısık bir sesle.

"Az önce söyledim," derken, sesi alçak ve derindi.

Elimi tuttu ve parmaklarımı bir mengene gibi sarıp beni kendisine doğru çekti. Dokunuşu buz gibiydi. Belki de bu gerçekten Azrail'di.

"Sana vermem gereken bir şey var."

Elini cebine attıktan sonra hiçbir şey söylemeden parmağıma bir yüzük takmasını şaşkınlıkla izliyordum.

"Ne –"

Zorlanıyor olsa da yüzük parmak eklemimi geçene kadar pes etmemişti.

"Oldu." Elimi serbest bıraktı.

Elimi geri çekip yüzüğe baktım. Parmağımdaki damla şeklindeki siyah beyaz taşa. Devasa taşı yerinde tutan iskelet parmaklara. Kemiklere benziyorlardı. Bakışlarımı ona çevirdikten sonra hemen yüzüğü çıkarmaya çalıştım.

"Uğraşma," dedi beni izlerken.

Yine de pes etmeye niyetim yoktu. Bunu istemiyordum.

Bunların hiçbirini istemiyordum. Ayağa kalkmak için hareket ettiğinde, o gülümsemeyi tekrar gördüğüme yemin edebilirdim. Ölü bir adamın gülümsemesiydi bu.

Damarlarımdaki kanın çekildiğini hissedebiliyordum; oda dönmeye, görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı.

"Artık bana aitsin Ivy Moreno, iyi günde de kötü günde de. Ölüm bizi ayırana dek."

5

IVY

Uyandığımda bitkin düşmüştüm. Pencereden içeri süzülen güneş ışığına bakarken başım ağrıyordu.

Panikle saatimi kontrol ettim. Evangeline okula gitmeden önce ona yetişmeliydim. Saat yedi buçuktu. Bugün cumaydı ve bu da saat sekizde okul servisine bineceği anlamına geliyordu.

Yorganı üzerimden atıp aceleyle yataktan çıkıp durakladım. Bakışlarımı elimdeki yabancı cisme çevirdim.

Sonra hatırladım.

Bu bir rüya değildi. Gerçekten rüya gördüğümü mü düşünmüştüm?

Yatağa uzandığımda kalbim hızla çarparken, gözlerim yüzüğe kilitlenmişti. Damla şeklinde kocaman bir taş. Siyah beyaz bir taş. Taşı kavrayan kemikli parmaklar. Yüzüğü daha yakından inceledim. Çok detaylı, çok karmaşık bir işçilikti. İleri geri iterek parmağımdan çıkarmaya çalışsam da başaramadım.

Yüzüğün bandında İngilizce olduğundan emin olamadığım bir şey yazıyordu: Aeternum.

Santiago De La Rosa dün gece odamdaydı.

Bana bu yüzüğü vermeye gelmişti.

Hayır, vermeye değil. Zorla parmağıma takmaya gelmişti.

Nasıl göründüğünü hatırlıyordum. Üzerindeki cüppe, yüzünü örten kapüşon, hepsi aklımdaydı. Beni ölümüne korkutmuştu. Belki da amacı buydu.

Saate bakınca acele etmem gerektiğini anlayarak hızla yataktan kalkıp banyoya gittim.

Zihnim, dün geceki ziyaretçim, babama dair endişeli düşünceler ve Abel'ın benimle ilgili planlarıyla dolduydu. Babam uzun zamandır sağlık sorunlarıyla uğraşıyordu. Kendine gerektiği gibi bakmıyordu ve zararlı şeylere düşkünlüğü vardı. Doktoru ona kolesterolünü ve yüksek tansiyonunu kontrol altına almak için ilaçlar yazarken, ona birçok kez yiyip içtiklerine dikkat etmesi gerektiğini söylediğini hatırlıyordum. Okuldan ayrıldığımdan beri onu görmemiş olsam da bana daha aktif olduğunu, beslenmesine dikkat ettiğini söylemişti. Hayattan keyif almaya devam ederken olabildiğince dikkatli olduğunu da eklemişti. Söylediklerini gülerek karşılamış olsam da endişelenmiştim.

Henüz ellili yaşlarındaydı. Ölmek için çok gençti. Onunla yeterince zaman geçirmemiştim. Ve en kötüsü de Evangeline henüz on üç yaşındaydı.

Durumun Abel'ın söylediği kadar kötü olmaması için dua ettim ve kendime, doktorlarıyla konuştuğumda daha fazla bilgi sahibi olacağımı hatırlattım.

Duş almak için suyu açtıktan sonra pijamalarımla iç çamaşırlarımı çıkardım. Şampuan şişesine uzanmak için döndüğümde aynadaki yansımamla karşılaştım; boynumdaki çürüğü görebiliyordum. Abel'ın parmak izleri. Çok koyu olmadığı

için bir kapatıcı yardımıyla kapatabilirdim. Belki de kapatmamalıydım.

Elmacık kemiğimdeki morluk daha kötüydü. Şişmiş ve morarmıştı.

Bakışlarımı karnımla kalçalarıma indirdiğimde, orada da rengârenk çürüklerle karşılaştım. Acımıyorlardı. Her yerimin morarmış olmasına alışmıştım; bir şeylere çarptığımda bunu daima şakaya vurmaya çalışıyordum.

Abel'a endişelendiğimde her şeyin daha kötü bir hâl aldığını söylediğimde şaka yapmıyordum. Bir yabancıyla evleneceğim günün üstesinden nasıl gelebileceğimi kesinlikle bilmiyordum.

Bu düşüncelerden sıyrılarak duşa girdim. Kalın telli, siyah saçlarımı hızlıca şampuanlayıp kremledim ve duş jelinin sonunu kullandım. Duştan sonra bir kot pantolon ve hem Abel hem de annemi kızdıracağına emin olduğum bir üst seçtim. Annem usturuplu görünmemi istediği, Abel ise elbise giymem gerektiğini söylediği için bu kıyafetleri tercih ettim. Saçlarımı toplayıp tokayla tuttururken, bir tutam saçımın sağ gözümün üzerinden sarkmasına özen gösterdim. Daha sonra koridora çıkıp kız kardeşimin odasına gittim. Kapısını çaldığımda ilk kez içtenlikle gülümsedim ve kapıyı açarken çıkardığı çığlığı duydum.

"Ivy!" Neredeyse kollarıma atlamış, ona sarıldığımda gülümsemem genişlemişti.

"Eva! Seni çok özledim!" O âna kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Ben de! Tanrım! Ben de!"

Burnunu çektiğini duymuş, birbirimizden ayrıldığımızda ağladığını fark etmiştim. Gözlerinin etrafındaki narin deri şişmişti.

"Seni aramak istedim ama izin vermediler. Annem telefonumu aldı," diye başladı, gözlerinden yaşlar süzülürken. Gülümsemesi kaybolmuş, kaşlarının arasındaki çukur derinleşmişti. "Sana babamdan bahsetmek istedim."

"Şşş." Bir kez daha sarılmak için onu kendime çektim. "Sorun yok, tatlım. Senin bir suçun yok. Artık buradayım." Onu rahatlatmak istesem de buradaki varlığımın ona iyi gelip gelmeyeceğini bilmiyordum.

Tekrar birbirimizden ayrıldığımızda bir tutam saçımı tokayla sabitledim. Rahibeler, içinde bulunduğumuz durumu göz önünde bulundursalar bile saçlarımın bu halini mazur görmezlerdi.

"İyi misin?" diye sordum. Abel'ın bana nasıl davrandığını hatırladıktan sonra, ona el kaldırmadığına emin olmak istiyordum.

"Babam için endişeleniyorum. Annem ve Abel bana hiçbir şey söylemiyor. Bugün okuldan sonra onu görmeye gidebilirim."

"Abel beni onun yanına götürecek, ben de doktorlarıyla konuşacağım. Neler olduğunu öğrenip sana anlatacağım. Söz veriyorum."

Başını tamam anlamında sallayıp gözyaşlarını sildi. "Ivy?" dedi tereddütle.

"Evet?"

"Doğru mu? O adamla evlenmek zorunda mısın?"

Ona ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Söylentileri duydum, Ivy. O şekli bozulmuş biri. Bir canavar."

"Bunu bilemezsin."

"Patlamayı herkes biliyor. O günden beri insan içine çıkmadığını da."

O kadarını ben de biliyordum.

"Bunu yapamazsın. Bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmak zorundasın."

"Bu o kadar basit değil –"

"Evangeline!"

Annemin sözümü kesmesiyle derin bir nefes aldım; aynı söylentileri ben de duymuştum. Cemiyet'in pek çok evladını kaybettiği patlamadan haberim vardı.

Santiago orada hem babasını hem de kardeşini kaybetmişti. Hayatta kalmış olsa da zarar görmüştü. Ona ne olduğu ve yaralarını örtmek için ne yaptığı hakkında bazı söylentiler vardı. Ne kadar sert birine dönüştüğünden ve ne kadar acı çektiğinden bahsediliyordu.

Onunla ilk karşılaşmamın babamın çalışma odasında gerçekleştiğini hatırlıyordum. Babamın ona aldığı hediyeyi vermiş, kutuyu kucağına bırakırken onun hakkındaki düşüncelerimi söylemiştim. Yeterince öfkeli olduğum için gerçeği, yani Cemiyet'in beni gönderdiği okulu sevmediğimi, çünkü Santiago'ya ders verdiği için babama bir *teşekkür hediyesi* olarak bunu ayarlayanın o ya da ailesi olduğunu biliyordum. Bununla da kalmayıp ondan hoşlanmadığımı da söylemiştim.

Duyduklarına sadece gülümseyerek karşılık vermişti. Sanırım bunu babamın verdiği tepkiden dolayı hatırlıyordum. Bana kızmış, ona büyük bir saygısızlık yaptığımı söylemişti. Ama Santiago'nun bunu neredeyse komik bulduğu hissine kapılmıştım.

Gerçek şu ki, onu hiç tanımadığım halde kıskanmıştım. Ba-

bamın sevgisine sahip olduğu için onu gerçekten kıskanmıştım.

Şimdi bu yabancıyla evlenmek zorunda mıydım? Hakkında onlarca söylentinin olduğu bu canavarla?

Başımı sallayıp zihnimi meşgul eden düşüncelerden sıyrılmaya çalıştım. Her şeyin bir sırası vardı; önce babamı görmeliydim. Babamın da patlamanın olduğu o toplantıya katılacağına emindim ama son dakikada hastalanmıştı.

"Lanet olsun, Evangeline! Buraya gel!"

Kardeşim, annemin sesini duyunca kaskatı kesildi.

"Otobüsü kaçıracaksın ve bugün seni okula bırakamam."

Eva bana döndü. "Eminim çok önemli bir kuaför ya da tırnak randevusu vardır. Belki de yüzünü gerdirecektir," diye fısıldadı. "Yine."

Kıkırdasak da bu ikimizin de farkında olduğu gergin bir kıkırdamaydı.

"Evangeline!"

"Gitsem iyi olacak." Kapıya doğru ilerledikten sonra dönüp masasındaki çekmeceyi açtı ve sırt çantasına büyük boy bir *Snickers* attı. "Annem kahvaltının beni şişmanlatacağını söylüyor da."

"Kahvaltı etmiyor musun?" Evangeline zaten çok zayıftı.

Omuzlarını silkti. "Sorun değil. Kahvaltıdan çok, babam ve senin için endişeleniyorum." Bana bir kez daha sarıldı. "Seni seviyorum, abla. Burada kalmak istemediğini biliyorum ama tekrar yakınımda olduğun için mutluyum."

Ne kadarlığına?

Kapıdan çıkarken onu takip ettim ve merdivenlerden inişini izledim. Annem ön kapıda durmuş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş şekilde bekliyordu. Otobüs sokağımıza

döndüğünde ve kız kardeşim aceleyle kapıdan çıktığında vedalaşmadılar.

Annem ön kapıyı kapattığında, Abel'ın telefonunu kulağına dayamış halde babamın çalışma odasından çıktığını gördüm. Babamın ofisini de mi ele geçirmişti? Göz göze geldiğimizde saatini kontrol ederek aramayı sonlandırdı.

"Sana elbise giymeni söylemiştim," dedi birinci kata indiğim sırada.

"Canım istemedi," diye cevap verdikten sonra kendime bir fincan kahve almak için mutfağa döndüm.

"Öğreneceksin."

Sırtımı ona döndüğüm için yüzünü göremesem de ses tonundaki kibir duraksamama neden oldu. Annem mutfağa girdiğinde dikkatimi ona verdim.

"Eva'ya yiyecek bir şeyler veriyor musun?" diye sordum, vereceği cevabı merak ederek.

"Elbette. Ama kilosuna da dikkat ediyorum. Metabolizması benimki gibi değil, biliyorsun."

Ona bakarken kaşlarımı kaldırdım. "Bu başarının Dr. Abrams'a ait olduğunu sanıyordum." Dr. Abrams annemin estetik cerrahıydı.

Birkaç yıl önce, annemle babamın arasında geçen ve neredeyse her kelimesini hatırladığım bir tartışmaya kulak misafiri olmuştum. Evlilikleri sevgi temeli üzerine kurulu değildi. Kendimi bildim bileli birbirlerinden hoşlanmıyor ve kapalı kapılar ardında bunu dile getirmekten de çekinmiyorlardı. Bildiğim kadarıyla sahip oldukları tek bir ortak nokta vardı: İkisi de Cemiyet'e saygı duyuyor, onların gözüne girmek için ellerinden geleni yapıyordu.

O gece neden birlikte olduklarını anladım. Annemin babam için bir tür hediye olduğunu öğrendim. Cemiyet onun sayılarla arasının iyi olduğunu öğrendiğinde –ne bana ne de kardeşlerime miras kalan bir yetenek– babam değerli bir hale gelmiş ve bu yeteneği ona bir hediye kazandırmıştı: annemi.

Her ne kadar bana ve –iddiaya girerim– babama göre bir ödül olmasa bile güzel bir kadındı. Genleri Hazel ve Evangeline'e aktarılmıştı. Bense göz rengi dışında pek bir benzerlik taşımıyordum.

Yine de güzellik her şey değildi. Acaba babam bir zamanlar annemin güzelliğinden kör olmuş muydu? Onu sevdiği bir zaman dilimi var mıydı? Emin değildim. Cüzdanındaki fotoğraf anneme ait değildi sonuçta.

Kurucu bir aile olmamasına rağmen, annemin ailesi Cemiyet'in hiyerarşisinde babamın ailesinin üstünde yer alıyordu, dolayısıyla evliliklerinde de üstünlük annemdeydi. Ve kendi konumundan düşük biriyle evlenmek zorunda kaldığı için de babamı suçluyordu.

Annem konuşmak için ağzını açtığında Abel sözünü kesti. "Didişmeyi bırakın! Ivy, kahveni al, gidelim. Geç kaldık."

"Ziyaret saati onda başlamıyor muydu?"

"Önce başka bir randevumuz var."

Ürpererek ona döndüm. "Ne randevusu?"

"Oraya vardığımızda anlatırım. Hadi gidelim."

Dolabı açtım ve termos bardağımı aldım. Sade içiyor olmama rağmen bolca kremalı bir kahve hazırladım. Bunu, sadece annemi kızdırmak için yaptım. Büyük günden önce şişmanlamamamı istediğine emindim. Termosun kapağını kapatıp paltomu aldım ve Abel'ı takip ederek serin ama güneşli sabaha adım attım.

Rolls Royce'un koltuğuna yerleştiğimde Abel motoru çalıştırdı.

"Babamın durumunda bir değişiklik var mı?"

"Duyduğum kadarıyla hayır," diye cevap verdi Abel, yola dönüp hastanenin aksi yönüne doğru ilerlerken.

"Ne randevusundan bahsediyorsun?"

"Düğünden önce halletmemiz gereken birkaç şey var."

"Düğün demişken, büyük gün ne zaman?"

Telefonu çaldığında bana cevap vermek yerine telefonu açtı. Sonraki yirmi dakikayı telefonda konuşarak geçirdikten sonra bilmediğim bir mahalleye geldiğimizde konuşmayı sonlandırdı. Evlerin bizimkilerin yaklaşık iki katı büyüklüğünde olduğu ve bir bekçinin kapıyı açmadan önce ne işle meşgul olduğunuzu sorduğu türden bir mahalleye gelmiştik.

"Burası neresi?" diye sordum endişeyle, başka bir Rolls Royce'un garaj yoluna park edildiği büyük bir malikânenin önünde durduğumuzda.

Cemiyet için burada olduğumuzu biliyordum.

Abel arabayı diğerinin arkasına park ettikten sonra motoru kapattı.

"Nişanlının ricası üzerine buradayız."

"Ne?"

"Açıkçası rica demek pek doğru olmaz. De La Rosa o korkunç suratına rağmen ricaları önemsemez."

Mırıldanarak konuşsa da sesindeki nefreti duymamak imkânsızdı. Santiago De La Rosa'yı hâlâ kıskanıyor muydu? Ona ve ailesine olanlardan sonra bile mi? Onu babamın dilinden düşmemeye başladığı zamandan önce de kıskandığını biliyordum. Babam Cemiyet'in isteği üzerine Santiago'ya yıllarca akıl

hocalığı yapmış, ona tüm bildiklerini öğretmişti. Bir noktada, Santiago'nun onu geçtiğinden ve çok zeki olduğundan bahsetmişti. Abel'ın hissettiklerini anlayabiliyordum. Ben de benzer hisler yaşamıştım. Ama Abel'ın kıskançlığına başka bir şey eşlik ediyordu: nefret.

"Onu gördün mü? Yani patlamadan sonra," diye sormadan edemedim. Söylentilerin doğru olup olmadığını bilmek istiyordum. Münzevi olmasının sebebi yüzüyse bunu öğrenmek istiyordum.

Bana bakmak için döndü. "Ivy Moreno," diye konuşmaya başladı, çenemi avucunun içine alıp çevirirken; devam etmeden önce gözümün üzerindeki saç tutamlarını kenara itti. "Böyle bir deformasyona sahipken, bir başkasını dış görünüşüne göre mi yargılıyorsun? Bu biraz ikiyüzlüce değil mi?"

"Yargılamıyordum... Ben sadece –"

"Ivy, bazen nasıl bir insan olduğunu anlamıyorum. Rahibeler için büyük hayal kırıklığı olurdun. Babamın da seninle ilgili benzer şeyler düşündüğüne eminim." Elini kabaca geri çekti.

"Kastettiğim şey bu değildi," dedim usulca. Babam hakkındaki yorumu canımı yakmıştı, tam da istediği gibi.

"Önemi yok."

Dudaklarını birbirine bastırarak nefes verdi ve bakışlarını malikâneye çevirdi. Sanki onun da ne kadar hayal kırıklığına uğradığını bildiğime emin olmak istermiş gibi başını salladı. Yine de ne düşündüğü umurumda bile değildi. Buradaki tek ikiyüzlü kendisiydi.

Bu konudaki düşüncelerimi kendime sakladım.

"Sana bir sorum var," dedi, tekrar bana dönerek.

"Nedir?"

"Babamı görmek istiyor musun?"

Bu soru beni şaşırttı. "Tabii ki istiyorum. Beni yanına götüreceğini söylemiştin."

"O zaman şimdi sana söyleneni yapmanı istiyorum."

"Bana söyleneni mi?" Kaşlarımın saç çizgime doğru yükseldiğini hissettim.

"Aynen öyle. Sana söyleneni yap. Hem bu da senin için bir tür antrenman olur."

Ön kapı açıldığında dikkatimizi dışarı çıkan iki adama çevirdik. Açık kapının önünde durmaları tuhaf gelmişti.

"Neler oluyor, Abel?"

"Ailemize göz kulak oluyorum. Bu işi hallettikten sonra seni babama götürmek için tekrar geleceğim. Tabii uslu durduğuna emin olursam..."

Bakışlarımı önce adamlara, sonra tekrar Abel'a çevirdiğimde içtiğim kahvenin midemi bulandırdığını hissettim.

Şu an yaşadıklarıma anlam veremiyordum.

"Saflık testi istedi."

Ağzım açık kalmış, şaşkınlıkla ona bakıyordum. "Ne?"

"De La Rosa'nın ailemizi küçük düşürme riskini göze alamayacağım için kabul ettim."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyordum.

"Göz açıp kapayıncaya kadar bitecek. Abartılacak bir şey değil."

"Abartılacak bir şey değil mi?"

"Cemiyet'te, özellikle de üst kademelerde bu çok normal bir şey. Annen de zamanında aynı yollardan geçti."

"Cemiyet umurumda bile değil. Annemin boyun eğmiş olması da. Bunu yapmayacağım!"

"Yapacaksın, yoksa babanı göremezsin."

"Ne? Bunu yapamazsın."

"İstediğimi yaparım. O beyefendileri selamlayacağım. Karar vermek için sadece bir dakikan var. Ailemizin iyiliği için boyun eğmeyi kabul edersen, evde görüşürüz. Eğer etmezsen, burada kalacaksın. İşlerimi hallettikten sonra seni eve götürmek için geri döneceğim ve düğün törenine kadar odandan çıkmayacaksın."

"Babamı görmek istiyorum! Söz vermiştin!"

"Asla böyle bir söz vermedim. Sadece mantıklı konuşmaya başladığını söyledim. Ne yazık ki artık bundan o kadar da emin değilim. Eğer Evangeline bu kadar genç olmasaydı -"

"Evangeline mi?"

"İkiniz arasında daha cazip olan o olsa da henüz on üç yaşında. Yine de beni mecbur bırakırsan, yapmam gerekeni yapacağımdan emin olabilirsin."

Evangeline mi? Onun böyle bir şeye boyun eğmesini mi istiyordu?

Başımı iki yana salladım. Bunu yapamazdı. "Bunu yapmana izin vermezler. Cemiyet böyle bir şeye izin vermez." Onlar hakkında ne düşünürsem düşüneyim, o kadar da kötü değillerdi. Bundan emindim.

"Evin reisi benim."

"Cemiyet'in yasalarına göre hareket ediyorsun. Buna asla izin vermeyeceklerini sen de biliyorsun. Evangeline daha on üç yaşında," dedim omuzlarımı dikleştirerek.

Gözleri kısıldığında söylediklerimin doğruluğunun farkında olduğunu anladım. Ve biraz rahatladım.

"Ama sen değilsin," dedi nefret dolu bir sesle. "Bu, müsta

bel kocanı tatmin etmek için olduğu kadar ailemizi korumak için de yapman gereken bir şey. İstesem seni tekme tokat içeri sürükleyebilirim ama bu kararı sana bırakıyorum. Bunu şerefli bir şekilde yapman için sana bir şans veriyorum."

Şeref. Yaşanacakların şerefli bir tarafını göremiyordum.

Arabanın kapısını açtı. "Teslim olup olmayacağına karar ver," dedi arabadan inerken.

Girişe doğru yürüyüp iki adamla tokalaşırken arabada oturmaya devam ederek onu izledim. Adamlardan birinin parmağında büyük bir yüzük olduğunu fark ettim. Bunun dışında birbirlerinden ayırt edilmeleri imkânsızdı.

Bekâret testine girmemi mi istiyorlardı? Daha önce böyle söylentiler duymuştum. Yine de onlara pek itibar etmemiş, böyle bir şeyin Cemiyet'e göre fazla ilkel olduğunu düşünmüştüm. Çarşafları da kontrol edecekler miydi?

Ama inandığım bir şey varsa o da boyun eğmediğim sürece Abel'ın beni odama kapatacağı ve babamı görmeme izin vermeyeceğiydi. Babamın ölüm haberi bile gelse bu fikrini değiştirmezdi. Beni cezalandırmak için Evangeline'i cezalandırmanın bir yolunu bulurdu. Önemli olan tek şey buydu. Bilmem gereken tek şey buydu.

Başka seçeneğim yoktu. Hiç de olmamıştı. Tıpkı düğüne boyun eğdiğim gibi bunda da başkalarının isteklerini yerine getirmeliydim.

6

IVY

Yanlarına yaklaştığımda adamlar konuşmayı kestiler. Önce yaşlı olanlar bakışlarını bana çevirdi. Sonra sırtı dönük olan ağabeyim yavaşça dönüp bana baktı. Yüzünde zafer kazanmış gibi bir gülümseme vardı.

"Ivy."

Endişeyle bakışlarımı ondan diğerlerine çevirdim. Adamların bakışları neredeyse şehvet doluydu. Üstelik büyükbabam olacak kadar yaşlı görünüyorlardı. Gerçekten böyle bir şeyin olmasına izin mi vereceklerdi? Bu iğrençliğe tanıklık mı edeceklerdi?

"Beyler! Bu, kız kardeşim Ivy."

Kardeşi olduğumu söylemesine şaşırdım. Ben onun öz değil, üvey kardeşiydim. Bu, gurur duymasa da genellikle memnun olduğu bir gerçekti.

Adamlar başlarını sallayarak onayladılar. İçlerinden biri bakışlarını üzerimde gezdirdiğinde, bin dolarlık pahalı ayakkabılarına kusabilmek için bir şey yemiş olmayı diledim.

"Programın gerisindeyiz," dedi yüzüksüz olan.

Abel başıyla bunu doğruladıktan sonra adamları bana tanıt-

madan -umurumda bile değildi- içeri girdik; adamlar önümde, Abel arkamda, bense ortalarındaydım. İdamına doğru yürüyen bir mahkûm gibiydim.

Geniş bir salona doğru yönlendirilirken etrafımı incelemeye çalıştım. Yaşlı bir kadın oturmuş dergisini okuyordu. Bana sadece anlık bir bakış attı. Karşısında daha genç bir kadın oturuyordu. Yüzü tanıdık gelse de yüzünün yarısı derginin arkasında saklı olduğu için sadece gözlerini görebilmiştim. Odayı geçerken bakışlarıyla beni takip ediyordu. Gümüş bir tepside kahve taşıyan bir görevli içeri girdi.

Bu kadınlar az sonra ne yaşayacağımı biliyorlar mıydı?

"Dik dik bakmak kabalıktır," dedi yaşlı kadın genç olana, alçak bir sesle.

Sanırım genç olan onun kızıydı, çünkü kadının uyarısından sonra yüzünü tamamen derginin arkasına saklamıştı.

Ana salondan koridora yönlendirildim. Koridordaki son kapıya ulaştığımızda, yüzüğü olmayan adam kapıyı açtı ve burnuma yoğun bir antiseptik kokusu doldu. Burası onun ofisi olmalıydı. Gerçekten bir doktor muydu? Yoksa Cemiyet tarafından bu "testleri" yapmak için görevlendirilmiş bir ucube miydi?

Eliyle içeri girmemizi işaret etti.

Tereddüt ettiğimi fark eden Abel, elini sırtıma koyarak beni içeri itti.

Adam kapıyı arkamızdan kapattı. O an kapıda kilit olmadığını fark ettim. Bu da istediğimde gidebileceğim anlamına geliyordu. Gidersem, Evangeline'i buraya getirebilirler miydi? Bu düşünce midemin bulanmasına neden oldu. Bakışlarımı muayene masasının karşısındaki kanepeye oturan yüzüklü şişman

adamın yüzüne çevirip gözlerindeki memnuniyeti gördüğümde, bunun onun için bir sorun olmayacağına emin oldum.

Oda ortalama büyüklükteydi ve salondan daha aydınlıktı. Burası daha işlevsel bir aydınlatmaya sahipti. Uzak duvarın karşısında büyük bir masa duruyordu. Diğerinin karşısında bir oturma alanı, onun karşısındaysa bir muayene masası vardı. Oturma alanının köşesinde bir mahremiyet perdesi vardı.

"Ivy," dedi yüzüksüz adam. Masanın karşısındaki tek, basit ahşap sandalyeyi işaret ederek. "Otur."

Oturduğumda Abel arkama geçti ve sanki kaçmaya kalktığım an beni tutacakmış gibi ellerini omuzlarıma koydu.

"Benim adım Dr. Chambers."

Chambers mı?

Bu adam Maria Chambers'ın babası mıydı? Eskiden bana zorbalık yapan kızı düşündüm. Ve salondaki kızın neden tanıdık geldiğini hatırladım. Normalde dikkat çekici olmayan gözlerindeki parıltıyı. İçlerindeki kötülüğü.

Kız dikkatle bakıyordu, çünkü burada ne yaşanacağını çok iyi biliyordu. Bana ne yapacaklarını biliyordu.

Güçlükle yutkunuyor, vücudumun aniden ısındığını hissediyordum. Oturduğum için şükrettim, aksi takdirde yere yığılacağıma emindim.

"Ağabeyinin gereklilikleri açıkladığını düşünüyorum. Fakat kendi isteğinizle burada olduğunuza emin olmak için bir kez daha üzerinden geçmek istiyorum."

"Kendi isteğimle mi?"

Abel omuzlarımı sıktı.

Dr. Chambers boğazını temizleyerek beni duymazdan geldi. Odadaki herkes bunun düzmece bir sahne olduğunu biliyor-

du. Hepsi şu an yaşadığım eziyeti izlemekten zevk alıyordu. Şaşırmış mıydım? Maria Chambers on üç yaşındayken bir zorbaydı ve bunu bir yerden öğrenmiş olmalıydı.

"Bay De La Rosa kurucu ailelerimizden birinin oğludur. Bu nedenle, eminim sizin de saygı duyduğunuz gibi, biz de kendisine büyük saygı duyuyoruz."

Kanepede oturan adam cümlenin ortasında homurdandı.

"Kesinlikle," diye cevap verdi Abel.

"Çok şanslı bir kızsın," diye devam etti Dr. Chambers.

Bundan emin değilim diye düşünsem de söylemedim.

"Ama Cemiyet kimseyi istemediği bir şeye mecbur bırakmadığı için, iyi ve namuslu bir üye olarak, ağabeyinizin sizi kendi isteğinizle buraya getirdiğine emin olmak istiyorum. Bu testle saflığınız onaylanacak ve böylesine yüksek konuma sahip bir beyefendiyle evlenmeye uygun olduğunuz resmileşecek."

"Ciddi misiniz?"

"Ivy," diye uyardı Abel. Daha fazlasını söyleyecekken doktor elini kaldırdı.

"Bu, genç hanımlar için çok zor bir durum. Benim de aynı yaşta bir kızım var, Abel. Anlıyorum, inan bana." Dikkatini yeniden bana çevirdi. "Ama kimsenin vaktini boşa harcamadan bu işi bir an önce halletmeliyiz. Muayeneyi kabul ediyor musun, Ivy?"

"Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

Abel'ın parmakları omuzlarıma baskı yapıyordu. "Kardeşim." Uzun, ağır bir duraklamanın ardından, "İstersen seni eve götürebilirim. Alternatiflerimiz var, bildiğin gibi," diye devam etti tehditkâr bir ses tonuyla.

"Hayır!" dedim ayağa kalkarak. "Kabul ediyorum. Hadi şu işi bitirelim."

"Burika. Yanımızda bir tanık olacak ve Bay Holton bu görevi tamamlamak için değerli vaktini ayırarak buraya geldi."

"Ne kadar da fedakâr biri."

Doktor ayağa kalktı. "Perdenin arkasında soyunduktan sonra muayene masasında rahatına bakabilirsin. Tamamen soyunmalısın."

Perdeye doğru yürürken bacaklarım titriyordu ve sehpaya çarparak fincandaki kahvenin dökülmesine neden oldum.

"Kız kardeşimin kusuruna bakmayın lütfen. Çok heyecanlı," dedi Abel. Rahatsızlığını bir sır gibi sakladığına emindim.

"Çok normal," diye cevap verdi doktor.

Perdenin arkasına geçtiğimde duvara yaslanıp uzun bir nefes verdim. Başım dönüyordu ve terlemeye başlamıştım. Gözlerimi kapatıp kendimi nefes almaya zorladım; nefesimi tutup beşe kadar sayıyor, sonra beşe kadar sayarak tekrar veriyordum. Sonra bir kez daha.

Kendimi kampüsteki yüzme havuzunda hayal ettim. Bu her sabah yaptığım bir şeydi. Yüzmek bana yardımcı olan, beni dengede tutan bir aktiviteydi. İşlem uzun sürmeyecek, buradan kısa sürede kurtulabilecektim. Sonra babamı görebilecek, belki öğleden sonra, Eva eve dönmeden önce yüzmeye gidebilecektim.

Soyunup bornozu giydiğimde, çıplak bir şekilde perdenin arkasından çıkmak zorunda kalmadığım için şükrettim. Perdenin diğer tarafında, kahvelerine şeker ve krema karıştıran adamların alçak sesle konuştuklarını duyuyordum. Santiago'nun adını duyduğumda söylediklerine kulak vermeye çalışsam da ondan bahsederken seslerini biraz daha alçalttıkları için buna imkân yoktu. Ses tonlarından, ondan hoşlanmadıkları hissine kapılmıştım.

Adamlardan biri boğazını temizlediğinde ve kardeşim bana seslendiğinde soyunma işleminin çok uzun sürdüğünü anladım.

"Hazır mısın, Ivy? Eminim bu beylerin seni beklemekten daha önemli işleri vardır."

O beylerin canı cehenneme.

Bornozu sıkıca bağladığıma emin olduktan sonra perdenin arkasından çıkıp muayene masasına doğru ilerlemiş, adamlara hiç bakmamıştım. Üzengileri gördüğümde, muayene masasına yerleştiğim an bacaklarımın arasını çok rahat bir şekilde görebileceklerini fark ederek dehşete kapıldım.

Tereddüt ettiğimi gören beyaz önlüklü Dr. Chambers masaya doğru ilerleyip bana gülümsedi. Bu samimi bir gülümseme değildi. Aslında, yapmak üzere olduğu bakılırsa, beni nasıl aşağılayacağını düşündüğünde bile önlüğünün altında ereksiyon olup olmadığını merak ediyordum.

"Hadi bakalım, Ivy. Bunu daha önce yaptığına eminim. Bu kontrolleri her yıl yaptırıyor olmalısın. Bu bir babanın görevidir."

"Babam kızlarına karşı oldukça yumuşak olabiliyor," dedi Abel.

"Bu çok kötü. Ben Maria'nın tasmasını gevşetmemeye özen gösteriyorum. O kızın vahşi bir damarı var ama onu elimden geldiğince kontrol altında tuttuğumu düşünüyorum."

Vay canına. Maria'ya acıyordum. Onun böyle bir şeye boyun eğmek zorunda kaldığını düşünmek istemiyordum. Hiç kimse böyle bir şeye boyun eğmek zorunda olmamalıydı.

Belimdeki düğümü biraz daha sıkılaştırıp masaya doğru ilerlerken yüzümün yandığını hissediyordum. Muayene masasına tırmanırken derin bir nefes alıp arkama yaslandım.

Bitir şu işi.

Sadece sabret.

Yapman gereken tek şey bu.

Ayaklarımı üzengiye koyduğumda odanın diğer ucuna, Abel ve diğer pisliğin arkalarına yaslanmış, sanki sahnedeki bir gösteriymişim gibi beni izledikleri yere bakmak gibi büyük bir hata yaptım. Aslında bir bakıma öyleydim de.

"Harika," dedi Dr. Chambers yanıma gelerek.

Ellerimi bornoz kemerimin düğümünden çekip masanın iki yanına koyarken bakışlarımı tavana çevirdim. Doktor düğümü çözüp bornozu açarken yastıklı kenarları kavrıyordum; üzengileri yanlara doğru iterken beni çırılçıplak bırakmıştı.

Dr. Chambers boğazını temizlerken parmaklarını karnımda hissediyordum. "Umut verici bir işaret," dedi. "İnsanlar kıllarını tıraş ettiklerinde, bunu kimin için yaptıklarını merak edip dururlar."

"Ben yüzüyorum," dedim. Vücudumdaki kılları tıraş edip etmediğim onu ilgilendirmiyordu.

"Sessiz ol," diye tersledi Abel.

Dr. Chambers karnımdaki iki çürüğe dokunsa da herhangi bir yorum yapmadı. Acaba Abel'ın beni dövdüğünü anlıyor ve bunun normal bir şey olduğunu mu düşünüyordu?

Bacaklarımın arasına yerleşmek için hareket ediyor ve tekerlekli masaya biraz daha yaklaşıyordu.

Holton ayağa kalkıp yanıma geldiğinde, bakışlarını bacaklarımın arasına sabitlediğini fark ettim. Bakışlarımı kasıklarına çevirmek gibi bir hata yaptığımda, göbeğinin altından küçük aletinin pantolonuna baskı yaptığını gördüm.

Sapık.

"Şahitlik etmem gerekiyor," diye açıkladı Holton, anında geri çektiğim elime hafifçe dokunarak. "Oradan pek iyi göremiyordum."

Havadan sudan, Dr. Chambers'ın kızından ve doktor parmağına kayganlaştırıcı sürerken vajinam hakkında konuşmalarını dinlerken nefes almakta güçlük çekiyordum.

"Bir baskı hissedeceksin ama canın yanmayacak, Ivy."

Parmaklarının hissine hazırlanmak için dişlerimi sıkıyordum ama soğuk parmağı içime kayarken buna hazır olmak imkânsızdı. Çığlık atmamak ve direnmemek için kendimi zor tuttum. Çünkü dizlerimi birleştirmeye çalıştığımda Holton onları ayırıyordu.

"Şahitlik etmek zorundayım," diye tekrarladı. "Çıplak gördüğüm ilk kadın sen değilsin, lütfen rahat ol."

Bununla övünüyor muydu? Doktor parmağını bir o yana bir bu yana çevirerek dürttükçe tırnaklarımı masanın kenarlarına geçiriyordum.

"Çok dar."

Bir damla gözyaşımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim. "Bitmek üzere," dedi. "Sadece bir dakika daha."

Kızlık zarımı hissettiğine emindim, bu sadece beni aşağılamak ve daha sonra mastürbasyon yapmalarına yardımcı olacak görsel yardım için yapılan bir işlemden ibaretti.

"İşte bu kadar." Doktor parmağını çekip bir kâğıt havluya sildi.

Dizlerimi birbirine bastırıp nefes verdim.

Kardeşim hızla ayağa kalkarken oldukça endişeli görünüyordu.

"Bakire," dedi Dr. Chambers.

Bunu onlara ben de söyleyebilirdim.

"Hiç şüphem yoktu," dedi Abel.

Ayağa kalkmak için harekete geçtim.

"Daha değil," dedi Holton, kapatmaya çalıştığım göğüslerimi tekrar ortaya çıkarmak için bornozumu çekiştirerek.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerinin yüzümün yakınından bile geçmediğini gördüm.

"Muhteşem," dedi. "O piç kurusuna gidecek olması ne kötü."

"Gidebilir miyim?" diye sordum, tuhaf bir sesle.

"Bir şey daha var," diye cevap verdi Dr. Chambers. Bakışlarını sadece başını tamam anlamında sallayan Abel'a çevirdi. Açık kayganlaştırıcı tüpün yanında duran iğneyi eline aldı.

"O nedir?"

"Vitamin," diye cevap verdi Abel, doktordan önce davranarak.

İğneyi koluma batırırken itiraz bile etmedim. Bu masadan bir an önce kalkmak istiyordum. Buradan çıkmak istiyordum. Bu adamlardan uzaklaşmak istiyordum; ağlamamak için kendimi daha ne kadar tutabileceğimden emin değildim.

"İşte bu kadar," dedi Dr. Chambers bornozumu kapatırken. "İşimiz bitti. Belgeyi imzaladıktan sonra ağabeyin seni eve götürebilir."

Masadan hızla soğuk zemine indim ve giyinmek için perdeye doğru yöneldiğimde Abel kolumu tutup beni durdurdu.

"Bir şeyi unutmadın mı?" diye sordu.

"Neyi?" diye sordum gözyaşlarımı güçlükle bastırarak.

"Bay Holton'a ve doktora teşekkür etmeyi."

"Bir de teşekkür mü edeyim?" Yüzümü sildim; gözyaşlarımın ilki yanaklarımdan süzülürken hâlâ Holton'ın bakışlarını, Dr. Chambers'ın tenimdeki dokunuşlarını hissedebiliyordum.

"Evet, Ivy. Bize zaman ayırdıkları için teşekkür et."

Arkamı dönüp onlara baktım. Kendimi bunu yapmaya zorladım. Yüzlerini hatırlamak zorundaydım. Kim olduklarını zihnime kazımak ve bir gün, bunu onlara ödeteceğime emin olmak istiyordum.

"Teşekkür ederim," dedim dişlerimi sıkarak.

Abel'ın tutuşundan kurtulup perdenin arkasına geçtiğimde, müstakbel kocam yanımda olma zahmetine bile girmeden benden bu aşağılanmayı talep ettiyse, ona ait olduğumda benden neler isteyebileceğini merak ediyordum.

7

IVY

Garaj yolundan çıkarken ikimiz de konuşmadık. Kendimi aşağılanmış hissediyordum. Mahcuptum. Az önce o evde yaşananları hatırladıkça yapabildiğim tek şey dizlerimi göğsüme çekip gözyaşlarımı görmemesi için yüzümü cama doğru çevirerek oturmaktı.

"Botlarını koltuktan indir."

"Siktir git!"

Israr etmedi. Bana karşılık vermediğine ya da uzanıp botlarımı değerli koltuklarından indirmediğine şaşırmış olsam da hiçbirini yapmadı. O da yaşananlardan etkilenmiş miydi?

Büyük beden kazağımın koluyla yüzümü sildiğimde, onu giydiğim ve böyle çaresiz hissettiğim bir anda içine sığınabildiğim için şükrettim. Hastanenin otoparkına girdiğimizde yüzünü incelemek için Abel'a döndüm; dudakları gergin, alnı kırışıktı.

Nefreti onu yaşlandırmıştı. Çirkinleşmişti.

"Bunu bana neden yaptın?"

"Bu onun isteğiydi."

"Kabul etmeyebilirdin."

Arabayı sürgülü cam kapıların önünde durdurduktan sonra bana döndü.

"Bunu yapmak zorundaydık. De La Rosa düğün gecesinden sonra bakire olmadığını iddia edebilirdi. Tüm aileyi cezalandırırlardı."

"İçinde bir nebze olsun insanlık var mı, Abel? Empatiye benzeyen herhangi bir şey?"

"Empati zayıflar içindir, Ivy." Sanki değerli vaktinden çalıyormuşum gibi bakışlarını saatine çevirdi. "Babanı görmek istiyorsan bir an önce içeri girmelisin."

Gözlerimi kıstım. "Beni takip etmek için peşimden gelmeyecek misin? Kaçmadığıma emin olmak istemez misin?"

Başını iki yana sallayarak bakışlarını caddeye çevirdi ve dalgın bir şekilde, akan trafiği izledi.

"Ne oldu? Yaptığın şeyden dolayı üzgün müsün yoksa?"

"Saçmalama," dedi bakışlarını tekrar bana çevirerek. Gözlerinde yine o ölü bakış vardı.

"Haklısın. Bu olanlara üzülebileceğini düşünmem bile saçmalıktı. Ama seni şimdiden uyarıyorum, eğer bir daha kız kardeşimize el kaldırırsan ya da onu buna benzer bir şeye maruz bırakırsan seni öldürürüm. Seni kendi ellerimle öldürürüm. Anlıyor musun beni, Abel?"

Güldü. Yani, sayılırdı. Daha çok homurdanmıştı. "Babam öldüğünde onun vasiliğini üstleneceğim. Ve kız kardeşime ne yapacağım biliyor musun, Ivy? Onu en yüksek teklifi yapana vereceğim."

"Bunu –"

"Merak etme, reşit olana kadar bekleyeceğim. Bunu yap-

ağımda, beni durdurmak için hiçbir şey yapamayacaksın. O yüzden şimdi git ve babanı gör. Acele et. Belki sözlerin onu geri getirir."

"Seni öldüreceğim, Abel."

"Tabii kocan seni öldürmemiş olursa."

Sözleri beni şaşırtmış, tereddüt etmeme neden olmuştu.

Biri pencereye tıklattığında sıçradım. Dönüp baktığımda dışarıda koyu renk uzun paltolu ve sarı saçlı bir adamın durduğunu gördüm. Abel'ı başıyla selamladı.

"Bu James. İşin bittiğinde seni eve götürecek. Bir saatin var."

"Bir saat mi?"

"Sana bütün gün izin verirdim ama pek nazik davrandığın söylenemez, öyle değil mi?"

Ağzımı açtığımda elini kaldırdı.

"Yapma, Ivy. Yapma. Fikrimi tamamen değiştirmeden git."

Bunu da mı elimden alacaktı? "Lütfen, Abel." Gözlerimin tekrar dolduğunu hissedebiliyordum.

"Lütfen, Abel," diye taklit etti beni, tiz bir sesle.

Ona orta parmağımı gösterdikten sonra kapımı iterek açtım. Bana seslendiğinde bir ayağımı arabadan dışarı çıkarmıştım.

"Ivy."

Arkamı döndüm.

"Yarın gece."

"Yarın gece derken?"

"Büyük gün."

"Ne?"

"Gece yarısı."

"Yarın mı?" Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Abel saatine baktı. "Elli yedi dakika."

"Senden nefret ediyorum!" dedikten sonra arabadan indim ve sürgülü cam kapılardan geçerken beni takip eden James'in yanından geçip hastaneye girdim.

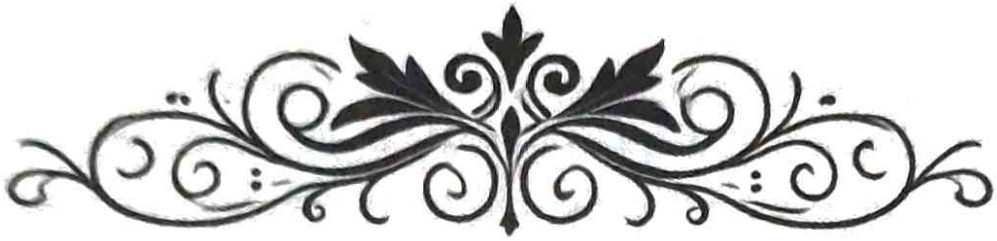

8

SANTIAGO

"Dominus et Deus." Abel önümde eğilip beni selamlarken rütbeme duyduğu saygının zoraki bir gösterisini dile getiriyordu.

De La Rosa Malikânesi'ndeki çalışma odam karanlıktı; duvardaki monitörler bugünlük kapalıydı. Karanlığa rağmen bakışlarımı Abel Moreno'ya çevirdiğimde, onun kimseye boyun eğmek istemeyen bir adam olduğunu görebiliyordum. Daha iyisini hak ettiğini düşünüyordu; egosunun zirvede olduğuna emindim. Saygılarını sunarken bile öfkesini gizleyemiyordu.

Abel istediğinde bir pislik gibi davranabiliyordu. IVI ile bağlantısı zayıftı. Eli'nin ilk ve tek oğluydu ama Cemiyet'in onun için seçtiği kadından doğmamıştı. Bu nedenle bizim dünyamızda hiçbir zaman gerçek bir önem taşımayacaktı. Bu onun gibi biri için anlaşılması kolay bir kavram olsa bile bunu kabullenmek ayrı meseleydi.

Her zaman hoşuma gitmeyecek kadar kibirli davranmıştı. Övgü toplamaya çok hevesliydi. Kendini yansıtma şeklinden hoşlanmıyordum ve kız kardeşiyle evlenme fikrimi bu kadar kolay kabul etmesinden neredeyse rahatsız olmuştum. Bu ko-

nuda söz sahibi olmayabilirdi ama kendi ailesine saygı duymaması onayımı kazanmasını sağlamıyordu.

Kavga etmesini beklemiş, hatta çıkmadığı için hayal kırıklığına uğramıştım. Ailesini dört yıldır izliyordum ve kendisi hariç hepsinin zayıf bir yanını keşfetmiştim. Eli ve karısı Cemiyet'le gelen gücü arzuluyordu. Ivy ise okuyup asla sahip olamayacağı bir hayata kaçmanın hayalini kuruyordu; tıpkı kaçan ablası gibi bunu denerse hiç şaşırmazdım. En küçükleri, Evangeline, herhangi bir fikre sahip olamayacak kadar küçüktü. Ancak Abel, aile üyelerinden herhangi birine karşı sevgi beslememişti ve eğer kendisinden başka bir şeyi seviyorsa bile, bunu henüz keşfedememiştim.

Ivy'yi benimle evlendirmek hepsi için bir işkence olmalıydı. Ancak niyetimi açıkladığımdan beri kimse –annesi bile– onu bağışlamam için bana yalvarmaya gelmedi. Umursayabilecek tek Moreno'nun komada yatan ve hak ettiği adaletsizliklerle yüzleşemeyecek kadar korkak olan Moreno olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Size bir güvence vermek istedim." Abel'ın bakışları masamın karşısındaki boş sandalyeye kaydı. Oturup rahatına bakmasını söylememi bekliyordu ama söylemedim.

"Ne güvencesi?" Gözlerim elindeki kâğıt parçasına takıldı.

"Gelininizin saf olduğuna dair. Artık hiç şüphe yok."

Söylediklerini düşündüm. Aklımdan geçeni kastetmiş olamazdı. Ama dudaklarının kıvrımını ve kendinden emin ifadesini incelediğimde şakaklarımın şiddetle zonklamaya başladığını hissettim.

Uzanıp kâğıdı elinden aldım ve masamdaki titrek mumun ışığında açtım. Gözlerim hızla raporun üzerinde gezinip tüm

detayları incelerken parmak eklemlerim söylediklerinin doğrulanmasıyla kaskatı kesildi. Hayal gücüm ve Abel'ın aptallığı arasındaki boşlukları dolduran Ivy'nin görüntüsünü hatırladım. Onu sırtüstü uzanıp bacaklarını açmış, bir yabancının bana ait olması gereken bir şeye benden önce dokunmaya cüret ederken hayal etmek zor değildi. Abel bunun akıllıca bir hareket olacağını nasıl düşünebilmişti?

Boş bakışlarımı Abel'a çevirdiğimde yüzündeki memnuniyet aniden kayboldu. Masanın etrafından dolanarak parmaklarımı çenesine geçirdim ve bembeyaz olmuş eklemlerimin kavrayışıyla yukarı doğru kaldırdım.

"Sana bu siktiğimin yetkisini kim verdi?"

Parmaklarım alışık olmadığı bir güçle derisine gömülüyor, yüzü kıpkırmızı kesilirken avuçlarımın arasında kıvranıyordu. Gizlemekte güçlük çektiği küçümsemesini görebiliyordum, sahte nezaketi darmadağın olmak üzereydi. Şu anda bana karşı geldiğini görmek isterdim. Kafatasını dağıtmak ve odamın duvarlarını onun kanıyla boyamak çok zevkli olurdu.

"Bunu isteyeceğinizi düşünmüştüm," diye homurdandı.

Göz çukurları karanlık, yüz hatları ise derisinin altında biriken öfkenin bir yansıması gibiydi. Bana haddimi bildirmek istiyordu. Benimle bir şekilde eşit olduğuna inanmayı her şeyden çok istiyordu.

"Açık konuşayım," dedim kestirip atarak. "O bana ait. Benim iznim olmadan kimse ona dokunmayacak, buna sen de dâhilsin. Eğer saçının teline dokunan olursa, bunun bedelini sen ödersin. Anladın mı?"

"Anladım." Çenesini geri çektiğinde, yüzlerimizin bu kadar yakın olmasından tiksindiği belliydi.

Açıkça dile getirmese ya da getiremese de hakkımda ne düşündüğünü bilmemi istiyordu. Şu anda onu öldüresiye dövmek çok cazip geliyordu. Üstelik bunu yapsam kimse beni sorgulamazdı bile. Ama kendime babasının günahlarının bedelini zamanla ödeyeceğini hatırlatmak zorundaydım. Onun yavaş yavaş gururundan ve gücünden sıyrılmasını izlemekten büyük keyif alacaktım. Onunla işim bittiğinde, yüzünün benimkinin yarısı kadar hasarlı olmasını dileyecekti. Abel Moreno gerçekten çirkin olmanın ne demek olduğunu anlayacaktı.

"Kim varmış burada?" Çalışma odamın kapısında duran Mercedes irkilmeme neden olmuş, meraklı gözlerle bize bakıyordu. Ama gözleri benimkilere kaydığında, mesaj açıktı.

Şimdi değil. Sessiz bir cevap olarak başımı salladım.

Ölmeden önce en az bir Moreno'yla oynamasına izin vereceğime söz vermiştim ve ona bu sözü verdiğimden beri gözünü Abel'a dikmiş durumdaydı. Hangimizin daha kötü olduğuna emin değildim. Mercedes kana susamış olsa da sabırlıydı biriydi. Muhtemelen benim bile istemeyeceğim kadar berbat bir işkence yöntemi tasarlamıştı çoktan. Ben de bu adama asla acımayacaktım.

Dudak bükerek onu serbest bıraktım ve masama dönüp sandalyeme oturduğumda, Abel'ın gözlerini kız kardeşimin vücudunda gezdirmeye cesaret ettiğini fark ettim. Kız kardeşim de onun bakışlarını fark edip ona vahşi bir gülümseme sunarak bu cehaletine devam etmesine olanak sağlıyordu. Karşısındaki kadının onu yok etmek istediğinden haberi bile yoktu.

"Unutma," diye tekrar konuşmaya başladım, dikkatini üzerime çekmek için. "Evleneceğim kadınla ilgili tüm kararları ben veririm. Şu andan itibaren düğün gününe kadar her saat

başı bir güncelleme istiyorum. Nerede olduğunu. Kiminle olduğunu. Ne yaptığını. Anlıyor musun?"

"Elbette." Gözlerini kısarak başını salladı.

"Yarın, hazırlanmasına yardımcı olmak için Moreno'ların evinde olacağım," diye araya girdi Mercedes.

Ona sinirli bir bakış attım. Benimle konuşmadan böyle bir fikir öne sürmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Ama Abel'a güvenmediğim ve Mercedes'in emirlerimi yerine getireceğine emin olduğum için kabul ettim.

Abel başını Mercedes'e doğru eğerek sırıttı. "Hiçbir şey beni sizi tekrar görmekten daha memnun edemez, Bayan De La Rosa."

* * *

Malikânenin koridorlarında dolaşırken uzun ve uykusuz bir gece daha geçti. Malikâne, çok büyük ve ısıtılması gereken çok fazla odaya sahip olduğu için soğuktu. Babam hayattayken, personele kış aylarında sadece kaldığımız odaların ısıtılması talimatını verirdi. Evin reisi olduğumdan beri bu konudaki direktiflerini değiştirmemiştim.

Malikâne, New Orleans'ın Lakewood Bölgesi'nde Viktorya dönemine ait gotik bir yapıydı aslında. Mezarlıkların hemen ötesinde, ağaçların arasına konumlandırılmış bu nadir, geniş ve sekiz dönümlük bahçeye sahip mülk, şehirdeki çoğu malikâneden daha fazla mahremiyet sağlıyordu. Burası nesillerdir aileme aitti ve yıllar içinde pek çok teklif gelmiş olsa da De La Rosa adını taşımayan hiç kimseye verilmeyecekti.

Ailemizin soyunu devam ettirmek artık bana bağlıydı ve

Ivy'nin değerini kanıtlayacağı yer de burasıydı. Onu hamile bırakma düşüncesi beni hem büyülüyor hem de midemi bulandırıyordu. O, düşmanımın kızıydı ve beni kendinden itiyordu, tıpkı benim onu ittiğim gibi. İdeal bir durum değildi ve koşullar göz önüne alındığında, oğullarımı doğurmanın onun için işkence olacağına emindim. Ama onları dünyaya getirecek kadının o olacağına da emindim.

Akıllardaki tek soru, benim yöntemimle ne kadar hayatta kalacağıyla ilgiliydi. Babasının işlediği günahların bedeline ne kadar katlanabilecekti? Acılarına son vermeye o mu karar verecekti, yoksa ben mi?

Yarın benim olacak, ona dokunabilecektim. Ona sahip olabilecektim. Ona istediğimi yapabilecektim. İyi ve gerçekten sahiplenilmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenecekti. Teninde benim damgamı taşıyacaktı. Bekâret kanı aletimde olacaktı. Onunla işim bittiğinde dökeceği binlerce gözyaşının ilk damlaları yanaklarında kuruyacaktı.

Gözlerimi kapattığımda bunları çok canlı bir şekilde hayal edebiliyordum. Ama bu hayal, isteğim dışında vahşi ve şefkatli görüntüler arasında gidip geliyordu. Patlama öncesinden beri bir kadınla birlikte olmamıştım. Tek bir sözümle pek çok kişi emirlerimi yerine getirecek olsa bile onları yaralı bedenimin dehşetine maruz bırakmak istememiştim. Eğer istersem Ivy'nin bana boyun eğmekten başka seçeneği yoktu. Bana her baktığında gördüklerine katlanmak zorunda kalacaktı. Benim hissettiklerimi onun da hissetmesini istiyordum. Damarlarında dolaşan Moreno kanının beni mahvettiği gibi onu da mahvetmesini istiyordum.

Belki günün birinde, babasının bedenimde bıraktığı izleri

görmesine izin verirdim. Ama şimdilik onu sadece bir araç olarak kullanacaktım. Gerekeni yapmak için onun sevgisine ihtiyacım yoktu. Vücudunu bana sunması ve karnında çocuğumu taşıyana kadar aletimi içine alması yeterliydi.

Parmaklarım masamın üzerindeki süslemeli gotik maskenin üzerinde geziniyordu. Onu önümde diz çökmüş halde, çıplak ve tenindeki taze izlerimle hayal etmek zor değildi. Maske görüşünü zorlaştırırken nefesini tutup ona yaklaşmamı bekleyecekti. Ne kadar hoş, ne korkunç bir manzara.

Şöminenin üzerindeki saatte saniyeler ilerliyor, saatler azalıyor, akıp giden zaman onun kaderini belirliyordu. Bu gece, gece yarısı geldiğinde, Ivy Moreno karım olacaktı.

9

IVY

Odamda, yatağımın üzerinde oturuyor, vücuduma ne kadar battaniye sararsam sarayım bir türlü ısınamıyordum.

Dün babamı görmek, beklediğimden çok daha zor olmuştu. Çok zayıflamıştı, hiç iyi değildi. Zayıf ve kırılgan görünüyordu, yanakları çukurlaşmıştı, aldığı her nefes için savaşıyormuş gibiydi.

Ya da nefes almasını sağlayan bir makineye bağlı olmasaydı en azından böyle olurdu.

Kalp krizi geçirdiğini söyleyen doktorlardan biriyle konuştum. Gidişatın pek iyi görünmediğini söylemesine gerek yoktu. Bunu kendi gözlerimle görebiliyordum. Yanına oturup elini tuttum ve ağlamamaya çalıştım.

Babam ve ben, birbirimize Cemiyet'in izin verdiği kadar yakındık. Cemiyet'te kadınlar ikinci sınıf vatandaş olarak kabul edilir, kız çocukları ise organizasyon içindeki konumunuzu iyileştirmek veya bir sonraki neslin oğullarını dünyaya getirmek için evlilik malzemesi sayılırdı. Oğullar daha değerliydi. Abel bunlardan biri değildi, çünkü o Cemiyet tarafından kutsanmamış bir evliliğin ürünüydü.

Ama yalnız kaldığımızda babam farklıydı. Hiç kaba değildi.

Oysa annem elinin tersiyle vurmaya ya da içmediğine yemin ettiği sigarasının ucuyla canınızı yakmaya her zaman hazırdı. Babam nazik ve hatta bazen şefkatli de biriydi.

Hayır. O *hâlâ* nazik biriydi. Daha ölmemişti. Ve bu dünyada olduğu sürece, hâlâ bir şansımız vardı.

Üniversiteye gitmeme izin vermişti. Cemiyet'teki çoğu kız bu kadar şanslı değildi. Kızlar evden çıkmazdı. Okusalar da sadece ailelerinin gözetimi altında okullarına gidebilirlerdi.

Dr. Chambers'ı ve onun gibi bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edip ürperdim. Aslında bu Maria'yı biraz daha anlamamı sağlamıştı.

Benim babam farklıydı. Onun bir parçasının, benim bir şekilde Cemiyet'in ellerinden kurtulacağımı umduğuna inanmak istiyordum; en azından bilinçaltında.

Bu sessizlikte bir başıma otururken, babamın hastane yatağında ne kadar zayıf göründüğünü ya da bağlı olduğu makinelerin rahatsız edici seslerini değil, hayatımda iz bırakan tüm iyi özelliklerini hatırlamaya çalışıyordum.

Dolabımın kapağında asılı duran giysi torbasına baktım. Ne olduğunu anlamakta zorlanmadım. İçindeki gelinliği görebiliyordum. Çok güzeldi. Siyahtı. Ruh hâlimi yansıtıyordu. Cemiyet'e uzak biriyle yapılan bir evliliğe uygundu.

Gelinlik için metrelerce dantel ve sayısız saten düğme kullanılmış olmalıydı. Duvak ayrı bir çantadaydı ve gelinlikten bile daha uzundu. Ayakkabılar da muhteşemdi ve özel kutusunda duruyordu. Belki onları iade edip parasını geri alabilirdi. Çünkü onları giydiğimde düşüp boynumu kıracağım kesindi.

Bakışlarımı saate çevirdiğimde dokuzu biraz geçiyordu. Üç saat kalmıştı...

Evangeline ve annem gitmişlerdi. Babamla görüştüğümden beri ikisini de görmedim. Annemin Evangeline'i okuldan alıp Abel'in emriyle benden uzak tutup tutmadığını merak ediyordum; ya da Santiago'nun da olabilirdi. Evde benimle birlikte olan tek kişi James'ti. Sanırım Abel kaçma riskini göze almıyordu.

Yirmi dakika daha böyle geçti ve ben sersemlemiş halde yatakta oturup bunun üstesinden nasıl geleceğimi düşünüyordum. Nasıl kalkıp giyineceğimi ve kiliseye gidip o yabancıyla nasıl evleneceğimi hayal bile edemiyordum.

Evlenmek.

Hem de bir yabancıyla.

Abel beni tuzağa düşürmek için Evangeline'i kullanmakla akıllılık etmişti. Rolls Royce'tan inmeden önce söylediği sözleri, Evangeline'in velayetini aldığında yapacağını söylediği şeyleri düşündüm. Velayeti alacaktı, çünkü annemiz Cemiyet'in kuralları gereği bunu ona vermek zorunda kalacaktı. Evin reisi daima bir erkek olmalıydı ve eğer babam ölürse ailemizin reisi maalesef Abel olacaktı.

Düşündüm.

Santiago De La Rosa birkaç saat içinde kocam olacaktı.

Ve Santiago güçlü bir adamdı. Bu konuda bir şeyler yapabilir miydi? Yapar mıydı? Ondan istesem bana yardım eder miydi?

Abel'dan daha kötü olamazdı. Birinin Abel'dan daha nefret dolu olabileceğine inanmıyordum.

Battaniyeleri üzerimden iterek yataktan kalktım. Eski bir mayo giyip üzerime bir bornoz geçirdikten sonra odamdan çıktım. Merdivenlerden inip, hâlâ çıplak olan ayaklarımla arka kapıdan dışarı çıktım. James beni takip ediyor olsa da onunla uğraşmak istemiyordum.

Karanlık bahçenin arka tarafındaki havuza doğru yürürken hava puslu, çimler ıslak ve soğuktu. Annem kış boyunca yüzebilmek için havuzu ısıtıyordu. Kapalı bir havuz istemiş olsa da babam bunu karşılayamayacağımızı söylediğinde onunla kavga ettiğini hatırlıyordum. Bu yüzden açık havuzumuz vardı.

Arkamda duran James, bornozu üzerimden çıkarıp yere bırakışımı izliyordu. Gecenin serinliğinde titreyerek havuza inen merdivenlere doğru ilerledim. Su soğuktu. Isıtmalı bir havuz için beklediğimden daha soğuk. Artık ısıtılmıyor muydu? Gerçi evin bakımı eskisi gibi yapılmıyordu. Durmadım. Su göğsüme ulaşana kadar yürümeye devam ettikten sonra dalıp yüzmeye başladım.

Bir ileri bir geri yüzüp kısa turlar attım. Havuz çok büyük değildi. Ne kadar devam ettiğimi bilmiyorum, yalnızca nefes almak için yüzeye çıktığımda gözlerimi açıyordum. Sadece yüzüyor, mümkün olduğunca uzun süre suyun altında kalıyordum; suyun sesi ve ağırlığı düşüncelerimi boğuyordu. Dünyayı boğuyordu.

Belki bu evlilikten iyi bir şey doğabilirdi.

Belki küçük kardeşimi kurtarabilirdim.

Bunu yapmak için bir canavarla aynı yatağa girmem gerekse bile...

Kendimi yüzmeye o kadar kaptırmıştım ki, James'in yanında duran iki kişiyi fark etmemiştim bile. Bir tur daha yüzdükten sonra bir kadın kahkahası duydum. Abel'ın bana seslendiğini duymadan önce bir tur daha yüzdüm.

Havuzun derin kısmına geldiğimde durdum, çünkü Abel uzanıp elimi tutmuştu.

Abel yüzmekten hoşlanmadığını söylerdi. Bense yüzmeyi bilmediğine emindim. Bana sorarsanız, sudan korkuyordu.

Ama iki şeyi de asla kabul etmiyordu, çünkü ikisi de zayıflık olarak kabul edilirdi. Bu yüzden geri çekilmek yerine elini aynı şekilde kavrayıp gözlerimi onunkilere çevirdim.

Onu havuza doğru çekersem boğulur muydu?

Boğulsa onu kurtarır mıydım? Yoksa suyun altına mı bastırırdım? Eğlenceli bir düşünceydi bu.

Elini havuza doğru çektim.

"Bırak beni, Ivy!" diye tısladı yanındaki kadına bakarak.

Bakışlarını takip ettiğimde neden zayıf görünmemeye çalıştığını anladım; kadın çok güzeldi. Onu daha önce hiç görmemiştim. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da gerçekten çok güzeldi. Abel'ın takıldığı kadınlardan bin kat daha güzeldi.

"Mercedes De La Rosa seni düğünün için hazırlamaya geldi."

Ben Abel'ın az önce söylediği şeyi düşünürken kadın havuzun kenarına geldi.

Abel'ı bıraktığımda doğrulup takım elbisesindeki suyu silkeledikten sonra kadından özür diledi. Kadına yalakalık yaparken çok gülünç görünüyordu.

Abel onu istiyordu. Bu çok açıktı.

Ancak kadının yılan derisi Jimmy Choo'larının altını yalamasına bile izin vermeyeceği de çok açıktı.

Kadın sadece bana bakıyordu. Bana o kadar dikkatle bakıyordu ki, yapabildiğim tek şey bakışlarına karşılık vermek oldu. "Merhaba, Ivy," dedi buz gibi bir gülümsemeyle.

Onunla yıldızımızın barışmayacağını ânında anladım.

10

SANTIAGO

Sacred Trinity Katedrali, New Orleans'ın Garden District Bölgesi'nde, IVI yerleşkesine iki kilometreden daha az bir mesafedeydi. Cemiyet'in kendi arazisinde bir şapeli olmasına rağmen, bu kilise de bizim kontrolümüz altında olan kiliselerden biriydi. Düğünler ve vaftiz törenleri, kalabalık organizasyonlarımızı ağırlayabilecek büyüklüğe sahip olduğu için genellikle burada yapılırdı. Ancak bu akşam, Ivy'nin kardeşiyle birlikte törene şahitlik etmek üzere sadece on beş üst kademe üye burada olacaktı. Benim tarafıma gelince, burada bulunan tek De La Rosa ben olacaktım.

Gotik mimari tarzında inşa edilen katedralin kulesi aşağıdaki caddenin üzerinde yükseliyordu. İç kısmı zengin, cilalı ahşapla, süslü duvar boyamaları ve vitraylarla doluydu. İçerisi geceleri karanlıktı, ki bu gece katedral sadece giriş yolu ve koridor boyunca yerleştirilmiş titrek mumlar tarafından aydınlatılıyordu.

Kilise görevlileri tören için hazırlıklarını tamamlarken, ben de katedralin doğu tarafındaki koroya bitişik küçük şapelde yalnızlığın tadını çıkarıyordum. Düşüncelerimle baş başa kal-

maya o kadar alışmıştım ki, bu son hafta yaşananlar beni alışık olduğum ortamın çok dışına savurmuştu.

İhtiyacım olan sessizliği, daha özel durumlar için ayrılmış günah çıkarma odasının gölgelerinde bulmuştum. İçerideki ahşap banka sığınıp kapıyı kapattıktan sonra gözlerimi yumdum. Ahşap cilası ve tütsü kokuyordu, çocukluk anılarıma sinmiş bir kokuydu bu. Katolik kurumlarının sınırları içinde büyüdüğümü, sadece yaz aylarımı evde geçirdiğimi söylemek yalan olmazdı. En azından babamın beni, olmamı istediği bir adam gibi şekillendirmeye başlamasının uygun göründüğü yaşlara gelene kadar durum buydu. Gerçek yeteneğimin matematik olduğunu keşfettiğinde hiç memnun olmamıştı. Bu onun gözünde büyük bir kayıptı. IVI'ın üst düzey üyeleri bunun geliştirilebilecek bir beceri olduğu konusunda hemfikir olsalar da babamın gözlerindeki hayal kırıklığını asla unutamamıştım.

Başından beri beklentileri çok yüksekti. Normal bir çocukluk geçirmemiştim. İlk doğan oğlunda bir çocuğun masumiyeti yoktu. Her zaman fazlasıyla ciddi ve çok çalışkandım. Onun isteklerine saygı duymuş, tüm standartlarına titizlikle uyum sağlamaya çalışmıştım. Tüm yaptıklarım göz önüne alındığında, hatta annemin bile söylediğine göre, babamın benden memnun olması gerekiyordu. Oysa babam, aynı şeyi talep ederken bile gözlerimdeki boşlukta bir kusur buluyordu. Birden fazla kez ne kadar soğuk olduğumu söylediğini duymuş olsam da bu onun sert yüz hatlarına bir nebze de olsa uyum sağlayan tek şeydi. İçimde filizlenen bir duygu, insan olduğuma dair anlık bir şey hissettiğimde bunu ânında yok eder, içimde yaşananları hemen unuturdum.

Sonuca bakıldığında, tüm çalışmalarıma ve değerimi kanıtlama çabalarıma rağmen, babamın hakkımdaki düşüncelerini değiştirmeyi başaramamıştım. Belki de bu yüzden Eli Moreno'nun zehirli övgülerine boyun eğmek benim için bu kadar kolay olmuştu. Babam beni hayal kırıklığına uğratmaktan asla yorulmazken, Eli beynimin çalışma şekline hayran olduğunu söylemekten hiç vazgeçmemişti. Bana defalarca, daha önce böyle bir şey görmediğini söylemişti. Birlikte günlerce, haftalarca hatta aylarca sayılar üzerine kafa yorduk. Çelikten daha güçlü bir bağ kurmamızı sağlayan ortak noktamız bu olmuştu. Birlikte geçirdiğimiz bu süre zarfında, bir şekilde etrafımdaki duvarların yıkılmasına izin verdim, böylece başka hiçbir yerde var olmasına izin vermediğim parçalarımı görebildi. Onunla birlikte gülümsediğim hatta kahkaha attığım anlar oldu. Bu anlar, o dönemlerde bana çok yabancı gelse de Eli'nin yanında çok doğaldı.

Onu bir baba figürü olarak görmeye başladım ve yaptığım bu hata bana kelimelerle ifade edilemeyecek kadar pahalıya mal oldu. İhanetinin tohumları zihnime ekildiğinde, kendimi bir aptal gibi hissetmiştim. Hastanede deforme olmuş bir halde uyandığımda, ailemin o patlamadan sağ çıkan tek üyesi bendim. Eli, bana eşlik etmekle yükümlü olan babam ve erkek kardeşimle birlikte onun yerine gitmemi istemişti. Bu kadar basit bir istekle beni ne kadar kolay kandırmıştı.

Güven denen şeyin kaypak bir canavar olduğunu Cemiyet'ten ve kendi babamdan çok kez duymuştum. Örgütteki kardeşlerimizi koruyup kollamak için yemin etmiş olsak da bu, aramızda dönekler ve hainler olmadığı anlamına gelmiyordu. Böyle bir şey yaşandığındaysa sonuçları genellikle yı-

kıcı ve bedeli her zaman ağır olurdu. Bana başkalarının güdülerini sorgulamam öğretilmişti, ben de her zaman bunu yapmıştım. Ama Eli sahte hayranlığıyla beni kör etmişti. Ondan aldığım onay, içimdeki zayıflığa merhem olmuş ve sorgusuzca ona inanmamı sağlamıştı.

Babamı, kardeşimi ve o gece hayatını kaybeden diğer herkesi hayal kırıklığına uğratmıştım. Babama değerimi kanıtlama fırsatını kaybetmiş olsam da son bir şey yapabilir, onun canını alan adamı cezalandırabilirdim.

Eli bir daha uyanamayabilirdi. Ama ister bu dünyada, ister öteki dünyada olsun, sebep olduğu acıyı bilecekti. Kızı bu akşam benimle evlenecek ve benim pençelerimde geçirdiği her gün intikamın acı tadını alacaktı.

Gerçek hazza aşina değildim. Arkasındaki anlam benim için her zaman kayıptı. Ama böyle hissettirdiğini düşünüyordum. Ivy'nin babasının günahlarının bedelini ödeyeceği şekilleri düşündüğümde buz gibi kalbimi ısıtan bir sıcaklık hissediyordum. Benim hâkimiyetim altında, sonsuz karanlığa sürgün edilecekti. Sahiplenilecek ama asla sevilmeyecekti. Ve bu geceden sonra aynada kendine her baktığında, gerçek utancın ne demek olduğunu anlayacaktı. Daha azına razı olmayacaktım.

Günah çıkarma odasının gölgesinde, birazdan karımın boynuna takacağım kolyenin üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Mercedes, Ivy'yle yaptığı hazırlıkların ardından eve döndüğünü bildirmek için mesaj attığında, törene otuz dakika kalmıştı. Bana gelinimin yüzünün bıçağıma mükemmel bir tuval olacağını söylemişti. Mercedes'in kurbanımı ne kadar yakından inceleyebildiğini fark ettiğimde, içimde tuhaf bir kıskançlık oluşmuştu. Yıllar önce babasının ofisinde tanıştığımdan beri,

onu sadece bir kez yakından görmüştüm. Ona yüzüğü verdiğim gece, odası karanlık ve gölgeliydi; bana bu kadar ayrıntıyı sunamamıştı. Dosyasındaki fotoğrafları saatlerce incelemiş olsam da bu onunla aynı havayı solumakla karşılaştırılamazdı.

Kız kardeşimin mesajına, bir şeyleri toparlamam gerektiğini ve geceyi yerleşkede geçireceğimi söyleyerek karşılık verdim. Telefonu cebime geri koyduktan sonra başımı ahşap bölmeye yaslayıp gözlerimi kapattım, ancak şapele giren birinin telaşlı sesiyle bölündüm.

"Sadece beş dakika. Lütfen, Abel."

Ivy'nin yumuşak sesinin melodisini hemen tanıdım, ardından ağabeyinin hırıltısı duyuldu.

"İzliyor olacağım," diye uyardı kızı. "Aptalca bir şey yapmayı aklının ucundan bile geçirme."

Bir kumaş hışırtısı ve ayaklarının taş zemine çarpmasıyla çıkan yumuşak bir ses duyuldu. Ona aldığım topuklu ayakkabıları giymemişti. Aptal kız.

Birkaç dakika boyunca adımlarının sesini dinledim. Onu göremesem de sığınacak bir yer aradığını hayal edebiliyordum. Saklanacağı ve asla çıkmayacağı bir yere ihtiyacı olabilirdi.

Günah çıkarma bölmesinin diğer tarafındaki kapı açılıp Ivy içeri girdiğinde nefesimi tutup karanlığa gömüldüm. Dizlerinin üzerine çöktüğünde benden sadece birkaç santim uzaktaydı ve bizi ayıran tek şey incecik örgü bir paneldi.

İç çekip dua eder ve Tanrı'nın adını mırıldanırken kokusu odaya doldu. Losyon ya da şampuan olduğunu düşündüğüm koku hafif ve doğaldı. Cemiyet'te sık sık burnuma dolan pahalı parfümlerin tiksindirici tatlılığından farklı, ferahlatıcı bir kokuydu bu.

Örgü panelin arkasından, ona aldığım elbisenin bir parçasını görebiliyordum. Siyah dantel sanki ona özel dikilmiş gibi vücuduna oturmuştu. Parmaklarım o kumaşın altındaki tenine dokunmak için sabırsızlanıyordu. El değmemiş güzelliğine dokunmak, ellerimde hissetmek ve ona sahip olmak için heyecanlanıyordum. Gözlerimin gördüğü manzara yeterli gelmemiş, kendimi daha fazlasını arzulayarak öne doğru eğilirken yakalamıştım. Aniden kendimi durdurdum.

Çok tehlikeliydi.

Kanımda dolaşan bu tehditkâr susuzluk benim için yabancı bir hisli ve bunu haklı çıkarmaya çalışıyordum. Dört yıl, altımda bir kadın bedeninin sıcaklığını hissetmeden geçirmek için uzun bir süreydi. Bana ait olanı tatmak istemem çok doğaldı. Ama Ivy'nin sadece tadına bakmak istemiyordum. Onu tüketmek istiyordum. Ivy bu arzunun gücünü asla öğrenmemeliydi. Onu kontrol altında tutmalıydım.

Başını eğip fısıldayarak dua ederken diğer taraftaki varlığımın farkında değil gibiydi. Tanrısından –ne kadar güçlü olursa olsun – ona veremeyeceği bir istekte bulunuyordu. Benim ne olduğumu düşündüğünü sadece hayal edebilirdim.

Parmaklarım tenine değdiğinde ne hissedeceğini düşünmüş müydü? Bacaklarını ayırdığım ve ona sahip olduğum hayaller kuruyor muydu?

Sanmıyordum. Eğer akıllı olsaydı, benim gibi bir canavarın ona neler yapabileceği fikrini aklının ucundan bile geçirmezdi. Kendi hayal gücünün yarattığı dehşetle kaderini lekelememesi en iyisiydi, çünkü korkunun ecele faydası olmadığını biliyordu.

Onun için yazılmış kaderi çoktan kabul ettiğine inanıyor-

dum. Ahşap panele boş boş bakıyordu. O kadar sakin, o kadar duygusuzdu ki, sanki bir aynaya bakıyormuşum gibi hissediyordum. Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, kesik kesik nefesler almaya başlamış, titrek elini dudaklarına götürmüştü. Çaresizliğinin altında omuzları titriyor, tek bir damla gözyaşı dökmeyi reddediyordu. Düşündüğümden daha güçlüydü. Onun çektiği acılarda sonsuz bir hayranlık bulabilirdim. Gece bitmeden benim yüzümden ağlayacağına dair kendime sessiz bir yemin ettim.

Dakikalar geçerken, Ivy bu anları inancını pekiştirmek için kullanıyordu. Bu gece ona dokunduğumda Tanrı'sına dua edip etmeyeceğini merak ediyordum. Henüz benim mührümü taşımıyordu ama aramızdaki pencereyi açıp geleceğe dair bir ön tadım olarak aletimi boğazına sokmamı engelleyecek hiçbir şey yoktu. Bunu hayal etmek için gözlerimi kapattığımda parmaklarımın altındaki ahşap bankın kenarını kavradım ve hayal kırıklığımın ağırlığı altında hafifçe gıcırdadı.

Bakışlarımı tekrar pencereye çevirdiğimde, Ivy'nin vahşi ve ürkmüş gözlerini bana bakarken buldum. Yan tarafımdaki ahşapta bulunan dar aralıklardan içeri çok az ışık süzülüyor, beni gölgelere hapsediyordu. Beni gerçekten görebildiğine inanmıyordum ama hissettiğine emindim. Karanlığın içindeki avcı.

Orada bulunan rahiplerden biri olduğumu zannedip seslenerek kafes bölmeye yaklaştığında boğazım düğümlendi. Neyse ki daha kapıyı açamadan Abel'ın tiz sesi duyuldu. Öfkeli bir yumruk kapının onun bulunduğu tarafına çarparak Ivy'nin sıçramasına neden oldu.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, Ivy beni fark edemeden Abel kapıyı açıp onu dışarı çıkardı.

11

IVY

"Beş dakika," dedi Abel, katedralin yan tarafındaki küçük şapelden çıkmak için dönerken. Şapel, katedral inşa edilmeden bir asır öncesine dayanıyordu ve katedralin inşası sırasında korunmuştu.

Yıllar önce sınıf arkadaşlarımla birlikte ilk komünyon törenimiz burada düzenlenmişti. Koridordan aşağı bakarken, bembeyaz elbiselerimiz içinde, ellerimiz tespihlerimizle bağlı olarak mihraba doğru yürüdüğümüzü hatırlıyordum. Törenden önce ilk günah çıkarmalarımızı yapmıştık. Toplam sekiz kişiydik ve heyecanlı bir şekilde sıramı beklerken kıpırdanıp durduğumu hatırlıyordum.

Günah çıkarma odasının gıcırdayan kapısını, sert ahşaba diz çöküp –günahkârlar için minder yoktu– günahlarımı yüksek sesle dile getirirken burnuma dolan kokuyu hatırlıyordum.

Rahibin yüzü örgü panelin arkasındaki karanlıkta zar zor görünüyordu. İtiraf edecek pek bir şeyim olmadığı için bir şeyler uydurdum. Yapmazsam yalan söylediğimi düşüneceğine emindim.

Daha sonra mihrabın dibinde diğerlerinin yanına gitmiş,

gerekli sayıda ve ona yalan söylediğim için babamın emrettiğinden birkaç tane daha fazla Meryem Ana duası okumuştum.

Bunca zaman sonra burada olmak beni geçmişe götürdü. Ürperdiğimde kollarımı gövdeme sardım. Hava soğuktu ama titrememe neden olan şey sadece soğuk değildi.

Şapelin içinde yalınayak dolaşıyordum; oymalar o kadar eskiydi ki ayaklarımın altındaki taşın üzerindeki çiziklere benziyorlardı. Bakışlarımı Haç Durakları'nın on ikincisine çevirdim: İsa'nın çarmıha gerilişi. Sunağa varıp bütün dikkatimle baktığımda, Tanrı'nın İsa'ya bunun yapılmasına nasıl izin verebildiğini düşündüm. Eğer Tanrı gerçekse, bu yaşadıklarıma neden izin veriyordu? Ya da babamın başına gelenlere?

Ve Hazel.

Düğününe günler kala kaçmıştı.

Bunun onun başına gelmesine nasıl izin verebilirdi?

Belki de bu Tanrı'nın planıydı. Belki de Cemiyet haklıydı; Tanrı onları destekliyor ve Moreno kızlarından birini istiyordu.

Dantelin kenarıyla oynayarak kilisenin arka tarafına doğru yürüdüm. Günah çıkarma odası da aynı yerdeydi; oraya gidip eski, çürümüş ahşap kapısına dokundum. Olukları tozlanmıştı. Uzun zamandır kullanılmıyormuş gibiydi.

Kapıyı açarak daha önce bir kez girdiğim küçük alana girdim. Hatırladığımdan daha küçüktü. Yeni günah çıkarma odası tamamen metalden yapılmış ve tasarımında da binlerce küçük haç kullanılmıştı. İtirafları dinleyen rahiplerin kim olduğumuzu bilip bilmediklerini hep merak etmişimdir. İtiraf ettiklerimizi hatırlıyorlar mıydı?

Ahşap banka diz çöküp arkama yaslandım.

"Tanrım."

Yüzümü sildikten sonra içgüdüsel olarak perçemimi gözümün üstüne sarkıttım. Bunu gördüğünde Mercedes'in yüzünde oluşan ifadeyi hatırladım. Sanki daha önce hiç bu kadar korkunç bir şey görmemiş gibiydi. *Kaltak.*

Derin bir nefes aldım. Buradaki koku beklediğimden farklıydı. Tütsü ve ahşap cilası ile kolonya kokusunun karışımı gibiydi. Belki de yanılıyordum. Belki de hâlâ günah çıkarmak için buraya geliyorlardı.

İç çekerek nefes verdikten sonra gözlerimi kapatıp tekrar diz çöktüm ve dua etmek için ellerimi birleştirdim.

"Eğer oradaysan... eğer gerçeksen..." Sözlerime hıçkırıklar eşlik ediyordu. Gözlerimi silmek için parmaklarımı nazikçe kullanıyor, Mercedes'in yaptığı göz makyajını bozmamaya özen gösteriyordum.

Bunun olmasına izin vermemesi için neredeyse ona yalvarmak istiyordum. Ama bu aptalcaydı. Zaten her şey oluyordu. O yüzden ondan başka bir şey istemeye karar verdim.

Başımı eğdim. "Onun bir canavar olmasına izin verme..." diye fısıldadım.

Bir gıcırtı duyuldu.

Nefesim kesilmiş, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı; günah çıkaranla itirafçıyı ayıran örgü panelin diğer tarafında bir hareket gördüğüme yemin edebilirdim.

"Peder?" Diğer taraftan bir cevap gelmediğinde pencereye biraz daha yaklaşıp sorumu tekrarladım. "Orada biri var mı?"

Önce şapel kapısının açıldığını, ardından ağabeyimin ayak seslerini duydum. Gelen ağabeyimden başkası olamazdı. "Ivy!" diye bağırdı beni göremediğinde. "Tanrı aşkına, neredesin?"

Günah çıkarma odasının kapalı kapısından rahibin arkasında oturduğu pencereye baktım ve ağabeyim kapıyı çekip menteşelerini takırdatarak açarken döndüm. Sonra kolumu tutup çekti.

"Canımı yakıyorsun!" diye bağırdım.

"Neden saklanıyorsun? Seni bulamayacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

"Saklanmıyordum, seni pislik!"

"Tanrım. Berbat durumdasın." Gözlerimin altındaki rimel olduğunu tahmin ettiğim şeyi sildikten sonra derin bir nefes aldı. Başımdaki duvağı indirip toparlandı.

Vakit gelmişti.

12

SANTIAGO

Cemiyet'te düğünler genellikle büyük bir olay sayılırdı. Üst tabakaya ait olanlar daha yüksek standartlara tabi tutulur ve bu etkinliklerde kadınlar üstünlüklerini kanıtlamak için adeta birbirleriyle yarışırdı. Bunu yapabilecek servete ve güce sahip oldukları için de buzdan heykeller, tasarım elbiseler ve özel kesim elmaslar yaptırırlardı.

Benim düğünümde bu tantanaların hiçbiri olmayacaktı. Buraya gelip bu olaya şahitlik edecek erkekler, IVI tarafından şahitlik etmeleri istenen kişilerdi. Tamamen benim takdirime bağlı olsaydı, sadece Ivy'yle ikimiz olurduk, ancak hepimiz kurallara uymalıydık ve bu da onlardan biriydi.

Aynadaki yansımamı incelerken damarlarımda tuhaf bir gerilimin dolaştığını hissediyordum. Deri ayakkabılarım parlatılmıştı. Özel yapım siyah *Brioni* smokinim kusursuz bir şekilde ütülenmiş, içine de bembeyaz bir gömlek giymiştim. Manşetin altından kolumdaki dövme görünüyordu. Asıl dikkat çeken dövme yüzümdekiydi. Ivy muhtemelen yara izlerimin farkındaydı ama beni henüz tüm deformasyonumla görmemişti. Mihrapta beni gördüğünde vereceği tepkiyi sadece

hayal edebiliyordum. Ne yapacaktı? Kaçmaya çalışacak mıydı? Ağabeyi onu mihraba kadar sürüklemek ve benim gibilere ettiği yeminleri zorla dile getirebilmesi için hıçkırıklarını kesmesi için onu zorlayacak mıydı?

Bu düşünce ağzımda acı bir tat bıraktı.

Bir zamanlar Cemiyet'teki kadınlar benimle evlenmek için ayaklarıma kapanırdı. Şimdiyse gelinimin benimle evlenmektense kazığa oturmayı tercih edeceğine emindim.

Ivy'nin bu konuda ne hissettiği önemli değildi. O sadece amaca hizmet eden bir araçtı. Ne kadar iğrenecek olursa olsun, saygısızlığına göz yummayacaktım. Aynı şey ağabeyi için de geçerliydi. Ve bir dakika geçmeden, arkasında korumamla birlikte kapıda belirdi.

"Beni mi çağırdınız?" diye sordu Abel.

Başımla işaret ederek onu papaz evinde devraldığım odaya götürdüm. Misafirler bekleyebilirdi. Az önce yaşananlardan sonra, önce Abel'la ilgilenmem gerekiyordu.

Bakışları hızlı ve kurnaz bir değerlendirmeyle üzerimde gezindi. Çok zeki olduğunu düşünüyordu. Saygılı görünerek beni kandırdığına o kadar emindi ki.

Viskimden bir yudum aldım ve bakışlarına karşılık vermeden önce bardağı masaya bıraktım. "Ivy'ye benden başka birinin dokunması konusunda ne hissettiğimi sana tam olarak anlatamamış olabilir miyim?"

Loş odada yüzü soluklaşırken ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum; az önce şapelde Ivy'yi nasıl tuttuğunu nereden bilebileceğimi merak ediyordu. Onları gördüğümü söyleyebilirdim ama bu her yerde gözlerim olduğu izlenimini bozardı ve bunu kesinlikle istemiyordum.

"Anlamadım -"

Ona doğru iki adım attım; yüzüm duygusuz bir maskeden ibaretti. Yumruğum karnına isabet ettiğinde hazırlıksız yakalanıp iki büklüm olmuştu; sanki hayatında hiç yumruk yememiş gibi öksürmeye ve balgam çıkarmaya başladı. Onun cehaleti ve zayıflığı öfkemi körüklüyordu. Dizlerinin üzerine çöküp cenin pozisyonunda kıvrılmadan önce karnına iki kez daha vurduğumda boğuk bir dille pişmanlığını dile getirmişti.

"Onu hizada tutmamı istediğinizi sanıyordum."

"Bu benim işim." Deri ayakkabımı boğazına dayayıp korku dolu gözlerle bana bakana kadar bastırdım.

Sağdıcım ve yakın arkadaşım Yargıç, sıkılmış bir ifadeyle kapı aralığından bizi izliyordu. Şu anda bile Abel'ın canını almamı engelleyecek kimse yoktu.

"Söyleyeceklerimi tekrarla!" Topuğumu boğazına bastırırken gözleri kocaman açılmıştı. "Onu mihraba götürdükten ve benim olanı bana emanet ettikten sonra, bir daha Ivy'ye asla dokunmayacaksın."

"Dokunmayacağım," diye mırıldandı, tırnaklarını ayakkabılarımın üst kısımlarına geçirirken; mükemmel bir çift İtalyan derisini mahvetmişti.

İşlediği bu suçtan dolayı, boğazındaki ayağımı kaldırıp ayakkabımın ucunu ağzına soktum; tıkanıp nefes almakta güçlük çekerken dişlerinin çatırdadığını duyabiliyordum. Layık olduğu cezayı aldığına ikna olduğumda, ayakkabımdaki kanlı tükürüğünü çenesine sürdüm ve bana şaşkınlıkla bakarken onu orada öylece bıraktım.

"Siktiğimin Moreno'su!" dedim öfkeyle tekrar içkime uzanırken. "Kaybol! Hemen!"

Ayağa kalktı ve yumruklarını sıkmış halde kapıya yönelirken bana bakamıyordu bile. Kıyafetlerime çeki düzen vermek için aynaya döndüğümde Yargıç kenara çekilmiş, Abel ise koridora çıkıp gözden kaybolmuştu.

"Gücünü kaybetmemişsin."

Arkamdaki tanıdık sesin sahibine döndüğümde onun varlığı beni şaşırtmıştı. Angelo Augustine, Katolik okulundan sınıf arkadaşımdı. Aynı zamanda Seattle'dan gelen bir IVI mensubuydu. Yıllarca iletişimimizi koparmamış olsak da en az altı yıldır yüz yüze gelememiştik. Mektuplar ve telefon görüşmeleri tek iletişim yöntemimizdi, çünkü onu hapishanede ziyaret etmek Cemiyet için çok riskliydi.

"Şahit olarak bir SWAT ekibinin gelmesini beklemeli miyim?" diye sordum düz bir sesle.

Kıkırdadı ama yüz ifadesi kısa süre sonra tekrar karanlığa gömüldü. "Serbest bırakıldım."

"Nasıl?" Onu incelemek için başımı eğdim. Son karşılaşmamızdan beri pek değişmemişti. Yüz hatları benimkilere çok benziyordu. Koyu renk saçlar. Buz mavisi gözler. Kardeşim olduğu düşünülebilirdi, ki gençken sık sık öyle davranırdı; patlamadan önce.

"Ayrıntılar hakkında daha sonra konuşuruz." Odanın içine doğru yürüdü. "Bu gece senin gecen."

"Kalacak mısın?" diye sordum ona bir bardak viski doldururken.

Göz ucuyla, Yargıç'ın koridorda kaybolmadan önce bize konuşmak için biraz zaman verdiğini belirtmek üzere başını salladığını gördüm. Bir ziyaretçi beklememiştim ama dönüşünün nedenini öğrenmeden onu bırakacak değildim.

Angelo viski bardağını alıp elinde biraz çevirdikten sonra kokuyu içine çekti. Bu Soylu Oğullar arasında doğal bir hareketti: Neyin zehirli olabileceğini asla bilemezdiniz. Ancak ben onun davranışlarının güvensizlikten ziyade geçmiş zamanların anılarına bağladım. Angelo'nun bu dünyada güvenebildiği tek kişi bendim.

"Keşke yapabilseydim." Bir yudum viski içtikten sonra gözlerini kapatıp tadını çıkardı. "Henüz diğer üyelerin beni görmesine izin veremem. Özgür olduğumu açıklamanın zamanı değil. Ama seni görmeden duramazdım."

Başımı sallayarak bu kararını onayladım. Aramızda kelimelere ihtiyaç duyulmayan bir iletişim şekli vardı. Angelo da ihaneti en az benim kadar iyi tanıyordu ve kendi planlarını yapmakla meşguldü. Bu gece burada olması beni ne kadar memnun etse de intikamına engel olacaksa bunu ondan isteyemezdim. Bazı açılardan, onun uğradığı ihanetin benimkinden daha ağır olduğunu düşünüyordum. Hayatımdaki yıkım için Ivy'nin babasına teşekkür etmeliydim ama Angelo'ya ihanet kendi kanından gelmişti. Hayatının son altı yılını işlemediği bir suç yüzünden hayvan gibi kafese kapatılmış olarak geçirmişti ve bunun acısını çıkaracaktı.

Viskisini bitirip bardağını bir kez daha doldururken beni inceliyordu. Angelo olan biten her şeyden haberdar olsa bile hasarı yakından görmemişti. Beni gördüğünde irkilmemesini takdir ediyordum, çünkü bu çoğu kişi için doğal bir tepki haline gelmişti.

"Dövme güzel," dedi. "Yakışmış."

"Bir amaca hizmet ediyor." Bir mendil alıp Abel'ın ayakkabımdaki kanını sildim.

"Bunu gerçekten yapacaksın yani." Ses tonu nötr olsa da gözlerindeki ihtiyatı gizleyemiyordu. Angelo, Moreno ailesiyle ilgili planlarımdan haberdardı. Ben iyileşirken saatlerce telefonda şifreli bir şekilde ayrıntıların üzerinden geçmiştik.

Arkadaşımın benim için endişelendiğinden şüphelensem de şimdiye kadar beni daha iyi tanıması gerektiğini düşünüyordum.

"Kesinlikle," diye cevap verdim.

Yanımdaki masanın üzerinde duran küçük ahşap kutuyu açıp yüzükleri inceledi. "Her şeye karar verilmiş."

"Evet."

"Peki ya planladığın gibi gitmezse?" diye sordu bakışlarını tekrar bana çevirerek.

Kanlı mendili atıp ellerimi sildim. "Ne demek istiyorsun?"

"Sonsuzluk, intikamını almak için çok uzun bir süre. Görünürde bir son isteyeceğini düşünüyordum."

Onu incelemek için döndüm. "Sadece bana bir erkek çocuk verene kadar."

Ivy'nin yüzüğünü çıkarıp inceledi. "Yani, vârislerini doğurmak için gereken süre boyunca onunla yatacaksın. Vârislerini doğurmasını izleyeceksin. Onlara sadece bir annenin bakabileceği gibi baktığını göreceksin. Sonra ona sonsuza dek işkence edecek ya da öldüreceksin, öyle mi?"

Ses tonundaki belirsizlik beni rahatsız ediyordu. "Şüphelerin mi var?"

"Niyetinden şüphem yok, hayır." Yüzüğü yerine yerleştirip kutuyu kapattı. "Sadece sonuçlarından emin değilim."

"Bana ne kadar az güveniyorsun," diye mırıldandım.

"Aslında seni kıskanıyorum."

Angelo'nun sesindeki ıssızlığa hazırlıksız yakalanmış olsam da sözleri yüzümü buruşturmama neden oldu.

"Beni neden kıskanasın ki?"

"Senin için her şey her zaman çok kesin. Her kararını hesaplayan ve ikinci bir düşünce ya da pişmanlık duymadan uygulayan biriyle hiç tanışmadım. Kararsızlığın ya da duyguların ağırlığı olmadan yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Kaşlarımı çatarak gözlerimi kırpıştırdım. Sanki bir robotmuşum gibi konuşuyor olsa da buna şaşırmamalıydım. Çoğu insan benim hakkımda böyle düşünüyordu. IVI'daki üyeler bana "insan bilgisayar" diyordu. Yeteneğim hesaplamalar, projeksiyonlar ve karmaşık problemlerde kendini gösteriyordu. Bunların hepsi kâğıt üzerinde çalışılarak kolayca çözülebilirdi. Ancak insan psikolojisi ve duyguların karmaşıklığı benim anlayışıma tersti. Çok fazla değişken vardı, üstelik kesin ve hızlı bir cevap almak imkânsızdı.

Ancak duygularım tamamen yok değildi. Sadece onları hissetmemeyi ya da ifade etmemeyi tercih ediyordum.

Angelo aklına bir şey geldiğinde hafifçe kıkırdadı. "Rahibe Margaret'in seni sosyopat olmakla suçladığı ânı hatırlıyor musun?"

"Evet, yani..." Omuz silktim. "Belki de haklıydı."

Angelo masaya yaslanıp başını öne eğdi. "İnanması en kolay şey bu olsa da doğru olmadığını biliyorum. Kendini neye bulaştırdığını tam olarak anlamadığından korkuyorum."

"İntikamını alma zamanı geldiğinde, kendi niyetini de sorgulayacak mısın?" diye sordum bakışlarımı ona sabitlerken.

"Hayır." Ayağa kalkıp ellerini ceplerine soktu.

Bu konuyu kapattığımızı düşünsem de Angelo konuşmaya devam etti.

"Birçok kadınla yattığını biliyorum Santiago ama bir kadınla birlikte yaşamak aynı şey değil. Her gün onun varlığıyla yüzleşmek bambaşka bir durum. O yüzden lütfen söyleyeceklerime kulak ver. Eğer bunu gerçekten yapmaya kararlıysan, onun kim olduğunu sakın unutma. Yakınlığının gücünü hafife alma. Her gece yatağında uyuyacak olsa bile, o hâlâ düşmanın."

Ellerimi takım elbisemin yakalarında gezdirirken başımla onayladım. "Endişelenmene gerek yok. Asla yatağımda uyumayacak."

13

SANTIAGO

Angelo'nun sessizce gidişinden sonra, Yargıç sunağın sağında, yanımdaki yerini aldı. Diğer şahitler çoktan kilisenin sıralarına oturmuşlardı. Bina loş bir ışıkla aydınlatılmış olmasına rağmen herkesin önünde durmamayı tercih etsem de beni belli belirsiz görebiliyor olmaları işimi kolaylaştırıyordu.

Birkaç dakika içinde orgcu tören için seçilen parçayı çalmaya başladı. Ivy, Abel'la kapıda belirdi. Bakışlarımla buluştuğunda çenesinin kasıldığını görecek kadar uzun süre yüzüne baktıktan sonra bakışlarım gelinime kaydı. Siyah danteller ve güllerden oluşan bir siluet. Nefes kesici bir güzelliğe sahipti; bir hayalet gibi aniden kaybolup bir daha hiç görülmemesini bekledim.

Abel onu koridorda yönlendiriyor, kolunu sıkıca kavrayarak ileriye doğru itiyordu; bu hareketleri beni tahrik etmeye yetmişti. Dudağı gözle görülür şekilde şişmiş, boğazındaki sıkı kasların altında koyu morluklar oluşmaya başlamıştı. Buna rağmen kız kardeşini kendi elleriyle bana teslim etmeyi seçmişti.

Kalbim müziğin ritmine ayak uydururken, Ivy önümde durana kadar tek bir nefes bile almamıştım. Abel yanından ayrıldığında, ayaklarının üzerinde hafifçe sallandığını gördüm. Sebebini düşündükçe içimdeki kızgınlığın arttığını hissettim. Gergin miydi, yoksa içki mi içmişti?

Yerine geçtiğinde çenesini kaldırıp bana baktı; dudaklarından sızan korku dolu nefesi fark etmemek imkânsızdı. Mumların ışıltısı üzerimizde dans ediyor, yüz hatlarımın çarpık şekillerini ortaya çıkarıyordu. Ivy'nin gözleri yarım kafatasına takıldığında, elindeki güller yere düşerek ayaklarımın etrafına saçıldı. Beni incelemeye devam ederken ürkmüş ve tuhaf bir şekilde büyülenmiş görünüyordu.

Şimdiye kadar beni görmesine izin vermediğim için pişmandım, çünkü özellikle şu anda onunla yalnız kalmak isterdim. Zihnimde bu anı pek çok kez canlandırmış, olayların nasıl gelişebileceğini hayal etmiştim. Korku. Öfke. Dehşet. Benden kaçtığını ya da benimle evlenmektense kendini bir arabanın önüne attığını hayal edebiliyordum. Bana şu anda baktığı gibi bakabileceğini hiç düşünmemiştim. Beni yakından incelemek isteyeceğini. Beni bu kadar... *ilgi çekici* bulabileceğini.

Orada ne kadar süre öyle kaldığımıza emin değildim. Başparmağım boğazında çılgınca atan nabzın üzerinde gezinene kadar, bileğine uzanıp onu tuttuğumu bile fark etmemiştim. Belki de bu yüzden kıpırdamamıştı. Gözleri onu saran iri parmaklarıma kaydığında, onları bir silahmış gibi inceliyordu. Hâlâ kaçmayı düşünüp düşünmediğini görmek için onu serbest bırakmayı düşünsem de bunu yapmak istemediğimi fark ettim.

Ne olursa olsun, bunu düşünecek zamanımız yoktu. Müzik

sona ermiş, ikimiz de dikkatimizi rahibe vermek zorunda kalmıştık. Rahip, törenin başlaması için bir platformun üzerine yerleştirilmiş sandalyelere oturmamızı söyledi.

Tören bir ilahiyle başladıktan sonra Eski ve Yeni Ahit'ten okumalarla devam etti. Rahip uzun uzun evlilik, müjde ve tefekkür hakkında konuşmuş olsa da ben çok azını duymuştum. Ivy'yle mihrabın önüne geçip ellerimizi birleştirmemiz istendiğinde, Ivy ellerini bana doğru sertçe uzattı.

Parmaklarım parmaklarını kavradığında, sanki gerçekliğin yeni farkına varmış gibiydi; buz gibi olmuş, solgun görünmeye başlamıştı. Yutkunarak kirpiklerinin altından bana baktığında, tuhaf şekilli gözbebeğini fark ettim. Saçlarıyla gizlemeye çalışıyordu. Bu gözbebeği çocukken zorbalanmasına neden olmuş ve okul günlerinde yaşadığı aşağılanma duygusundan hâlâ kurtulamamıştı. Karım olduğunda, bunu benden ya da bir başkasından gizlemesine izin vermeyeceğimi anlayacaktı.

Rahip istediğim gibi töreni başlattı; bu evliliğin zoraki olmadığı ve birbirimizi mezara kadar sevmeye söz verdiğimizle ilgili formaliteleri atlamıştı. Rahibin rahatsız edici bakışlarını fark etsem de zihnindeki düşüncelerle ilgilenmek yerine Ivy'ye odaklanmayı tercih ettim.

Niyetlerimizi beyan ederek başladıktan sonra, tutabileceğim tek sözü içeren kutsal sözleri tekrarladım: Onu eşim olarak kabul edecektim. İyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek ona sadık kalacaktım. Sözlerimdeki yoğunluk sesime yansıyor, bakışlarımı ısıtıyordu; Ivy bana dönmeden önce gözlerini birkaç kez alçaltırken sözlerim onu tedirgin etmiş gibiydi.

Aynı yeminleri tekrarlarken sesi bir fısıltıdan ibaret olsa da

aynı derecede sinir bozucu ve büyüleyici bulduğum bir söz vermişti.

Rahip rızamızı onayladıktan sonra yüzük törenine geçmeden önce bizi kutsamaya devam etti. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına tekrarladığım sadakat sözümle birlikte Ivy yüzüğümü aldı. Pırlanta yüzüğü titrek parmağına geçirdiğimde, hastalıklı bir tatmin duygusu hissettim. Aynı hareketi o yaptığında ise içimdeki hissin daha da yoğunlaştığını hissettim.

İsteklerimi yerine getiren rahip, karım olarak ilan etmeden önce onu öpebileceğimi söylememişti. Bu öpücük, karımın tiksintisinin tüm kardeşlerim tarafından görülemeyeceği başka bir zamanın mahremiyetine saklanması gereken bir şeydi.

Birlikte dua ettikten sonra şahitleri selamladık ve komünyona geçtik. Son nikâh kutsamamızın ardından, misafirlerimizle tekrar yerleşkede buluşmak üzere dağıldık.

Ivy'nin koluna uzanıp soğuk parmaklarımı tenine değdirdiğimde irkildi. Bakışlarını ileriye çevirmiş olsa da avucumun içinde ne kadar hafif hissettiğini fark etmemek imkânsızdı. Kiliseden çıkıp şoförün arabasıyla bizi beklediği sokağa doğru yürürken, yürüyüşündeki dengesizliği bir kez daha hissedebiliyordum. Ancak arabaya bindiğinde hâlâ yalınayak olduğunu gördüm.

Gelinimin yanına oturduktan sonra Marco kapıyı kapattı. Özel bölme çoktan kapanmış ve bizi derin bir sessizliğe hapsetmişti.

Araba yola çıktığında, Ivy ellerini kucağında birleştirdi. Olması gerektiği gibi gergin görünüyor olsa da korkusu beni tatmin etmemişti.

"Sana aldığım ayakkabılar nerede?" Sesim arabanın sessizliğinde gürlüyordu.

Kirpiklerinin altından bana bakarak yüzümdeki sanat eserini bir kez daha inceledi. Gerçek duygularını görebilmek için onu dikkatle izlesem de sadece merakını görmüştüm. Bu beni hem şaşırtmış hem de tahmin edebileceğimden daha fazla sinirlendirmişti. Benden iğrenmesi gerekiyordu. Benden nefret etmesi gerekiyordu. Bu her zaman böyle olurdu.

"O sendin, değil mi?" diye sordu sessizce. "Günah çıkarma odasında. Parfümün –"

Gözlemleri karşısında gerildim. Bu kadar duyarlı olmasını beklemiyordum. Bana böyle bir soru sormaması gerekiyordu.

"Bir canavarla evlenmene izin vermemesi için Tanrı'ya yalvardığın zamanı mı kastediyorsun?" Alay ettim.

"Kastettiğim bu değildi –" Bir nefes alıp başını iki yana salladı. "Sözlerimi çarpıtıyorsun."

Bakışlarımı pencereye doğru çevirdim; öfkemin damarlarımda dolaştığını hissedebiliyordum. Gelinim itaatsiz bir sürpriz olmuştu. Şimdiden bana meydan okuyordu. Ona aldığım ayakkabıları giymeyi reddetmişti. Sanki buna hakkı varmış gibi beni sorguluyordu; sanki bir Moreno, bir Soylu Oğul kadar otoriteye sahip olabilirmiş gibi. Aklınca bu eşleşme uygundu. Ne de olsa ailesinin isteği buydu. Yükseliş. Para. Güç. Benimle evlenmek ona tüm bunları verecekti. Özünde Ivy'nin tıpkı annesi gibi olduğuna hiç şüphem yoktu. Bundan farklı bir hayat yaşamanın hayalini kurmuş olabilirdi ama benimle evlenmeyi seçmişti. Farklı beklentilere sahip olduğuna inanmamak aptallık olurdu ve bunlar her ne olursa olsun, asla güvenimi kazanamayacaktı.

Rollerimizi hatırlattığı için rahatlamıştım. Bu davranışına müsamaha gösterilmeyeceğini ona bildirmek benim görevim-

di ve beklemenin hiçbir anlamı yoktu. Ivy benimle kolayca evlenmiş olabilirdi, ancak sahip olabileceği tek şeyin vereceğim cezalar olduğunu anlayacaktı.

Birkaç dakika sonra yolculuk sona erdi ve Marco kontağı kapattığında cama tıklatıp bizi yalnız bırakmasını söyledim. Dediğimi yaptı.

Dışarıda sokak karanlıktı ve arabanın içine sadece sokak lambasının loş ışığı süzülüyordu. Ancak bu, ona dönüp yüzüne uzandığımda gelinimin vücudundaki titremeyi görmem için yeterliydi. Ona haddini bildirmeye kararlıydım ama sıra dışı gözünü benden saklamaya çalışınca niyetim aniden değişti.

Saçını düzeltmeye çalışırken, "Yapma," diye uyardım onu. "Görmek istiyorum."

Donup kaldığında göz göze geldik. Ve ilk kez, belki de Angelo'nun haklı olduğunu düşündüm. Onun güzelliği karşısında öfkemi sürdürmek çok zordu. Parmaklarım boynunda atan nabzına kayarken, onu öpmek mi yoksa boğmak mı istediğime karar veremiyordum.

"Kusurlarını benden saklama," dedim. "Onlar artık benim, onlara bakmak benim zevkim."

"Ama... Onlardan nefret ediyorum." Sesi titriyordu.

Göğsümden bir kahkaha yükseldi. "Belki hoşuma gidiyordur."

Verdiğim cevap benim kadar onu da şaşırtmış gibiydi. Kavrayışım kısa süreliğine sıkılaştıktan sonra ellerimi çektim. Bana ne yaptığını anlamıyordum.

"Lütfen," dedi yalvarırcasına, elini saçlarına götürerek.

"İstediğin her şeyi yapabileceğin izlenimine kapılmış gibi-

sin," diye cevap verdim soğukkanlılıkla. "Sana Cemiyet'in temel kurallarını hatırlatmama gerek var mı? Şu uymaya yemin ettiğin kuralları?"

Keskin bir nefes aldıktan sonra içine kapandı. Söylediklerimin ne anlama geldiğini gayet iyi anlamıştı.

"Hatırlatmana gerek yok," diye cevap verdi yumuşak bir sesle.

"Ama yine de dinleyeceksin."

Dışarıda, avluya giren üyelerin ayak seslerini duyabiliyordum. İşaretleme töreni birazdan başlayacaktı. Ama tutmam gereken bir söz vardı. Kapıyı açıp Ivy'ye işaret ettim.

Arabadan indiğimizde onu omzuma aldığımda küçük bir çığlık atıyor, çıplak ayakları elbisesinin kumaşından dışarı sarkıyordu. Avluya girip ortada onu bekleyen sandalye ve masadan uzaklaştığımda birkaç meraklı bakışla karşılaştık. Adımlarım koridorda yankılanırken, sadece üyelere özel küçük şapele doğru hızlı ve emin adımlarla ilerliyordum.

İçeri girip sunağa doğru yürürken kapı gıcırdayarak kapandığında itaatsiz karımı ayaklarının üzerine indirdim. Cam fanuslardan yansıyan sıcak kırmızı bir parıltı yüzünü aydınlatırken bakışlarını bana çevirdi. Hayal kırıklığı arzularımı besliyor, kan hızla aletime hücum ediyor, onu acı verecek kadar sertleştiriyordu.

Onunla evlenmenin cazibesi aklıma düştüğünden beri sadece onu cezalandırmayı düşünmüştüm. Patlamadan bu yana sahip olduğum tek şey sabırdı. Bir gün her bir Moreno'nun benim gibi acı çekeceği düşüncesine tutunmuştum. Bu yüzden şu anda onu hissetmeyi her şeyden çok istiyor olmamı kabullenmek benim için hiç de kolay değildi.

Bu gece ihtiyaçlarımı karşılamak için bir kez yeterli olmayacaktı. Kokusu beni sarhoş ediyor, teninin sıcaklığı beni adeta çağırıyordu. Ondan bir şey istiyordum ama bunun ne olduğuna emin değildim.

Yoğun bakışları bir ihlal gibi hissettirdiğinden, onu kollarımda döndürerek nefesini kestim. Onu ahşap sunağın üzerine doğru eğerken bir kolum belinde, diğeri sırtını kaplayan narin dantelin üzerindeydi. Duvak görmek istediğim her şeyi gizlediği için onu yırtıp yere attım. Omurgasının kıvrımlarını süsleyen siyah saten düğmelerin üzerinde gezinirken kaskatı kesildi; elbisenin içinde zarifçe kıvrılmış bedeninin güzelliğini takdir etmek için durakladım.

"Sana bir şey verdiğimde onu giymeni beklediğimi bilmelisin," dedim kabaca.

"Yapamam," dedi fısıldayarak.

Elimi sırtından çekerek ahşap zeminin üzerinde kayan kumaşı avuçladım. Çıplak kalçalarını ortaya çıkarmak için elbiseyi yukarı çektiğimde, vücudu altımda kaskatı kesildi.

"Ne yapıyorsun?" Omzunun üzerinden yüzüme bakmaya cesaret etti.

"Seni cezalandırıyorum."

Sözcükler dudaklarımdan dökülür dökülmez irkilerek uzaklaşmaya çalıştı ama avucumu sırtının ortasına koyarak hareket etmesini engelledim. Yüzü mumlardan sadece birkaç santim uzaktaydı, görünmez bir kurtarıcı bulmak için etrafına bakınırken göğsü kabarıyordu. Burada onu kurtarabilecek hiç kimse yoktu.

Kumaşı beline doğru ittiğimde, kalçalarının ve kıçının nefes kesici kıvrımları ortaya çıktı. Gözlerim vücudunun el

değmemiş manzarasında gezinirken, boğazımda biriken acıyı bastırarak kendimi neden burada olduğumuzu hatırlamaya zorladım.

Mumlardan birine uzandığımda Ivy başını geriye doğru atmaya çalışmış, nefes alışverişi hızlanmıştı.

"Santiago."

Sesindeki yakarış şaşırtıcı bir şekilde içimi parçaladı. Parmaklarım mumun etrafına kıvrılmış, donup kalmıştı. Tepkim karşısında birkaç saniye afalladıktan sonra silkelendim.

Cam şamdanı ahşabın üzerinde sürüklerken, vücudunun ellerimin altında titremesinin tadını çıkardım. Beklentiyi yeterince uzattığıma ikna olduğumda, parmaklarımı iç çamaşırının narin bandının altından geçirip iki parçaya ayırdım. Aynı işlemi diğer tarafta tekrarlayarak, tamamen çıplak kalana kadar kumaş parçasının yere düşmesine izin verdim.

Avuç içlerim kıçının üzerinde kıvrıldı ve parmaklarım teninin sıcaklığıyla yanarken sessizce ürperdim. Ona şimdi sahip olabilirdim ama bu yeterli olmazdı. Onunla yapmak istediğim şeyler için çok daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Avuçlarımı uyluklarının iç kısmına daldırdım ve mum ışığında parlayan pembeliğini ortaya çıkarana kadar onları ayırdım. Uyarılmışlığının görüntüsü, nefesimi dişlerimin arasından vermeme neden oldu. Bunun bir tür korku tepkisi olması gerektiğini biliyor olsam da ona dokunmak, onu kendi gözlerimle görmek için can atıyor, neredeyse kendime engel olamıyordum. Ama önce tutmam gereken bir söz vardı.

Cam şamdanı omurgasının kıvrımına ve sırtının alt kısmına doğru sürükledim. Narin tenine değen sıcaklık onun benim için eğilmesine neden oldu; nefesini tutup yalvarmaya başladı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Santiago."

"Evet. Zorundayım."

Bir elimle onu sabitlerken diğeriyle şamdanı eğdim. İlk balmumu damlası kıçına damlayarak tıslamasına neden oldu. Balmumunun saniyeler içerisinde sertleşmesini hayranlıkla izledim. Avucumun altında sarsıldığında, ağırlığımı vererek mumu tekrar diğer tarafa doğru eğdim. Teninden aşağı balmumu süzülürken buna gece boyunca devam edebileceğimi fark ettim.

Ben bir damla daha dökerken Ivy'nin nefes alışverişi yavaşlamaya başlamıştı. Boşta kalan elim sırtından yukarı doğru kıvrılıp ensesine yerleştiğinde direnmeyi tamamen bıraktı. Vücudunun alt kısmını bir tuval gibi boyarken sıcak parmaklarımla onu okşadım. Aynı işlemi defalarca tekrarlayıp baldırlarına kadar inen uzun kıvrımlı akıntılar oluşturduğumda kıçının üzerinde kızarıklıklar oluşmuştu.

Sonunda mumu kenara bırakıp yaptığım işe hayranlıkla baktığımda tırnaklarını ahşaba geçirmiş, itaatkâr ve hareketsiz bir şekilde duruyordu. Avuçlarımı kıçının üzerinde gezdirip sert balmumunu teninden fırçalarken bir kez daha kadınlığının nefes kesici manzarasıyla karşılaştım. Soğuk hava kalçalarının arasına çarptığında, avucumun içinde kıvranıyor, parmaklarımı orada biriken ıslaklığın üzerinde kaydırdığımda neredeyse yerinden sıçrıyordu.

"Böyle bir cezadan hoşlanmak ne kadar tuhaf olmalı," diye mırıldandım.

Parmaklarımı ıslaklığında ileri geri kaydırıp klitorisiyle yavaşça oynarken neredeyse hiç sesi çıkmadı. Birkaç geçişten sonra masanın üzerine doğru eğilmiş, gözleri kapanırken vü-

cudu gevşemişti. Artık uzaklaşmaya çalışmıyor, bunun yerine tüm vücuduyla dokunuşumu karşılıyordu. Vücudumu ona doğru bastırdım, kadınlığıyla oynarken parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek başı geriye doğru eğilene kadar çekiştirdim. Dudaklarım boynunda geziniyor, onu adeta içime çekiyordum. İçinden bir ürperti geçirdi ve ben derisini ısırıp onu işaretlemeden önce dişlerim omzunun üzerinde geziniyordu. Sertliğimi kıçının yumuşaklığına bastırıp bir parmağımı içine ittirdiğimde inledi.

"Bunun kime ait olduğunu sakın unutma," diye homurdandım kulağına.

Onunla o kadar yavaş bir şekilde oynadığımda benim için olduğu kadar onun için de kolay olmadığını belli edercesine inledi.

"Söyle." Sesimdeki tanınmaz sertliğe aldırmadan saçlarını sıkıca kavradım.

"Santiago..." dedi yalvarırcasına. "Santiago De La Rosa."

Teninin tatlılığına doğru inlerken parmaklarım onu zorlamaya devam ediyordu. Boşalmasına az kalmıştı. Şimdiden dudağını ısırıyor, boğazındaki boğuk sesleri bastırmaya çalışıyordu. Zevkin doruklarına yaklaştığını görebiliyordum. Vücudundaki tüm kaslar gerilmişti. Birkaç dokunuş sonra rahatlayabilirdi.

Zevkin doruklarına ulaşmadan hemen önce geri çekildim, onu ağrılı ve istekli bir halde bıraktım. Bu, onun hak ettiği tek hediyeydi. Gözlerini açıp omzunun üzerinden baktığında, kendi tepkisinden dolayı kafası karışmış ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Ben de hayal kırklığına uğramadığımı söylersem yalan söylemiş olurdum.

Kumaşı kalçalarına doğru çekip üzerini örttüm. Yavaşça doğrulduğunda onu kendime çektim. Parmaklarımı çenesine götürdüğümde dudaklarımızın arasında neredeyse bir santim mesafe kalmıştı.

"Gözlerini kapat."

İstediğimi yaptığında başımı onunkiyle buluşturmak için eğdim. Dudaklarım onunkilere değdiğinde tam da beklediğim gibi geri çekilmemişti. Çok kısa ama benden gerçekten nefret etmeden önce nasıl bir şey olduğunu hissetmek için gayet yeterli bir süre. Gözlerini açıp bana baktı ve beni hoşuma gitmeyecek bir dikkatle inceledi.

"Şimdi, bu kadar hoşgörülü olduğum için bana teşekkür et," dedim.

"Teşekkür ederim," diye acı acı cevap verdi.

Gözlerindeki azap beni tedirgin etmişti; beni neden yanağını okşamaya zorladığına emin olmasam da ona hak etmediği bir şefkat gösterdim; en azından bir an için.

"Hazır ol," diye emrettim. "İşaretimi taşıma vakti geldi."

14

IVY

"İşaretimi taşıma vakti geldi."

Santiago elini dolayıp beni şapelin kapısına doğru götürürken yırtık duvağıma bastım.

Tökezleyerek arkasından ilerlerken sırtını izliyordum. Hâlâ onun kokusunu alıyordum; ahşap, deri ve para kokan parfümünü. Bu kokuyu sonsuza dek onunla bağdaştıracaktım. Sonsuza dek midemi bulandıracaktı.

Oradaydı, bir papaz gibi günah çıkarma odasında sessizce oturuyordu. Benden daha önce nefret etmediyse bile, söylediğim şeyi duyduktan sonra ettiği kesindi.

Onun bir canavar olmasına izin verme.

Bunu fiziksel olarak kastetmediğimi ona nasıl açıklayacaktım?

Santiago o ânı bana dönüp bakmak için seçiyor, ürperiyordum. Belki de ikiyüzlü biriyim. Yüzünün kafatası tarafı. Nefesimi kesen, gözlerimi başka yöne çeviremememe neden olan dövme. Aynı anda hem grotesk hem de büyüleyiciydi.

Yakından baktığımda altındaki yaraları görebiliyordum. Keşke zaman ayırıp onları inceleyebilseydim ama buna izin

vermeyeceğine emindim. Yüzünün kusursuz tarafında da bir dövme vardı ama mürekkebin altında ipuçlarını gördüğüm kadar kötü görünmüyorlardı.

Onları saklamak için miydi? Altındaki yara izlerini mi gizliyordu?

Peki neden kurukafa? Sanki çoktan ölmüş gibiydi.

Yoksa utandığı için mi yaptırmıştı?

Kapıya ulaştığımızda sırıtarak kapı koluna uzandığında dövmeleri yaralarından utandığı için yaptırmadığına emin oldum. Bu bir meydan okumaydı: *Dayanabilirsen yüzüme bak* demekti.

Ya da aldığı hasarı görmek isteyenlere karşı kocaman bir *siktir git* anlamı taşıyordu.

İşin tuhafı, beni korkutmak istediğini bilmeme rağmen ondan korkmuyordum. En azından şu anda. Çünkü gecenin bir yarısı uyanıp yüzünün dövmeli tarafıyla karşılaştığımda korkacağıma emindim. Dehşete düşecektim.

Ama orada daha fazlası vardı. İçindeki öfkeyi ve hatta nefreti gözlerinde görebiliyordum.

Acıyı görüyordum.

"Devam et," diye emretti kapıyı açarken; benimle neden evlendiğini gerçekten merak ediyordum. Nefret ettiği gün gibi ortadayken beni neden seçmişti? İnsan nefret ettiği birine neden sonsuza kadar bağlanmak isterdi ki?

Yoksa sahip olduğu bu deformasyonla kimsenin onu istemeyeceğini mi düşünüyordu? O Soylu Oğullar'dan biriydi. Nasıl görünürse görünsün, istediği her kızla evlenebilecek güce sahipti.

Talep ettiği her kızla.

Bana yaptığı da buydu. Beni talep etmişti. Ve işte buradaydım. Bir canavarla evliydim.

Karanlık koridora adım attığımızda ona ayak uydurmaya çalışıyor, tökezliyordum. Avluya doğru ilerlerken hava serinliyordu.

Cemiyet'in New Orleans'taki merkezi, Fransız Mahallesi'nde yer alıyordu; ana bina üç kat yüksekliğinde, ortasında devasa bir avlusu olan eski bir yapıydı. Merkezin dışında bir çeşme vardı. Bina zamanla genişletilmiş olsa da bir zamanlar merkez olarak kabul edilmiş olmalıydı. Su sesi binanın içine ve dışına gizlenmiş hoparlörlerden çalan unutulmaz melodinin altında neredeyse kayboluyordu. Karanlık, gotik ve modern bir şey. Tanısam da sanatçının adını hatırlayamıyordum. Dikkatim çok dağınıktı.

Sohbet eden adamların kısık sesleri duyuyordum. Bardak sesleri, viski kokusu ve yine kilisedeki gibi balmumu. Çünkü burası binlerce mumla aydınlatılmıştı. Elektrikle sağlanan tek ışık, yarım düzine oturma alanının yakınında, ağaçların arasına yerleştirilmiş yumuşak, sarı bir ışık yayan sokak lambalarıydı.

Tören gizli olmasına rağmen bundan sonra ne olacağını biliyordum. Sadece kurucu aile üyeleri ve onlar arasından da sadece erkekler davet ediliyordu. Ama okulda bazı söylentiler vardı. Kızlar annelerinde ya da yeni gelinlerde bu işareti gördüklerini iddia ederlerdi. Hikâyeler birbirinden acayipti ve çoğunun abartıldığını düşünüyordum. Ama yanan ateşin kokusunu aldığımda, tüm hikâyelerin kötü anıları geri geliyor, içgüdüsel olarak geri çekiliyordum.

Bunu bana yapmayacaktı değil mi, yapacak mıydı?

Santiago bana doğru döndü, sinirli olduğu açıkça görülü-

yordu. Bir adım daha atarak kurtulmaya çalıştım ama beni hemen tuttu.

"Ne oluyor?" Zar zor fısıldayabilmiştim. Korkuyordum ve bunu gizleyebilmem imkânsızdı.

Loş ışıkta, belki de beni daha iyi inceleyebilmek için yaklaştı. Tuhaf gözüme bakmak için saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. Belki de ortak bir noktamız vardı: Benim ondan iğrenmeyişim gibi o da benden iğrenmiyordu.

Dudaklarımı yaladım, öpücüğünü hatırlıyordum. Dudaklarıma değen dudakları. Tadı. Elbisemin dantelleri, sertleşmiş meme uçlarımı çiziyordu. İçimde sutyen yoktu. En ufak hareketimde sertleşmiş balmumunun kalıntılarını tenimde hissediyor, verdiği cezayı hatırlayarak derin bir nefes alıyordum.

Ve uyarılmamı.

Tüylerim diken diken oluyor, yutkunuyordum.

Santiago bir santim kadar yakınıma geldi, ayakkabıları çıplak parmaklarıma değiyordu.

Gözlerine bakabilmek için boynumu eğmek zorunda kaldım. Acaba diğerleri ona bakmaya cesaret ediyor mu yoksa korkarak bakışlarını mı kaçırıyorlardı? Genelde nasıl bir tepkiyle karşılaşıyordu?

"Ne olursa olsun, daima sana söyleneni yapacaksın," dedi.

"Canım acıyacak mı?" diye aptalca bir soru sordum. Korktuğum şey buydu. İşaretini taşımaktan değil, ona kavuşma yönteminden korkuyordum.

Başını eğdiğinde dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Biraz acıdan korkuyor musun?"

Dövmesinin altındaki yara izlerini görüyor, bunların ne kadar acı verdiğini merak ediyordum.

"Korkuyor musun?" diye sordu bir kez daha.

"Sadece söyle."

Bakışları yüzümde gezinirken dudağındaki kıvrım bir sırıtışa dönüşüyor, tekrar gözlerime dönmeden önce dudaklarımda geziniyordu. "Cevabın yüzünden okunuyor, Ivy. Anlaması çok kolay." Hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana sallarken sırıtışı kayboldu. "Aslında korkmuş hâlini seviyorum. Korktuğunda çok güzel oluyorsun." Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirirken ikimiz de siyah lekeye baktık. Rimel. Berbat görünüyor olmalıydım. "Gözyaşlarını da çok seviyorum ve onları daha çok akıtacağım."

Elini enseme koydu. Kız kardeşinin saçlarımı zorla yaptığı karmaşık topuz, başımın ağrımasına neden olacak kadar sıkıydı.

Beni kendine doğru çektiğinde nefesim kesilmişti, parmakları çıplak tenimde sertçe geziniyordu. Kadınların boynunun arkasını işaretliyorlardı; en azından okulda anlatılan hikâyelerde böyle söylenirdi. Erkeklerin kime dokunup dokunamayacaklarını görmek için tarayabilecekleri bir barkod görevi görüyordu.

Ailemize yaptıklarından kadınlardan talep ettiklerine kadar Cemiyet'le ilgili her şeyden nefret ediyordum. Benden istediklerinden de.

"Sen benimsin. Ve bu gece, herkesin bunu bilmesi için işaretleneceksin," dedi Santiago.

Aniden ensemi bırakıp döndü; beni ileri doğru iterken parmakları koluma batıyordu. Ayak parmağımı taşa vurup tökezlediğimde bir kadının nefes alışını duydum. Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde bir renk parıltısı, bir yaprak hışırtısı

ve adını koyamadığım yarım yüzlü heykelin arasında duran bir kadın gördüm. Tahminimce benim yaşlarımdaydı. Onu sadece bir anlığına görmüş olsam da iri gözleriyle karşılaştığımda, parmağını hızlıca dudaklarına götürmüş, onu ele vermemem için beni uyarmıştı.

Burada olmaması gerekiyordu. Kadınlar, eğer arazideyseler, içeride olurlardı. Burada olduğunu söyleyeceğimden mi korkuyordu?

Santiago duraklayarak sesin geldiği yöne döndü. Onu fark etmişti.

Dikkatini dağıtmak için heykelden bir adım uzaklaşmak istesem de kolumu çekiştirdi ve göğsüne çarpmama neden oldu. Sıçradığımda bana baktı.

"Hep böyle sakar mısın?"

"Ben –"

"İşte oradalar, gelin ve damat," dedi birisi avludan. "Bizi beklettin, Santiago."

Erkekler güldü.

Kocamın yüz ifadesinin değiştiğini gördüm. Neredeyse fiziksel bir rahatsızlığa benziyordu. Çenesi gergin, gözleri kapalıydı. Yavaş ve derin nefesler alıyordu. Daha iyi bilmesem, sert görünmeye çalıştığını söylerdim. Ama biliyordum. Bu adamın kendini çelikleştirmek için ne gibi bir sebebi olabilirdi ki? O buranın kralıydı.

Gözlerini açtığında, bakışları bomboştu. Sanki yeni bir maske takmış gibiydi, bir maske daha.

Birkaç adım sonra avluya ulaşmıştık.

Kalabalığı gördüğümde nefesim kesildi. Santiago'nun yatak odama ilk geldiği ve yüzüğü parmağıma taktığı o geceyi ha-

tırladım. Çünkü karşılaştığım manzara dehşet vericiydi. Kapüşonlarını çekmiş siyah cüppeler giyen adamlar, altlarında parıldayan beyaz ve siyah maskeler.

"İstemiyorum," dedim aptalca, bir çocuk gibi konuşarak.

Santiago güldü. "Başka seçeneğin olduğunu mu sanıyorsun?"

Bakışlarımı kalabalıktan ona çevirdim.

"Ayrıca, endişelenmen gereken o adamlar değil," diye ekledi.

Yutkundum.

Onlara döndüğünde tüm o mumların sebebini anladım. İnsanlar merak ediyordu. Acaba onu tam olarak gören var mıydı? Santiago dikkatliydi. Sadece izin verdiği kişilerin yüzünü gerçekten gördüğünü hissediyordum.

"Yeni gelinimle biraz konuşmaya ihtiyacım vardı," dedi rahatça Santiago, bir yığın baş sallama ve kıkırdamanın karşısında. Beni önüne doğru itiyordu.

Adamlar dikkatlerini bana yönelttiler. Geri çekilsem de arkamda Santiago'nun göğsü vardı.

"Nereye gidiyorsun, tatlı Ivy? Daha başlamadık bile," diye fısıldadı, kolu arkamdan beni sararken; çenemdeki parmakları başımı kaldırıp adamlara bakmamı sağlıyordu. Bir düzineden daha fazlalardı. Aralarında hiç kadın yoktu. Kilisedeki gibi.

En azından kardeşim bir sonraki aşağılanmamı görmek için burada değildi. Yoksa o da mı onlardan biriydi?

Hayır, sadece üst tabakalar cüppe giyerdi. Babamı içeri alsalar bile Abel'ı almazlardı.

Avluyu geçerken Santiago bana tutundu. Yağmur dinmişti ama gökyüzü hâlâ bulutluydu. Çıplak ayaklarımın altındaki zemin soğuk ve sertti, ağaçlardan dökülen kurumuş yaprakların kalıntıları vardı.

Buraya daha önce sadece bir kez gelmiştim. Küçüktüm, babamın burada bir işi vardı ve bebek bakıcısı son anda gelemeyeceğini bildirmişti. O zaman ne kadar etkilendiğimi hatırlıyordum. Şimdi de öyle.

Meraklı gözlere karşı her türlü cam kapı ya da pencerenin kapatıldığı üst katlara iki set merdivenle çıkılıyordu. Korkuluklardan sarkan yeşillikler, nemli Louisiana ikliminde yemyeşil görünüyorlardı. Buranın havası bile para kokuyordu. Güç kokuyordu.

Santiago beni onlara doğru götürürken adamlar sessizliğe gömülüyor, adımlarımız yavaşlıyor, beni peşinden sürüklemiyordu. Hayır, adamlara doğru ilerlemiyorduk. Yüzyıllık olduğu anlaşılan, oyulmuş bir ahşap gölgeliğe doğru yürüyorduk. Gölgelik, canlı yeşil sarmaşıkların arasına serpiştirilmiş kırmızı güllerle süslenmişti. Gölgeliğin altındaki zemin de çiçeklerle kaplıydı. O kadar çoklardı ki neredeyse kokularını alabiliyordum.

Bu derme çatma sahnenin karşısına dizilmiş sandalyelerde yerlerini almaya başlayan adamların yüz ifadeleri biraz daha ciddileşmişti.

Gölgeliğin altında altın ayaklı küçük bir masa ve ona uygun büyüklükte, altın rengi bir sandalye vardı; döşemeli minderlerdeki desen seçilemeyecek kadar yıpranmış görünüyordu.

Masaya yaklaştığımızda üstündeki ekipmanları gördüm. Bazılarına anlam veremesem de deri bağlar gibi diğerleri midemi bulandırıyordu. Tökezlemiş, ayak parmağımı yükseltilmiş bir taşa hafifçe çarpmıştım; bakışlarım avluya dağılmış ateş çukurlarına ve gölgeliklere en yakın ateşe bastırılmış demire kaydı.

Beni korkutan da buydu.

Bilinçli olarak geri çekilmedim. Santiago'nun iki eli kollarıma gelip beni kendisine doğru çevirene kadar bunu yaptığımın farkında bile değildim.

"Karım," dediğinde bakışlarımı demirden uzaklaştırıp ona çevirdim.

"Ama bunu yapamazsın –"

Bana doğru eğildiğinde yanağı yanağıma değdi; içimde bir kıvılcımın ateşlendiğini hissettim. "Yaparım," diye fısıldadı kulağıma. Birkaç saniye öyle durduktan sonra kulağımı yaladı, sonra geriye doğru çekilip beni neredeyse ayaklarımdan kaldırarak gölgeliğin ortasına götürürken ürpermeme neden oldu. Gülleri ayakkabılarının altında ezerken, ateşin kokusu ve uğultusu tüm duyularımı bastırıyordu. Sandalye ve masanın önünde durarak beni kalabalığa doğru çevirdikten sonra ellerini omuzlarımda tutarak bana beklemediğim sertlikte bir emir verdi.

"Diz çök!"

Zorlukla yutkundum. Ben ona, o da bana bakıyordu. Arkasında bir sürü adam dikkatle bizi izliyordu. İtaat edecek miydim? Boyun eğecek miydim? İtaat etmezsem ne olacaktı?

"Lütfen yapma," diyebildim sadece. *Lütfen bana zarar verme.* Bu anlamsızdı. Canımı yakmaktan zevk alıyordu. Bunu daha yeni öğrenmemiş miydim?

Omuzlarımdaki tutuşu sıkılaştığında diz çöktüm; elbisemin dantelleri çıplak dizlerimle soğuk zeminin arasına sıkışıyor, tenime batıyordu. Diz çöküp ona baktım. Kocama. İlk gözyaşının yanağımdan süzüldüğünü hissettim. İstediği şey bu muydu? Daha bana dokunmamıştı bile ve ben şimdiden gözyaşı dökmeye başlamıştım.

Ama eğer öyleyse, bunu kabul etmiyordu. Arkamdan yürürken yüz ifadesi okunmuyordu.

Kıpırdamıyor, bakışlarımı alevlere çevirmemeye çalışıyordum. Alevlerin içindeki demire bakmamak için kendimi zorluyordum. Kalbim hızla çarpıyor, görüşüm bulanıklaşırken soğuk terler dökmeye başlıyordum. Bu tür bir acıya dayanabileceğime emin değildim. Hayır, dayanamayacağıma emindim.

Santiago bileklerimi arkamdan çekti ve soğuk bir derinin önce sağ, sonra sol bileğime değdiğini hissettim.

Hâlâ hareket etmiyordum.

Sıra kollarımın üst kısmındaki kelepçelerdeydi. Bu kelepçeler beni oturmaya zorluyor, göğüslerimin kalabalığa doğru çıkmasına neden oluyordu.

Bağları sıkılaştırıp beni hareketsizleştirirken sertçe yutkundum. Hâlâ koşabilirim, diye düşündüm. Her zamankinden daha beceriksiz olsam bile koşabilirim. Yine de fazla uzağa gidemeyeceğimi biliyordum.

Soğuk bir şeyin boynuma sarıldığını ve nefesimin kesildiğini hissettim; uzanmak istesem de başaramadım. Bu her ne ise ince bir şeydi ve bir klik sesiyle sabitlenmişti.

Ayağa kalktığını hissediyor, etrafımda dolanırken ayakkabılarının çıkardığı sesi duyabiliyordum. Bakışlarımı ona çevirdim. Yüzüne dikkatlice bakmaya çalıştım.

Bir süre beni izledi. Bakışlarımı kaçırdığımda eğilip yüzümü avuçlarının içine aldı. Beni incelediği sırada gözümden süzülen birkaç damla yaşa bakarken dokunuşu nazikti.

Ona bana zarar vermemesini söylemek istiyordum. Beni damgalamaması için ona yalvarmak istiyordum. Ama kelimeleri toparlayamıyordum. Ses çıkaramıyordum.

Diğer elinden bir şey düşürdü. Taşa çarptığında bir şıngırtı duyuldu ve bakışlarımı ona çevirdim. Uzun, ince bir zincirdi bu. Bir ucunu, çenemi yukarı kaldırıp az önce boynuma geçirdiği gerdanlığa takarken, diğer ucunu da taş zeminde, benim bile fark etmediğim küçük bir halkadan geçirdi.

Bakışlarım yeniden ateşe kayarken, çıkarabildiğim tek ses boğuk bir hıçkırıktı.

Zinciri çekerek başımı eğmemi sağlıyor, bana doğru eğilirken bakışlarıma karşılık veriyordu; yanağı bir kez daha yanağıma değiyor, çenesindeki sakallar derimi çiziyordu.

"Kımıldarsan demiri kullanmak zorunda kalırım, anladın mı?"

Bana bakmak için geri çekildi.

Titriyor, sarsılıyordum. Zaten yerde olmam iyiydi, yoksa şimdiye kadar çoktan düşmüş olurdum.

"Beni anlıyor musun, Ivy?"

Başımı evet anlamında çılgınca sallarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu; bakışlarımı demire çevirdiğimde bir parça rahatlama hissettim.

Bir kez başını salladıktan sonra zinciri kısaltmaya devam etmiş, başım yeterince öne eğildiğinde zinciri kilitlemişti.

Gözyaşlarımdan biri taş zemine damladı. Sonra bir tane daha.

Ayağa kalkıp arkama geçtiğinde onu tekrar yakınımda hissetmek istediğimi fark ettim. Bana işkence edeceğini bilsem de sıcak bedenine ihtiyaç duyuyordum. Çünkü arkasında, avı parçalamaya gelen akbabalar oturuyordu.

Kollarımı ve başımı oynatmaya çalışsam da alnımı kirli zemine değdirmek istemediğim için yapamıyordum. Hareket etmemi engellemişti. Şimdi bana ne yapmak isterse istesin,

boyun eğmek zorunda kalacaktım. Bundan emin olmuştu. Arkamdaki sandalye gıcırdıyordu. Ayaklarını kalçalarımın iki yanına koydu. Bakışlarımı kaydırdığımda ayakkabısının ucunu görebiliyordum.

Parmak uçlarını ensemde hissettiğimde nefesim kesildi. Demek tüm o söylentiler doğruydu. Kız kardeşinin saçlarımı bu kadar sıkıca toplamasının nedeninin bu olduğunu anladım. O biliyor muydu? Bir gün kendisi de benzer bir aşağılamaya maruz kalacak mıydı? Yoksa çoktan yaşamış mıydı?

Ama tenimi okşarken tüm düşüncelerim kayboldu. Sanki tuvalin dokusunu ezberliyormuş gibi nazikçe dokunuyordu. Sonra aniden, elbisemin zaten yırtık olan dantel üstünü kavramış, biraz daha yırtarak nefesimi kesmişti. Santiago elbisemin sırt kısmını yırttığında, elbise göğüslerimin üstüne düşüp bir meme ucumu açığa çıkardı; seyircilerden tehditkâr bir ses yükseldi. Adamların görebileceğini sanmadığım kadar kambur duruyordum.

Nasıl bir görüntü oluşturduğumuzu merak ediyordum; canavar koca, gelinin elbisesini yırtarak arkasında diz çökmüştü; gelinse canını yakmaması için kocasına çaresizce yalvarıyordu.

Tahrik olup olmadığını merak ediyordum.

Soğuk ve ıslak bir şeyin enseme dokunduğunu hissettiğimde gözlerimi kapattım. Alkol kokusu aldım. Bölgeyi temizliyordu.

Bu gerçekten yaşanıyordu. Sığır gibi işaretleniyordum.

Sandalyesini öne doğru çekmiş, dizlerini kollarımı saracak şekilde iki yanıma yerleştirmişti; bir makinenin vızıltısını duymadan ve iğnenin ilk batışını hissetmeden önce beni biraz daha sabitledi.

Dövme yapacaktı.

Canım yandığında inledim. Ama bu onu caydırmayacaktı.

Adamların ilgisinin üzerimizden kaybolması yaklaşık beş dakika sürmüştü; bazıları ayakta duruyor, bazıları muhabbet ediyor, birkaçıysa olan biteni izlemeye devam ediyordu. Acı şiddetlendikçe ellerimi yumruklara dönüştürüyordum. Dağlama demiri daha çok acıtırdı, dedim kendime. Bununla baş edebilirim.

Derime Cemiyet'in baş harflerini işleyeceğini biliyordum. Ne de olsa onun malı olduğum kadar onların da malıydım. Bunun yanı sıra onun işaretini de taşıyacaktım ama ne olduğunu bilmiyordum. Önemli olduğundan değil. Düşünebildiğim tek şey makinenin vızıltısı, hissedebildiğim tek şey kollarımdaki kasıklarının sıcaklığıydı. Bunun beni rahatlattığının farkında mıydı? Sadece yerimde kalmam ve kıpırdamamam için yaptığına emindim.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Uğultu ve iğnelerin ritmik batışı beni sakinleştiriyordu. Tüm bu süre boyunca Santiago sırtımda sessizce çalışıyor, güçlü bedenini bedenime bastırıyordu. Yaptığı işi incelemek için eğildiğinde sıcak nefesini ensemde hissettim. Şapeli düşündüm. Orada olanları. Ne kadar acımasız olduğunu.

Üzerimdeki ellerini, içimdeki parmaklarını düşündüm. Boynumdaki dudaklarını. Dişlerini.

Karnımda bir kıpırtı hissettim.

Bu gece bana sahip olacaktı. Evliliğimiz tamamlanacaktı. Ve içimde onu her hâliyle merak eden bir parça vardı. Yatağına uzandığımda acımasız olacağını bilsem bile bunu istiyordum.

Vızıltı aniden kesildi. Boynumun arkası zonkluyordu. Bitti-

ğini anlamam bir dakikamı aldı. Fark edince neredeyse paniğe kapıldım.

İlk önce bileklerimdeki bağlar çözüldü. Tören yapmadan çalışıyor, beni bileklerimdeki ve kollarımdaki bağlardan kurtarıyordu. Ellerimi iki yanıma indirirken başım hâlâ eğik durumdaydı ve boğazımdaki zincir hâlâ taşa bağlıydı. Parmağımdaki elmas yüzüğe baktım. Garip ve aynı zamanda güzeldi. Onun olduğumu gösteren bir başka semboldü.

"Bitti," dedi boğuk ve alçak bir sesle, mekândaki herkesin dikkatini üzerine çekerek.

Nefes verdim. Bitmişti. Dağlama demiriyle işkence görmeyecektim. Kendimi şanslı sayardım ama aramızdaki bu şeyin henüz yeni başladığını biliyordum.

Birkaç adam gelip eserine bakmış ve ona iltifat etmişti. Santiago yanımda duruyor ama hiç kimse bana dokunmuyordu. Kimsenin onun gazabına uğramaya cesaret edemeyeceği hissine kapılmıştım.

Bir sonraki dokunuşunu hissettiğimde nefesim kesilmiş, korkuyla kaslarım gerilmişti.

"Kımıldama!" diye emretti.

Söylediğini yaptım. Bana dokunmasını beklemiyordum. En azından böyle değil. Ama sonra ne yapıyor olabileceğini anladım; dövmenin üzerine merhem sürüyordu.

Gözlerimi kapattığımda nefesim sığlaşmış, bedenim az da olsa rahatlamıştı. Dikkatli ve nazik davranıyordu. İşi bittiğinde dövmenin üzerini bir şeyle kapladığını hissediyordum. Gözlerimi açtığımda kendime kızıyordum, çünkü bana karşı ya da *benim için* nazik veya dikkatli davranmıyordu. Emeğini korkuyor ve enfeksiyon kapmasını istemiyordu.

Santiago ayağa kalkıp etrafımda dolaştı. Ben yerimde kalmaya devam ediyordum; başım hâlâ zincire bağlı, ensem sıcak, kollarım ve omuzlarım ağrıyordu. Biri ona içki getiriyor, acele etmiyordu. Kendi aralarında kaynaşmaları daha da aşağılanmış hissetmeme neden olmuştu. Beni tamamen görmezden gelirlerken, gelin ayaklarının dibinde başını eğmiş, diz çökmüş halde bekliyordu.

Ama umurumda değildi. Görmezden gelebilirlerdi. Beni unutabilirlerdi.

Çünkü bundan sonra olacaklar hepsinden daha aşağılayıcı olacaktı. Bir kez daha bunun sadece başlangıç olduğunu anlamıştım.

Neden beni seçtiğini tekrar merak ettim. Neden *beni* istediğini...

Sanki düşüncem ona henüz bitmediğini, ben kelimeleri dile getirene kadar bitmeyeceğini hatırlatıyormuş gibi bana dönüp zincirin kilidini açmak için çömelmiş, sonra tekrar doğrulmuştu. 1.80 boyuyla 1.60 boyundaki bedenimin üzerine yükseliyor, ben dizlerimin üzerindeyken bir dev gibi görünüyordu.

Erkekler bir sonraki sahneyi izlemek için yerlerine yerleşirken sandalyeler gıcırdıyordu. Evlerine döndüklerinde kocama boyun eğdiğim anları düşünerek karılarını becerip becermeyeceklerini merak ediyordum.

Santiago beni dizlerimin üzerine kaldırmak için çenemin alt tarafına dokunduğunda, mumlardan gelen loş ışıkta ona baktım. Garip bir şekilde kendimi ona ait hissediyordum. Düğünde hissettiğimden daha fazlasıydı bu.

Başparmağını yanağımda gezdirdiğinde ona istediğinden

daha fazlasını verdiğimi anladım. Elini başımın üstüne koyarak başparmağıyla beni kutsar gibi kendi gözyaşlarımla bir sembol çiziyordu. Bir Tanrı gibi. Dudakları kıpırdıyor, sessizce dua ediyor gibiydi; bir kez daha nasıl göründüğümüzü merak ettim: Boynumdaki izle ayaklarının dibine diz çökmüş bir kadın.

Gözlerini kapatıp bir anlığına başını eğdikten sonra tekrar açtı; bakışları tehditkârdı.

"Kelimeleri söyle," dedi eli hâlâ başımın üzerindeyken.

Bu kısmı biliyordum. Kelimeleri. Hareketi. Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum. Cemiyet'teki tüm kız çocukları biliyordu, çünkü ne kadar yüksek rütbeli olursak olalım her birimiz bir gün bize yapılacaklara boyun eğmek zorunda bırakılacaktık.

Bundan kaçmanın bir yolu olmadığını biliyordum. O kısa altı ay boyunca bir şekilde kaçtığıma ve kendi kaderimden sorumlu olduğuma inandığımda bile. Asla...

Bakışlarımı uygun olandan ya da onun alışık olduğundan daha uzun süre üzerinde tuttum. Öfkelendiğini görebiliyordum. Güzel.

Kolay dağılacağımı, zayıf biri olduğumu düşünüyordu. Gözyaşlarımın zayıflığımdan aktığını düşünüyordu. Bunu görebiliyordum. Ama ben onun düşündüğünden daha güçlüydüm. Neredeyse kaçmayı başarıyordum. Ondan kurtulacaktım. Kurtulmak zorundaydım.

Gözlerimdeki duygulardan arındım. Kendime kelimelerin hiçbir şey ifade etmediğini söyledim. Bu benim tercihim değildi.

"Dominus et Deus."

Sözler dudaklarımdan döküldüğünde, sanki eylem mühürlenmiş gibiydi; Tanrı'nın onların tarafında olup olmadığını merak ediyordum.

Dominus et Deus. Lordum ve Tanrım.

Beni işaretlediği elini ellerimle tutup dudaklarımı bastırdım. Bakışlarımı onunkilere çevirerek kirpiklerimin altından onu izledim.

Küçük kız kardeşimi ve kurallarını bile bilmediğim bu oyunu nasıl oynamam gerektiğini düşündüm. Çünkü Hazel'ın yaptığı gibi kaçabilsem ve başarılı olsam bile Evangeline'i düşünmek zorundaydım. Hazel'ın bizi terk ettiği gibi onu terk etmeyecektim.

Dudaklarım soğuk ellerindeydi ve zihnimde bir planın başlangıcı oluşurken gözlerimi onunkilere kilitledim.

Santiago yutkunduğunda, âdemelmasının hareketini izledim. Etkilenmişti. Onun önünde diz çökmemden mi yoksa işaretleme eyleminden mi kaynaklandığına emin değildim. Baş döndürücü bir şey olmalıydı. Anlıyordum.

Bunu kullanacaktım.

Eğilip alnımı ayakkabısına yaklaştırırken gözlerimi onunkilerden ayırmamaya çalıştım. Onları öpecek ama bunu yapmayacaktım. Erkekler görmeyecekti. Kocam öğrenirse beni cezalandırırdı. Bu küçük bir isyan olsa da bir başlangıçtı; sonucunda alacağım her türlü cezaya razı olacaktım. En azından nasıl biri olduğumu bilecekti.

Kolumdan tutup beni ayağa kaldırdığında, kurallardan sapmamı gözden kaçırmadığını anlamıştım. Ona doğru düşerken elbisem kaymış, geriye doğru tökezlemiştim. O bana bakarken ben de bakışlarını açıkta kalan göğsüme doğru takip ettim.

Danteli kabaca yukarı çekerken gözlerinde şimdiye kadarki en karanlık bakışı gördüm.

Bir anlığına içimdeki zayıf ve ürkmüş taraf, ayakkabısını öpmenin daha doğru olduğunu düşündü.

Bu düşünce uzun sürmedi; sanırım bu, kocamın gözle görülür öfkeli yanından daha korkutucuydu. Sessizliği korkutucuydu.

Çünkü gözleri konuşuyordu.

Seninle sonra ilgileneceğim.

"Gözlerini kapat," dedi fısıltı seviyesinde olmasa da alçak bir sesle.

Kapattım.

Beni kendine yaklaştırıp dudaklarıma sert bir öpücük kondurduğunda nefesim kesilmişti; parmakları dağılmış saçlarımın arasında dolaşırken ellerimi göğsüne koydum. Öpücüğüne karşılık vermek için arkaya doğru eğildiğimde sert vücudu benimkine değdi. Bu gece yapacaklarının küçük bir örneğiydi.

15

SANTIAGO

Marco bizi girişe bıraktığında De La Rosa Malikânesi sessiz ve karanlıktı. Karım, sadece tahmin edebildiğim kadarıyla, eşit derecede endişe ve merakla malikâneye bakıyordu. Dış cephe gotik mimari tarzında, taştan inşa edilmişti. Kendi hapishanesi olarak tanıyacağı tarihi yapıyı oymalı payandalar, Palladian pencereler ve her tarafa özgürce dolanmış sarmaşıklar süslüyordu.

Bölgenin gizemine katkıda bulunan ve neredeyse her zaman var olan sis, mülkün tamamına yayılmıştı. Dehşete kapılmış turistlerden oluşan küçük gruplar dışarıdaki kapılardan bakarken, rehberleri buradaki musallatlarla ilgili bilgiler veriyordu. Ancak Ivy'nin korkması gereken tek şey, öteki dünyadan *Moreno kanı* için seslenen babam ve kardeşimin ruhlarıydı.

Ayak parmakları toprağa batarken yutkunuyor, elbisesinin yırtık parçalarını vücuduna yapıştırıyordu. Bu küçük başkaldırışları ilgiyle izliyordum. Hava nemli olmasına rağmen tüylerinin diken diken olması içten içe ürperdiğinin kanıtıydı.

Cemiyet'te bazı geleneklerin hiçbir değeri yoktu ama bencilce bir tarafım onu kollarıma alıp çimlerin üzerinden geçir-

meme yol açtı. Hâlâ ayakkabısızdı ve ayaklarının zarar görmemesini istiyordum. Onun üzerinde bırakacağım izler rastgele olmayacaktı ve şimdiden ayaklarını yaralamasına izin veremezdim. Bu gece yapılacak çok şey vardı ve zamanımı harcayacak yaralarla uğraşmaya niyetim yoktu.

Onu merdivenlerden yukarı taşıyıp eşikten geçirirken irileşmiş, şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Ağır kapı arkamızdan çarparak kapanırken yüz hatlarını belirsizlik kaplamış, onu olmamı istemediği canavarla içeri hapsetmişti.

"Kendim yürüyebilirim," dese de sesinde inanç yoktu.

Yaşadıklarından sonra yorgunluğu gözlerinden anlaşılıyordu. Saat sabah üçü geçmişti. Ama vücuduna adrenalin ve kortizol akın ettiğinde yeniden canlanacağına hiç şüphem yoktu. Korkunun ölmek üzere olanları bile uyandırmak gibi bir huyu vardır.

Büyük merdivenlerden ikinci kata çıkıp, onu kıymetini bilmediği bir şekilde koridordan geçirdim. Kollarımın arasında boynunu bükmüş, etrafındaki detayları görmeye çalışıyordu. Pişmanlık duymadan ondan çaldığım bir fırsatı bu.

Misafir odasına girdiğimde nihayet onu ayaklarının üzerine bıraktım. Bir an etrafına bakınıp antika mobilyaları, süslü halıları, mürdüm ve siyahın zengin tonlarını inceledi. Her şey mum ışıklarının parıltısıyla aydınlanmıştı; bu, gözleri ışık düğmesine giderken Ivy'nin kaçırmadığı bir detaydı.

"Burası senin odan mı?" diye sordu.

"Elbiseni çıkar!" diye emrettim.

Bakışlarını bana çevirdiğinde çenesinde yeni bir meydan okuma vardı. İnadı ona hiçbir fayda sağlamıyordu, çünkü onu kırma düşüncesini ne kadar sevdiğimi tahmin bile edemezdi.

Bir adım daha yaklaştığımda, parmak uçlarım boğazına kaydı. Şimdiden kalp atışları hızlanmış, gözlerindeki siniri gizlemekte zorlanmaya başlamıştı.

Vücuduna bastırdığı elbiseye uzanırken avuçlarının arasındaki kumaşı çekip aldım. Kumaşın son sağlam dikişleri, ayaklarının dibinde parçalara ayrılmadan önce bir iniltiyle birbirinden ayrıldı. Elleriyle göğüslerini kapatırken, kahkaham aramızdaki sessizliği delip geçti.

"Burada alçakgönüllülüğe yer yok." Kulağına doğru fısıldamak için eğildim. "Her santimini sahipleneceğim, sevgili karıcığım."

Ellerini zorla ayırıp yanlarına doğru çektiğimde içinden bir ürperti geçti. Çırılçıplaktı ve sadece bana aitti. Ellerimin keşfetmek için sabırsızlandığı kıvrımlardan oluşan nefes kesici bir güzelliği vardı.

Ama kontrolü kaybetmemem gerekiyordu.

"Diz çök!"

Tereddüt etmiş, bakışlarını arkamdaki kapıya çevirmişti.

Saçlarını parmaklarımın arasından geçirip sıkıca kavradım; dizlerinin üzerine çökmek ve istediğimi yapmaktan başka seçeneği kalmayana kadar onu geriye doğru eğilmeye zorladım. Sonunda dizlerinin üzerine çöktüğünde, onu serbest bırakıp yüzünü zonklayan aletimin sıcaklığından sadece birkaç santim uzağında bıraktım. Gözleri pantolonumdaki şişkinliğe kayarken, kurumuş dudaklarını yalıyordu.

Deri ayakkabımı dizlerinin arasına sokup ıslaklığının bir kısmını görene kadar dizlerini ayırmaya zorladım. Pantolonumun cebinden bütün gün yanımda taşıdığım kolyeyi çıkardım. Obsidyan ve şungit boncuklarla çevrili beyaz altın haçlı,

güzel bir tasarımdı. Kolye, gerdanından sarkıttığımda göğüslerinin arasından sarkacak kadar uzundu. Zinciri boynuna iki kez dolayabilirdim.

Boncuklarla oynarken, Ivy elimdekini incelemek için bakışlarını aşağı çevirdi. Toplumumuzun derinliklerine işlemiş olan din ve cezanın önemini anlayabilir ama asla benim bildiklerimi bilemezdi. Bu kolyenin ağırlığını ruhunda hissetmesini istiyordum. Günahlarının ağırlığı gibi sürekli taşıması gereken bir yük. Kim olduğuna ve kime ait olduğuna dair kalıcı bir hatırlatma.

"Bunu asla çıkarma," dedim. "Anladın mı?"

Cevap vermediğinde elimi sıkıp boğazındaki baskıyı artırdım. Elleri benimkilere uzanıyor, panik gözlerindeki ışığı söndürüyordu.

"Anladım," dedi yüzünü buruşturarak. "Lütfen."

Tutuşumu gevşetip düşünmeden boştaki elimi başına koydum ve gözlerini kapatana kadar saçlarını okşadım. Niyetim onu sakinleştirmek olmamış olsa da görünen o ki yaptığım şey tam olarak buydu ve buna anlam veremiyordum. Benim varlığımla nasıl teselli bulabilirdi? Canını nasıl birine emanet ettiğinin farkında değil miydi?

"Bana meydan okudun." Sesim alışılmadık derecede sertti. "Yine."

Gözlerini açtığında bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. Ne demek istediğimi anlamıştı.

"Bu aşağılayıcı," dedi aniden.

"Bu hayatı sen seçtin. Kendini Cemiyet'e adadığında kuralları biliyordun."

"Sanki başka bir seçeneğim varmış gibi." Sesi titriyor, gözle-

rinin kenarlarında yaşlar birikse de düşmesine izin vermemek için umutsuzca çabalamaya devam ediyordu.

"Her zaman başka bir seçeneğimiz vardır." Çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Senin hâlâ bir seçeneğin var. Her an kaçmayı seçebilirsin ama bunun faydasız olacağını bilmelisin. Seni bir tazının avını takip ettiği gibi izler, her zaman bulur ve geri getiririm. Bu sana verebileceğim bir söz. Sana verebileceğim sözlerden sadece biri. Hayatının üzerindeki gücümün sınırsız olduğunu anladığını düşünüyorum. Gelecekte çok daha büyük savaşlarla karşı karşıya kalacaksın, o halde neden bu kadar küçük bir şey için meydan okumayı tercih ediyorsun?"

Konuşmakta zorluk çekiyor, her kelimesinde omuzları titriyordu. "Bana yaptırdığın onca şeyden sonra... Yapamadım. Bunu yapamam."

"Beni memnun etmek için ne kadar ileri gidebileceğini zamanla görecek ve çok şaşıracaksın." Ona soğuk bir gülümseme sundum. "Şimdilik bana üç kez Meryem Ana duası ederek tövbe edebilirsin."

İsteğim karşısında şaşırmış görünse de karşı gelmedi. Ellerini dua pozisyonunda birleştirirken, kolyeyi avuçlarının arasında sarkıtışımı meraklı gözlerle izliyordu. Önümde başını eğiyor, Latince kelimeleri ustalıkla okuyordu.

"Aferin karıma." Yaklaşırken onu övüyordum. O kadar yakınımdaydı ki, yanağı pantolonumun kumaşına baskı yapan aletime sürtünüyordu.

Ivy bunu hissettiğinde gözleri fal taşı gibi açılmış, etrafındaki her şeyi unutmuş gibiydi. Onun tuhaf gözlerine bakarken kaybolmuş hissediyordum ve şaşkındım; Ivy nefesini tutarken bunun da farkında gibi görünüyordu.

Aniden arkamı dönüp bu geceki ayin için gerekli eşyaları bıraktığım masaya doğru ilerleyerek bu tuhaf ânı bozdum. Özellikle onun için sipariş ettiğim maskeyle tekrar yanına döndüğümde Ivy hafifçe başını sallasa da yalvarışlarının faydasız olduğunu biliyor olmalıydı.

Ağır gümüş maskeyi yüzüne sabitleyerek etrafındaki dünyayı görmesini engelledim. Nefes alırken göğsü kabarıyor, meme uçları göz alıcı görünüyordu. Bir anlığına orada durup bedenine hayranlıkla bakmaktan başka bir şey yapamadım. Artık beni göremiyordu ve bütün gece kendimi şımartmak için sabırsızlanıyordum.

Vücudu bir kadın bedeninde hayran olduğum tüm özelliklere sahipti. Yumuşak bir ten. Mükemmel yuvarlaklıkta göğüsler. Kıvrımlı kalçalar. Daha önce görmemiş değildim, ancak bu özellikler onda bugüne kadar gördüğüm tüm kadınlardan daha çekici görünüyordu.

Belki de sadece bana ait olduğunu bildiğim içindi.

Eğilip tekrar ayağa kalkmasını sağladım. Onu yatağa doğru götürürken parmakları koluma dolanmış, bana adeta yapışmıştı. Bu beklemediğim kadar tuhaf bir güven işaretiydi; bu duruma hazırlıksız yakalanmıştım. Ama kollarını başının üzerinden çekip yatağın direğindeki ipe bağladığımda güveni sarsılmıştı.

"Santiago..." dedi yalvarırcasına.

Ses tonundaki korku beni başka hiçbir şey şeyin başaramadığı kadar sertleştiriyordu. Basit arzularıma yenik düşüp hiç düşünmeden ona sahip olmamı engellemek için bir anlığına gözlerimi kapatıp durumu yeniden kontrol altına almaya çalıştım.

Bileklerini sabitledikten sonra vücudunu hayranlıkla sey-

retmek için geri çekildim. Hafifçe öne eğilmiş kalçaları kavisliydi ve kolları yukarı doğru gerilmişti. Tedirginliği çok güçlü bir afrodizyak etkisi yaratıyordu ve şimdiden kalçalarının arasındaki uyarılmanın kokusunu alabiliyordum. Sırada ne olduğunu bildiğini sanıyor ama belirsizlik ürpermesine neden oluyordu.

Parmaklarımı omurgasının üzerinde gezdirdiğimde, bir kedinin sahibinin avucuna doğru yaklaşması gibi bana doğru kıvrılıyordu. Bunu bilinçli olarak yaptığının farkında olduğunu düşünmüyordum. Ben onun sadece işkencecisi olabilecekken, içimde bir koruyucu bulmayı umması utanç vericiydi.

Kalçasındaki yumuşak eti sıktığımda biraz daha eğilmiş, kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde ayrılmıştı. Henüz anlam bile veremediği bir şey için yanıp tutuşuyordu.

Yavaşça ceketimi ve yeleğimi çıkarıp gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. Gömleğim yere düşerken, beni görmemesine rağmen bana doğru dönüp süslü maskesiyle gövdemdeki yara izlerine doğru baktı. Sinir bozucu ve fazlasıyla mantıksız olsa da bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Sanki metal katmanların arasından görebilme yeteneğine sahipmiş ya da beni gerçekte olduğum gibi görebiliyormuş gibiydi.

"Arkanı dön!" diye emrettim.

Sesimin sertliği karşısında sıçrasa da ellerim üzerindeyken yerine yerleşti. Bu sefer elimi vücudunda gezdiriyor, en ilginç ödülümü inceliyordum. Ellerim beline dolanıp göğüslerinin üzerinde kayarken yumuşak bir inilti çıkardı. Meme uçları o kadar sertleşmişti ki tenime sürttüklerinde inliyordu. Kadınlığının da aynı derecede istekli ve şişmiş olduğuna tüm param üzerine bahse girebilirdim.

"Hoşuna gitti mi?" Dudaklarım kulağının üzerinde geziniyor, boğazına inmeden önce kulak memesini ısırıyordum. Boğazından bir tür itiraz sesi yükseldiğinde, bir elimle kıçına parmaklarımın izi kalacak şekilde sert bir şaplak attım.

"Santi –" Bir kez daha vurduğumda adım dudaklarında kaybolmuştu.

Çığlık atarken eğilerek uzaklaşmaya çalışsa da kolumu beline doluyor, onu hareketsiz kalmaya mecbur bırakıyordum.

Üç. Dört. Beş. Onu altıncı kez tokatladığımda kan yüzeye çıkıyor, tenini kırmızıya boyuyordu. Parmaklarımı kalçalarının arasına kaydırıp sırılsıklam olmuş kadınlığını hissettiğimde nefes nefese kalmış, avuçlarımın içinde kıvranmaya başlamıştı.

"Lütfen..." diye yalvardı onu okşamaya başladığımda. "İhtiyacım var... Ben..."

Düşmanlarımın isteklerini yerine getiren biri değildim. Ama sesi kulağa çok tatlı geliyordu. Hissettiği arzudan o kadar rahatsızdı ki, ona bu şekilde hükmedebildiğim için benden daha çok nefret ettiğine emindim.

İki parmağımı içine daldırıp klitorisiyle oynamaya başladım. Farkında olmadan, beni içine almak istercesine bacaklarını açıyordu. Boğazımda yükselen iniltiyi omzunu ısırarak bastırırken, Ivy aynı anda çığlık atarak vücudunu serbest bırakmıştı; parmaklarımın üzerinden kayan bir sıcaklık fışkırdı. Dişlerini sıkarak nefes verdiğinde vücudu sarsılıyordu. Vücudunun ihanetini dudaklarına sürdüğümde hâlâ sakinleşmemişti.

Kollarımda sarsılırken tenine karşı nefes alıyor, vücudu titremeye devam ederken belindeki tutuşu gevşetiyor, onu ince-

liyordum. Karşımdaki yabancı manzaranın tüm detaylarını zihnime kazıyordum. Omzundaki çilleri. Omurgasının alt kısmındaki eğimi. Dokunuşuma doğru eğildiğinde kaburgalarının parmaklarıma baskı yapışı. Hepsini zihnime kazımak, bilgisayarımdaki veriler gibi dosyalamak istiyordum. Neden böyle hissettiğimi bilmiyor, daha da kötüsü bunu incelemek de istemiyordum.

Daha fazla düşünemeden kolundaki morluğu fark ettim. Morluğu iyice inceliyor, içimdeki öfke giderek artarken parmak uçlarımı oval lekelere bastırıyordum.

"Bunu sana kim yaptı?"

Nefesini içine çekse de cevap vermedi. Onu sarsmak istiyordum. Boğmak. Kelimeleri dudaklarından zorla çekip çıkarmak. Ama gözlerim çoktan vücudunun üzerinde geziniyor, zihnimde tam olarak şekillenmemiş bir adaletsizlik için her santimini tarıyordu.

Kalçasında, dizinde ve baldırında başka çürükler de vardı. Bunları birinin yaptığını biliyordum, çünkü kollarımda kaskatı kesilmişti. Benden bir şey saklıyordu ve bunu kabul edemezdim.

"Bunları kim yaptı?" diye sordum bir kez daha.

Cevap vermeyince, kolyeyi canı yanana kadar elime doladım. Bana yaslanmak için direniyor, yumruğumun sıkılaşmasına karşı koymaya çalışıyordu.

"Kim, Ivy?"

"Belki de doktorundur," diye hırladığında, şok geçirip elimi gevşettim.

Boncuklar göğüslerinin üzerine düşüp tümseklerin arasına yerleşti.

"Doktor," diye tekrarladım Abel'ın kendi elleriyle teslim ettiği saflık testinin sonucunu hatırlarken.

"Beni gönderdiğin kâbuslar doktoru!" Kelimeleri beni hazırlıksız yakalayan bir acıyla telaffuz etmişti.

"Seni ona benim gönderdiğimi kim söyledi?"

Tekrar sessizliğe gömülmüş, göğsü öfkeyle kabarmıştı. İçinde beklemediğim bir öfke vardı; bundan hoşlanmıştım.

"Cevap ver bana!"

Parmaklarımı bir kez daha bacaklarının arasına soktuğumda bacaklarını kapatmaya çalıştı. Uyluklarının iç kısmına vurmam, onu tekrar itaat etmeye mecbur bıraktı; onunla tekrar oynamaya başladığımda başı omzuma düştü.

"Santiago," dedi burnunu çekerek. "Lütfen."

Kolları gittikçe zayıflıyor, dik durmakta güçlük çekiyordu. Ama dayanıklı olmayı öğrenmeliydi, çünkü benimleyken buna çok ihtiyacı olacaktı.

Doktor mevzusu için beklememiz gerekecekti. Saatler geçmiş ve ona henüz sahip olamamıştım. Pantolonumun fermuarını açıp zonklayan aletimi serbest bıraktığımda bunu belli ettim.

Hassas klitorisini okşayıp bedenimi onunkine doğru iterken bile hareketsizdi. Sertliğimin vücudunun yumuşaklığına baskı yaptığını hissettiğinde, sanki beni görmek istermiş gibi başını çevirdi.

"Beni seni cezalandırmaya mecbur bırakma," diye uyardım onu sertçe. "Tabii sertliğimi gerçekten hissetmek istiyorsan."

Başını tekrar öne doğru ittiğinde aletimi kalçalarının arasına kaydırarak uzunluğumu onun uyarılmışlığıyla ıslattım. O kadar sıcak ve yumuşaktı ki, ona karşı sert olmaktan başka

bir şey yapabileceğimi sanmıyordum. Şu anda başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Kalçalarını kavrayıp aletimin ucunu girişine sürtüyor, içine girmeye başlayana kadar yavaşça baskı uyguluyordum. Elleri kasılıyor, bacakları titriyor ve ben sadece ucunu işkence edercesine içine sokup çıkarırken onu belinden tutmam gerekiyordu. Klitorisini okşamaya devam ediyor, içindeki basıncı artırdıkça artırıyordum. Aletimin etrafının sıkılaştığını hissetsem de bu yeterli değildi. Her şeyi hissetmem gerekiyordu.

Keskin bir hamleyle bekâretini bozuyor, aletimi vücudunun beni götürebileceği kadar derine itiyordum. Parmaklarım onu çılgınca hareketlere zevkin doruklarına çıkardığında şaşkınlıkla haykırıyordu.

Titremeye devam ederken vücudu beni tekrar tekrar sıkmış, dar kadınlığının aletimi sağmasından duyduğum zevk ürpertisini bastırmak için dişlerimi sıkmak zorunda kalmıştım.

"Siktir!" Kelime dudaklarımdan dökülüvermiş, kendimi tutamamıştım.

Kıçını kaldırıp kalçalarımı geriye doğru döndürerek acımadan içine girdiğimde insandan çok hayvana benziyordum. İpin gerginliği ve vücudum onu zıt yönlere çekerken feryat ediyor, yatak gıcırdıyordu. Gözlerimi kapatıp sıcaklığının ve çıkardığı seslerin içinde kayboldum.

Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Bir parçam mantıklı davranmam için çırpınıyordu. Ama saçlarını okşayıp omurgasından aşağı öpücükler kondururken onun kim olduğunu neden unuttuğumu düşünemeyecek kadar kendimi kaybetmiş durumdaydım.

Kollarımda bir bez bebek gibiydi. Çok küçüktü. Oradan

oraya savurup istediğim gibi kullanmak çok kolaydı. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Kontrolümü nasıl dizginleyeceğimi bilmiyordum; düşünebildiğim tek şey içine girip rahmine tohumlarımı doldurmaktı.

Ivy'nin ağırlığı öne doğru kaydıkça, bileklerindeki ip derisini kesiyordu. Artık başını dik tutamıyor, ben de kendimi durduramıyordum. Yatağa bağladığım ipi koparırken bir kolumla onu tutmuş, bileklerindeki kalıntıları öylece bırakmıştım. Bedenini yatağın üzerine bırakıp kalçalarımı daha derinine ittim; kasılana ve daha fazla dayanamayacağını anlayana kadar devam ettim.

Ellerim kalçalarını sıkıca kavrarken, aletim çılgınca sarsılıp dört yıllık hayal kırıklığını karımın içine boşaltırken içimdeki acı da patlıyordu.

Karım.

Gözlerimi kırpıştırarak açtıktan sonra ona baktım; hareket edemeyecek kadar bitkin ve nefes nefeseydi. Bu konuda elimden bir şey gelmiyordu.

Bunu gerçekten yapmıştım: Düşmanımla evlenmiştim ve yakında benim çocuğumu taşıyacaktı.

Etrafımdaki dünya bulanıklaşmış, homurdanarak yanına yığılmıştım.

16

IVY

Başımı kaldıramıyordum. Bana taktığı maske çok ağırdı. İçimden çıktığını, boşaldığını hissediyordum; hayır, boşaldığımızı. Ben de boşalmıştım. Orgazm olmuştum. İçimden aktığını hissediyordum.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Yüzüstü yatıyor, hareket edemiyor, zar zor nefes alabiliyordum.

Konuşmuyordu ama onun da nefes alışını duyabiliyordum. Benimki gibi düzensizdi. Tükenmişti. Göremiyor oluşum diğer duyularımın daha iyi çalışmasına neden olmuştu. Duyularım boşlukları doldurmalı ve bu adama karşı her an tetikte olmalıydım.

Bu adam.

O adam senin kocan.

Sanki bilmiyordum.

Sanırım giyiniyordu. Bir fermuar sesi duydum. Hâlâ hareket etmiyordum. Gözlerim açıktı ama görebildiğim tek şey karanlık, hissettiğim tek şeyse bacaklarımın arasındaki zonklayan acıydı.

Bana şiddetli bir şekilde sahip olmuştu.

Ve sen de boşaldın.

Şiddetli bir şekilde.

Bana destek olarak yatağa uzanmama yardımcı oldu. Maskenin ağırlığıyla başa çıkmaya çalışırken başım dönüyordu. Ellerimi uzattım ama o bileklerimden tutup ipi çözüyor, tek kelimelik bir komutla kollarımı iki yanıma koymadan önce beni ipten kurtarıyordu. "Hayır."

"Lütfen."

"Seni tekrar bağlamak zorunda kalmayayım."

"Nefes alamıyorum."

"Alabilirsin. Sadece rahatla."

Altımdan bir şeyi çekip çıkardıktan sonra bir bacağımı açtı.

Nefesim kesiliyor, kaçmaya çalışıyordum, bacaklarımın arasını temizlerken parmakları kalçama batıyordu.

"Acaba Eli, kızının kanını nasıl akıttığımı görünce memnun olacak mı?"

"Ne?" Doğru duyduğuma emin olmayarak sordum.

Kanamamdan memnun mu olmuştu? Merak ediyordum. Çok fazla olduğunun farkındaydım. Eminim gözyaşlarımı görmekten de mutlu olurdu ve eğer şu lanet maskeyi yüzümden çıkarırsa gözyaşlarımı izlemesine seve seve izin verebilirdim.

"Bekle!" dedi bir köpeğe komut verir gibi. Sanırım beni temizleme işlemi bitmişti.

Bekledim. Zaten istesem de hareket edemiyordum. Vücudum sakinleştikçe ağrıyan yerlerimin farkına varıyordum. Yürüdüğünü ve bir kapının açıldığını duydum, su akıyordu. Bir dakika sonra odaya dönmüş, beni kollarımdan tutup ayağa kaldırmıştı. Pazularına tutunurken ellerimin altındaki gücünü hissediyor, alnım neredeyse omzuna düşüyordu.

"Dizlerinin üzerindeyken maskeyi taşımayı öğreneceksin." Beni yere indirdiğinde dizlerimin altındaki sert halıyı hissettim. Topuklarımın üzerine oturdum ve kendimi desteklemek için bir elimi yere koydum.

Benden daha ne istiyordu?

"Gözlerini kapat!"

Kapattım. Nedenini bilmiyordum. Kapatıp kapatmadığımı göremiyordu. Ama yorgundum. Çok yorulmuştum. Bu gün ve bu gece beni tüketmişti.

Yüzümdeki şeyi kaldırdığında, ellerimin tersiyle yanaklarımı kuruladım.

"Yüzünü gördüm," dedim, uzaklaştığını hissettiğimde gözlerimi açıp onu izlerken. Gömleğinin önü açıktı. Ceketini sandalyelerden birinin üzerine atmıştı.

Süslü maskeyi kutsal bir şeymiş gibi cam bir kutunun içine koymasını seyrederken, kararmış aynadan beni izlediğini fark etmem bir ânımı almıştı. Gözlerimiz buluşsa da sadece mumlarla aydınlatılan ve siyah duvarlarla daha karanlık bir hale getirilmiş bu odada onu net göremiyordum.

"Peki tekrar görmek ister misin?" diye sordu. "Hiç sanmıyorum. Başını eğ ve gözlerini indir! Hemen!"

"Beni tanımıyorsun," desem de dediğini yaptım.

"Öyle mi?" Odayı geçip kapıya gitti. Kirpiklerimin altından onu izliyordum. "Burası senin odan olacak. Ben seni almaya gelene kadar burada kalacaksın."

"Yani ne zaman? Bana bir daha sahip olmak istediğinde mi?"

Elini kapı koluna koyup başını eğdiğini gördüm. Hafifçe bana doğru döndü. Dövmenin bulunduğu tarafı görüyordum.

Başımı kaldırdım. Titreşen mumların yüzünde oluşturduğu gölgelere bakmadan edemiyordum.

"Daha dikkatli olmalısın, Ivy."

"Yoksa ne olur? Yine yüzüme o şeyi mi takarsın? Yine dövme mi yaparsın? Yoksa bu sefer beni damgalamayı mı tercih edersin? Seninle bir kez daha evlenmemi mi sağlayacaksın? Her şeyimi aldın. Yapabileceğin her şeyi çoktan yaptın."

"Daha yeni başladım."

Homurdandım.

Odaya geri dönüp bana doğru yürüdüğünde kendimi başka tarafa doğru eğilirken buldum. Bana doğru gelişini izlerken yüzünü gördüm; yarı canlı yarı ölü görünen, ürkütücü bir adamın yüzü.

"Başını eğ ve gözlerini indir! Tekrarlamayacağım."

"Hayır." Kalbim, yaklaşmakta olan saldırıdan önce göğüs kafesimden çıkmak istercesine atıyordu.

"Hayır mı?"

Başımı iki yana salladım.

Kaşlarını kaldırdı. "Bunun cesaret mi, yoksa aptallık mı olduğuna emin değilim."

"Yüzünden korkmuyorum, eğer korkun buysa."

Güldü. "Yüzümü beğenmeyeceğinden korktuğumu mu sanıyorsun?" Çömeldiğinde gözlerimi onunkilerden ayırmamak için kendimi zor tutuyor olsam da eğildiğimi görmüş olmalıydı, çünkü biraz daha yaklaştı. "Beni görmek istiyor musun, Ivy?"

Ona bakarken yutkunuyor, sadece gözlerine odaklanmaya çalışıyordum. Ama daha fazla dayanamamış, gözlerimi kırpıştırarak arkamı dönmüştüm.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ayağa kalkıp tekrar odanın karşısına geçerken.

"Ben... Ondan değil..." Ne söylemek istediğime emin değildim. Bir zamanlar çok yakışıklıymış. Bunu görebiliyordum. Şimdi bambaşka bir şeye dönüşmüş. Çoğu kişi tarafından küçümsenecek bir şeye. Kaçacağı bir şeye.

"Ben seni almaya gelene kadar burada kalacaksın," diye tekrarladı kapıyı açarken.

"Kalmayacağım."

Durdu. "Öyle mi?" diye sordu arkasını dönerek. "İsyan mı edeceksin?" Cevap vermemi beklese de vermedim. "Şu haline bir bak. Hâlâ önümde diz çökmüş bir haldesin, teninde izimi taşıyorsun ve dölüm bacaklarının arasından sızıyor. Bence sana söylenenleri harfiyen yerine getireceksin. Ama yanıldığımı kanıtlamakta özgürsün. Seni cezalandırmaktan büyük keyif alacağım." Koridora doğru ilerledi.

"Neden?" diye seslendim. "Benden bu kadar nefret ediyorsan neden beni *seçtin*?" Gözlerimi bir kez daha silmek zorunda kaldım.

Durdu. Uzun süre konuşmadığında evin ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Çok hareketsizdi. Burada yaşayan başka biri var mıydı? Keskin gözlerle beni inceliyordu. Bir davası vardı. Bir amacı. Ve bu beni aşan bir şeydi.

"Gözyaşların beni etkilemez. Bunu bildiğini sanıyordum."

"En azından nedenini söyle."

"Babanı seviyor musun?"

"Ne?"

"Onu seviyor musun?"

"Evet. Tabii ki seviyorum."

"O da seni seviyor." Bu bir soru değildi.

"Babamın bununla hiçbir ilgisi yok."

"Öyle mi?"

Gözyaşlarım hıçkırıklara dönüşüyor, her şey çok fazla, çok ağır geliyordu, tıpkı boynumdaki zincir gibi. Sanki elleri hâlâ boynumda gibiydi.

"Tanrım, kendine gel!" diye tersledi.

"Siktir git," desem de hıçkırıklarımın arasında istediğim gücü yansıtamamıştım. Ama bir an için bunun bir hata olduğunu düşündüm. Odaya geri dönüp beni bir kez daha cezalandıracağına emindim. Vücudumun buna dayanabileceğini düşünmüyordum. Bu gece olmazdı.

Ama düşündüklerimi yapmadı. Bunun yerine bir yanı kurukafa diğer yanı ise canavar olan adamın dudaklarının kenarının yukarı doğru kıvrıldığını gördüm; omuzlarım gevşemiş, vücudum kendi içine kapanmıştı.

"Sen bana aitsin."

"Değilim," desem de haklıydı. Bizim dünyamızda resmen ona aittim.

"Bunun senin için ne demek olduğunu anlıyor musun?" diye sordu sanki hiçbir şey söylememişim gibi.

Cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Başını sallayıp bıkkın bir homurtu çıkardı.

"Çok güçsüzsün, Ivy. Sertleşsen iyi olur, çünkü benden kurtulmak için tüm gücüne ihtiyacın olacak."

17

IVY

"Hanımefendi."

Uyanmaya başladığımda inledim; vücudumun her noktası ağrıyordu, en çok da bacaklarımın arası.

Bir kadının boğazını temizlediğini duydum. "Hanımefendi."

Gözlerimi açtım. Yavaşça görüşüm netleşiyordu. Siyah duvarlar. Hayır, siyah değildi. Koyu, oyma ahşaptı. Yüksekte küçük bir ışık kaynağı vardı.

"Hanımefendi, sizi uyandırdığım için özür dilerim."

Dönüp yatağın diğer tarafında duran üniformalı yaşlı kadına baktım. Kapının eşiğinde genç bir hizmetçi daha duruyordu. Yatağa baktığımda, kanlı çarşafın bir köşesinin yarıya kadar çekilmiş olduğunu gördüm. Üzerimi örtmek için çektiğim kalın battaniye ağır geliyordu; irkildiğimde hâlâ çıplak olduğumu fark ettim.

"Çarşafları almam gerekiyor, hanımefendi. Temiz çarşafları sermemiz sadece bir dakikamızı alır."

Boğazımı temizleyip yüzümü silerken etrafta bir saat aradım. "Saat kaç?"

"Saat dokuz, hanımefendi."

Tekrar kadına baktım. Aptal olduğumu düşünüyor olmalıydı. "Banyo nerede?" diye sordum.

İşaret etti. Diğer kızın bana bakmıyormuş gibi davranmaya çalıştığını fark ettim.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," dedim, ipucunu anlayıp gitmelerini umarak, böylece onların önünde çırılçıplak banyoya gitmek zorunda kalmayacaktım.

"Sorun değil, hanımefendi," dedi kadın dönerek. Diğer kıza da çıkmasını işaret etti.

Dün geceden beri hâlâ çok yorgun olduğum için oturdum. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamaya çalışsam da hatırlamıyordum.

"İyi misiniz?" diye sordu yaşlı kadın.

Gülümseyip bacaklarımı sallarken battaniyeyi kendime doğru çektim ama ayağa kalkmaya çalıştığım anda oda dönmeye başlamış, dizlerimin bağı çözülmüştü. Komodine tutunmak için kolumu uzattığımda, üzerindeki ağır pirinç lambayı devirdim ve alnımı lambanın kenarına çarparak yere yuvarlandım.

Kadın nefes nefese kalmış, hemen yanıma koşmuştu.

Battaniyeyi tutmaya devam ederek sırtımı yatağa yasladığımda, bacaklarımın arasındaki ağrının şiddetini hissediyordum.

"Sorun yok. İyiyim." Bunun her zaman olduğunu söyleyemedim. "Sadece bir şeyler yemem gerekiyor. İyi olacağım."

Bana doğru eğildiğinde yüzünde endişeli bir ifade olduğunu gördüm. Başını salladıktan sonra az önce koridora çıkmasını işaret ettiği genç kızı çağırdı. "Git bir tost ve biraz meyve suyu hazırla. Buraya getir."

"Ama Efendi dedi ki –"

"Onu ben hallederim. Sen dediğimi yap. Çabuk ol!" Banyoya girip elinde bir bardak suyla geri döndü.

Bir yudum içtim. "Teşekkür ederim." Alnıma dokundum.

"Yaralandınız," dedi telaşla.

Parmaklarıma kan bulaşmıştı. "Bir şeyim yok. Küçük bir kesik, o kadar." Bakışlarını bileklerime çevirdiğinde bakışlarını takip ettim. Acaba benim hakkımda ne düşünüyordu? Bileklerinde ip yanıkları olan yeni bir gelin. Kan içinde kalmış çarşaflar.

Yüzümün kızardığını hissediyordum.

Boğazını temizleyip yatağa uzanmama yardım ederken, üzerine bulaşmış kana bakmamaya çalışıyordum. Beni temizlemek için o çarşafları kullandığını düşünmemeye çalışıyordum.

Genç kızın odaya geldiğini duydum. Acele etmiş olmalıydı, çünkü tepsiye koydukları yüksek sesle takırdıyordu.

"Buyurun," dedi yaşlı kadın, tepsiyi alıp komodinin üzerine koyarken. Bakışlarımı devrilen lambaya çevirdiğimde içinde ampul olmadığını fark ettim. Kasvetli odanın içinde mumlardan arta kalanlara baktım. Evin her yerinde sadece mum mu kullanıyordu? Bu devasaydı. Dün gece o kadarını görmüştüm.

Yaşlı kadın bir bardak taze sıkılmış portakal suyunu uzattığında bardağı memnuniyetle alıp hepsini içtim.

"Daha iyiyim," dedim şekerin iyi geldiğini ânında hissederken. "Teşekkür ederim."

Küçük sürahiden bardağıma biraz daha portakal suyu doldurduktan sonra onu da içtim ve bakışlarımı tosta çevirdim.

"Bir şeyler yiyin. Başka bir odadan başlayıp geri geleceğiz."

"Ama hanımefendi," diye itiraz etti genç olan.

"Sen karışma," dedi yaşlı kadın, onu aceleyle odadan çıkarırken.

Kapıyı kapattıklarında elimdeki bardağı bırakıp bir parça tost aldım ve birkaç lokma yedikten sonra yataktan kalkıp kadınların gördüklerinden utanarak çarşafı üzerimden ittim. Çarşafı battaniyenin içine koyup yatağın ayakucuna bıraktım ve çıplak bir şekilde odayı geçerek banyoya gittim. Duş aldıktan sonra kendimi daha iyi hissedeceğime emindim. Giyindikten sonra ne yapacağımı düşünecektim.

Ama önce dövmeyi görmem gerekiyordu. Aynanın önünde durup yansımama baktım. En azından vücudumda yeni bir çürük yoktu. Alnımdaki kesik dışında fark ettiğim taze bir yara yoktu. Kesik küçüktü ve canımı yakmıyordu.

Onunla hep böyle mi olacaktı? Bir savaş içerisinde mi olacaktık?

Kolyeyi çıkarıp yüzüme su çarpmak için tezgâhın üzerine koyduktan sonra, saçımdaki tokaları çıkardım ve son saç tutamını da serbest bıraktım. Saçımı kaldırıp aynaya sırtımı dönerek dövmeyi görmeye çalıştım. Görebildiğim tek şey streç filmle kaplı olduğuydu.

Çekmeceleri karıştırıp bir el aynası aradım ama bulamadım. Ondan dövmeyi göstermesini istemek zorunda kalacaktım. Ondan bir şey istemek zorunda olmaktan nefret ediyordum. Ama gerçek şuydu ki, birçok şeyi ondan istemek zorunda kalacağımı biliyordum.

Duştan çıkıp odaya döndüğümde çarşafların değiştirilmiş, kirli çarşafların toplanmış ve lambanın düzeltilmiş olduğunu gördüm. Mumlukların içine yepyeni mumlar yerleştirilmiş, birkaç tanesi çoktan yakılmıştı.

Geniş gardırop, hepsi yeni ve benim bedenimde, neredeyse hiçbiri benim tarzım olmayan giysilerle doluydu. Bulabildiğim en sıradan kazağı ve kot pantolonu seçtim, bir çift rahat ve kalın çorapla birlikte giydim. Çoğunluğu yüksek topuklu olan ayakkabıların hiçbirini giymekle uğraşmadım. Hantal olmasına rağmen kolyeyi taktığımda sözleri zihnimde yankılandı:

"Bence sana söylenenleri harfiyen yerine getireceksin."

Kazağımın altına uzanıp kolyeyi çıkardım ve yatağın yanına bıraktım. O lanet olası kolyeyi 7/24 takmamı bekleyemezdi.

Kapıya gidip açmaya çalıştım. Kilitli olmasını beklediğim için açıldığını fark ettiğimde şaşırdım. Sanırım dediğini yapmayacağımı bildiği için, yanılma riskini göze almak istemiyordu. Başımı sallayarak odaya geri döndüm ve ona itaatsizlik etmek için en azından bir seçeneğin elimden alınmış olmasından dolayı rahatlamış olan parçamı görmezden gelmeye çalıştım.

Bakışlarım maskeye takıldı. Sehpanın üzerine yerleştirilmiş cam bir kutunun içindeydi; yanına gidip kutuyu açtım. Kilitli değildi.

Maske aynı anda hem çirkin hem de çok güzel görünüyordu. Metalden yapılmıştı; yakından baktığımda üzerine kafatasları ve güller oyulmuş olduğunu gördüm. Cemiyet'in baş harfleri olan I.V.I. kazınmıştı; V harfi, her iki taraftaki, güllerle örülmüş I harflerinden biraz daha büyüktü. De La Rosa. *Güle ait.* Boynumun arkasındaki da bu işaret olmalıydı.

Maskeyi kaldırdığımda başımın üzerindeki ağırlığını hatırladım. Boynum, ağırlığı altında kırılacak gibi olmuştu. Bunun büyük ihtimalle yaptığımız seksle bir ilgisi vardı. Ya da bana nasıl sahip olduğuyla bağlantılı da olabilirdi. O anları hatırla-

dıkça karnımda tuhaf bir his oluşuyor, böyle bir şeyden nasıl tahrik olabildiğimi merak ediyordum; özellikle de onun gibi birinden.

Ama olmuştum ve bu konuda kendime yalan söylemeyecektim. Ondan önce hiç kimseyle birlikte olmamıştım, bu yüzden karşılaştıramazdım ama bildiğim tek şey, daha önce böyle bir orgazm yaşamadığımdı. Bacaklarımın arasındaki acıya rağmen, bunu düşünmek bile tahrik olmama neden oluyordu.

Bunun başka bir tarafı daha vardı ki, o da en az benim kadar tahrik olmuştu.

"Belki de zayıf olan tek kişi ben değilimdir, Santiago."

Maskeyi tekrar yerine koydum ve parmaklarımı maskeden sarkan küçük zincirlerin altında gezdirdim; zincirlerin uçlarında haçlar vardı. Bana ceza olarak okuttuğu Meryem Ana dualarını hatırladım.

"Ucube," dedim uzak duvardaki pencerelere doğru yürürken. Dışarıyı görebilmek için bir sandalye çekip üzerine çıkmam gerekmişti ve pencerelerin ikisini de açamıyordum. Pencereler aslında büyük olsalar da odanın etrafındaki ahşap, sadece küçük miktarda ışığın içeri girmesine izin verecek şekilde oyulmuştu. Bu odayı özellikle benim için mi seçmişti? Aslında bir yanım buna emindi. Beni güneş ışığından bile mahrum mu bırakacaktı?

Sandalyeden dikkatle inerken yalpaladığımı hissederek arkasına tutunduktan sonra kendimi yavaşça sandalyeye bıraktım.

Bunu yapabilirdi. Beni bu odada esir tutabilirdi ve bu da yerin altındaki bir hücrede tutulmamla aynı şeydi.

Yüzümü ovuşturup ayağa kalktım. Biraz yürüdüm. Kuru-

kafalar ve güller. Yatağın etrafındaki direkler. Beni bağladığı yatak. Her şey boğucuydu.

Odadaki her şeyi incelemem uzun sürmemiş, oturup beklemekten başka yapacak bir şey bulamamıştım.

Ama güneş batmaya başladığında gelmedi. Odadaki mumları yakıp beklesem de gelmedi. Geceliğimi giydikten ve karnım bu evin neresinde olursa olsun duyabileceğinden emin olduğum kadar yüksek sesle guruldamaya başladığında da gelmedi.

Bu gece karnımı doyurmak için bile dönmeyeceğini anladığımda istediğim tek şey uyumaktı.

18

SANTIAGO

Mercedes, hava karardıktan hemen sonra burnumun dibinde bir fincan kahve sallayarak beni uykumdan uyandırdı. Dar siyah elbisesiyle yatağıma oturmuş bir vampir gibi görünüyordu. Uzak duramayacağını biliyordum.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Ona ters ters baktım.

"Bana her şeyi anlat." Gözleri koyu renk, sürmeli ve derinliklerindeki hevesi kontrol edilemezdi.

"Anlatacak bir şey yok." Yorganı üstümden atıp doğruldum ve ona kenara çekilmesini işaret ettim. "Bilmen gereken bir şey yok."

"Santiago." Surat astı. "Benimle oyun oynama."

Omzumun üzerinden sert bir bakış atarken sırtımdaki dövmeye baktığını gördüm. Bu dövmeyi ilk defa görüyordu. Kız kardeşim bir yana, sanatımı kimseye gösterme niyetinde değildim. Şaşırdığını görebiliyordum.

Yüzümdeki eserler bana aitti, tıpkı kolumdakilerin çoğu gibi. Ama ne kadar istesem de kendi sırtıma dövme yapabilmem imkânsızdı.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu Mercedes merakla, dün geceki gömleğimi giydiğim sırada.

"Bir arkadaş."

"Çok güzel," diye mırıldandı.

"Sadece amaca hizmet eden bir araç."

Dövmenin tek bir amacı vardı, o da bazılarının inandığının aksine görenleri korkutmak değildi. Vücudumda tek bir yara izi olmadan önce bunu kendi başıma yapabilecek durumdaydım. O gecenin derime kazınmış anılarını görmekten hoşlanmıyordum ve tek seçeneğim buydu.

Dolaba doğru yürüyüp beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon aldım. Mercedes odamdaki eşyalara dokunarak, parmaklarını oymalı yatak direklerinin üzerinde gezdirerek ve şahin gibi gözleriyle etrafı inceleyerek beni rahatsız etmeye devam ediyordu. Ivy'nin dün gece odamda olduğuna dair kanıtlar arıyordu, planımdaki zayıf noktaları yok etmeye kararlıydı.

"Kendi odasında," diye bilgilendirdim onu. "Dün geceden beri."

"Biliyorum." Dudakları muzip bir sırıtışla yukarı doğru kıvrıldı.

Gözlerimi kıstım. "Eve ne zaman döndün?"

"Bu sabah." Omuz silkti. "Büyük ihtimalle sen yattıktan kısa süre sonra."

"Onu rahat bırakman için seni uyarmam gerekmiyor diye düşünüyorum." Sesim Mercedes'in dikkatinden kaçmayan bir keskinlik taşıyordu.

Kuşku dolu bakışlarını bana çevirdi. "Elbette. İşine karışmak aklımın ucundan bile geçmedi."

Şimdi de benimle oynuyordu.

"İşlerim var," dedim. "Eğer buralarda olacaksan ayakaltında

dolaşmamaya özen göstermelisin. Zamanını verimli geçirecek bir şeyler bulsan iyi olur. Boş boş oturmana göz yumamam."

"Hayır, asla," dedi acı bir sesle. "Büyüklerin bundan hoşlanmayacağına eminim."

"Mercedes!" Çenem gerildi.

Gözlerini devirdi. "Şapele gideceğim. Günahlarımın bağışlanması için dua etmek istiyorum."

"Sanırım bu seni gecenin kalanında meşgul etmeye yetecektir," diye karşılık verdim.

Duş alıp giyinmek için homurdanarak yanımdan ayrıldı. Saat beklediğimden daha geçti ve yapmam gereken çok iş vardı. Olaydan beri geceleri uyuyamıyordum. Kendimi sık sık malikânenin koridorlarında dolaşırken ya da gözlerimi kapatıp dinlenmeye çalışacak kadar yorgun düşmeden önce güneş doğana kadar çalışırken buluyordum.

Genellikle günüm alt kattaki çalışma odasında başlardı. IVI'daki pozisyonum fonların yönetiminden oluşuyordu. Ödemeleri dağıtmak, servetimizi artırmak için kolektif kazançlara yatırım yapmak, hisse senetlerini, tahvilleri yönetmek ve parayı offshore hesaplara aktarmakla görevliydim.

Cemiyet'in kurucu aileleri eski zenginlerden oluşuyordu. Başlangıçta sadece varlıklıydılar. Ama şimdi insanların arasında dolaşan birer tanrıya dönüşmüşlerdi. Üstelik azımsanmayacak bir kısmı da konumlarına benim sayemde ulaşmıştı.

Eli'nin görevini devraldığımdan beri statümüzü önemli ölçüde yükseltmiştim. Sayılar benim işimdi. Bütün gün verilere bakabilir, kalıpları tanıyabilir, eğilimleri tahmin edebilir ve çözülmeyen sorunları çözebilirdim. Ama insanlar konusunda aynı yeteneğe sahip değildim.

Ivy Moreno soyut bir denklemdi ve onu anlamak için gereken bir değişkeni kaçırıyormuşum gibi hissediyordum. Onun ne olduğu hakkında pek çok fikrim olsa da şu âna kadar teorilerimin çoğunda yanılmıştım. Onun şifresini çözmek ve tüm sırları açığa çıkana kadar analiz etmek için yanıp tutuşuyordum.

İçimdeki bu arzu beni tedirgin ediyordu. Yine de inkâr edemezdim. Koridorda ilerlerken doğrudan çalışma odama gitmeyi unutarak onun odasına doğru ilerledim. Onu bir kez olsun görmeden işe başlayamayacaktım. Bu kadarının mantık sınırları içerisinde bir hoşgörü göstergesi olduğunu düşünüyordum.

Kapıyı açtığımda neredeyse sönmek üzere olan mumların azalan alevleri tarafından karşılandım. Oda sessiz ve hareketsizdi; pencereden içeri süzülen ay ışığı Ivy'nin yataktaki siluetini aydınlatıyordu.

Onu incelemek için yatağa yaklaştığımda, koyu renk saçlarının ipek yastığın üzerine döküldüğünü gördüm. Kendi içine kıvrılmış, uykusunda bile acı çekiyor gibi görünüyordu. Sebeplerini merak ediyordum. Benim dışımda başka şeylerin de rüyalarına musallat olduğuna emindim. Ama ne olabileceklerini henüz bilmiyordum.

Yatağın kenarına oturdum. Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırırken bile kıpırdamamıştı. Çok güzeldi. Bunu inkâr edemezdim. Daha şimdiden, dün gece içindeyken nasıl hissettirdiğini hatırlayınca kasıklarım sızlıyordu. Ne kadar direnmek istese de vücudunun beni arzulamasını unutamıyordum.

Asıl soru: Neden? Neden benimle evlenmemek için savaş-

madı? Neden bu kadar kolay bir şekilde teslim oldu? Bunun bir nedeni olmalıydı. Ve bu soru, nedenini öğrenene kadar içimi kemirmeye devam edecekti.

Uykusunda bir şeyler mırıldanıyor, sanki acı çekiyormuş gibi karnını tutuyordu. Kaşlarımı çatıp, eline dokunmak için elimi ona doğru uzattığımı fark etmemiştim bile.

Soğuk tenim eline değdiğinde irkilerek uyandı ve gözleri gözlerimle buluşmak için açıldığında nefesi kesildi.

"Santiago." Adım dudaklarından bir lanet gibi döküldü.

Kendini dikleştirip dizlerini göğsüne çekti ve küçümsemek istediğim bir masumiyetle yüzüme baktı. Ama alnındaki yarayı gördüğümde, tanımlayamadığım bir duygunun kara bulut gibi üzerime çöktüğünü hissettim.

"Ne oldu sana?" Dokunmak için uzandığımda başını eğdi.

Parmaklarım tenine değdiğinde irkilmedi. Gözlerini kapatmadı ya da titremedi. Bunun yerine, sanki gücünü geri kazanmak istercesine keskin ve titrek bir nefes aldı. Cesur görünmeye çalışıyordu. Benden korkmadığını kanıtlamak istiyordu. Ama sessizliği sinirlerimi bozuyor, ona kimin zarar verdiğini bilmemek beni içten içe zehirliyordu.

"Ivy!" Sesim o kadar sert çıkmıştı ki irkildi. "Anlat bana."

"Umurundaymış gibi davranma." Dokunuşumdan sıyrılıp sulu gözlerle bana baktı. "Bunun ne önemi var? Sen tanıdığım en büyük ikiyüzlüsün. Bütün gün beni aç bıraktıktan sonra buraya gelip alnımdaki bir kesiği önemsiyormuş gibi davranıyorsun."

Yüzümü buruşturdum. "Aç mı bırakıyorum?"

Dudağı titriyor, gözlerini kaçırıyordu. "Benden nefret edi-

yorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Beni neden burada tuttuğunu bilmiyorum. Bana işkence edebilmek için mi? O zaman durma, en kötüsünü yap. Bana gerçekten ne kadar korkunç olduğunu göster."

Yapmalıydım. Çünkü söylediklerinde haklıydı. Ondan, herhangi bir şeyden nefret edebileceğimi bildiğimden daha fazla nefret ediyordum. Yine de bunu kanıtlamak için kendimi zorlayamazdım. Onun yıkıcı sözlerinin hiçbir önemi yokmuş gibi geçip gitmesine izin veremezdim. Canını yakabileceğim pek çok yol vardı. Ama o benim çocuğumu taşıyacaktı ve bunu yaparken onu aç bırakacağımı düşünüyorsa yanılıyordu.

"Bana bugün ne yediğini söyle." Çenesini tutup bakışlarını kendime çevirdim.

Bana onunla alay ediyormuşum gibi bakıyordu. "Cevabını biliyorsun."

"Söyle!" diye hırladım.

Tereddüt edip inadını sürdürmeye çalışsa da içine işlemiş olan değerlere bağlıydı. Kocasını memnun etmesi gerektiğini biliyordu.

"Bana getirdikleri tek şeyi yedim!" dedi öfkeyle. "Bir tost ve portakal suyu. Tatmin oldun mu, Karanlıklar Lordu?"

Parmaklarım öfkeyle derisine gömülüyor, irkilmesine neden oluyordu. Tutuşumun gücünü fark ettiğimde parmaklarımı gevşettim ve kendimi dizginlemeye çalışarak gözlerimi kapattım. "Sana sadece bir öğün mü getirdiler?"

Bir an sessiz kaldıktan sonra daha yumuşak bir sesle cevap verdi. "Evet."

"Bir yanlış anlaşılma olmuş," diye cevap verdim onu serbest bırakırken.

* * *

Daha kapısına varmadan, ayak seslerim hizmetçinin uyanmasına neden olmuştu. Koridordan gelen ışık odasına yayıldığında yatağından fırlamış, çarşaflarını toplamaya çalışıyordu. Malikânenin bu kısmına hiç gelmediğim için büyük bir sorun olduğunun farkındaydı.

"Bay De La Rosa." Sözcükler çaresizce dudaklarından döküldü. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda değil!" Ona yaklaştığımda tökezleyerek geri adım atıyor, neredeyse solgun elleriyle tuttuğu çarşafa takılıp düşüyordu.

"Yemekle ilgili, değil mi?" Yüzünü buruşturdu. "Lütfen merhamet edin. Size yalvarıyorum."

"Merhamet mi?" Kelimeyi öfkeyle söylemiş, kadının karşımda titremesine neden olmuştum. "Lanet olası karımın karnını doyurmak gibi en temel görevi bile yerine getiremeyen bir kadına merhamet göstermek ne kadar doğru olur?"

İnkâr edercesine başını sallarken, gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlamıştı. "Ama bu sizin emrinizdi, efendim! Onu isteğinizin dışında doyurduğumu biliyorum ama kendini kötü hissediyordu, ben de –"

Keskin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım.

"Efendim, lütfen," dedi Antonia hıçkırarak. "Sizi kırmak istememiştim."

Ona sırtımı dönüp bir elimi yüzümde gezdirdim. Bana böyle seslenmesinden nefret ediyordum. Antonia beni çocukluğumdan beri tanırdı ve yaşlı bir kadını ağlarken görmek beni mutlu etmiyordu. Pek çok kişi bana şefkat göstermezken o göstermişti. Yaralarımı temizlemiş, karnımı doyurmuş ve en kötü zamanlarımda bile bana bir kez olsun iğrenerek bakmamıştı.

İçimden bir ses bunun onun başının altından çıkmadığını

söylüyordu. O böyle bir şeyi yapacak kadın değildi. Ve bir an için bu duygularımı ona dile getirebilmeyi diledim. Ama hastaneden döndüğümden beri her şey çok değişmişti. Dengesiz ruh hâlim ve sert emirlerim yüzünden çalışanlar kilise fareleri gibi malikânenin içinde oradan oraya koşturuyor, görünmemek, duyulmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. O gece alevlerin arasından çıkan soğuk, münzevi adama nasıl yaklaşacaklarını bilmiyorlardı. Beni sadece şu an olduğum canavar olarak gördüklerine emindim.

"Karımın bugün neden sadece tek öğün yediğini söyle." Yavaşça dönüp Antonia'nın gözlerini çarşafa silmesini izledim.

Titrek bir nefes alıp başını sallayarak kendini toparladı. "Mercedes bu sabah bana bazı talimatlar verdi," dedi usulca. "Bana bu talimatların sizin tarafınızdan verildiğini söyledi. Ben sadece bana söyleneni yapıyordum, efendim."

Mercedes.

Ona sertçe başımı sallarken karanlık görüş alanımın kenarlarına doğru süzülüyordu. "Açık konuşayım, Antonia. Ben aksini söyleyene kadar karımın sağlığı önceliklidir. Bu da onunla ilgili tüm emirlerin doğrudan benden geleceği anlamına geliyor. Acıktığında yemek yiyecek. Başka ihtiyaçları olursa, bunları en uygun şekilde karşılayacağınıza inanıyorum."

Omuzları gevşemiş, rahatlamıştı. "Tabii, efendim."

Yüzümü buruşturup başımı salladım. "Lütfen bana Santiago de, Tanrı aşkına. Beni bebekliğimden beri tanıyorsun."

Kadının kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Ama efendim, ya diğer personel size böyle hitap ettiğimi duyarsa? Bu uygun olmaz."

"Geleneğin canı cehenneme!" Elimin tersini salladım. "Ben

bebam değilim, eğer gerekiyorsa benim izin verdiğimi söyleyebilirsin. Bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum."

"Peki, efendim." Dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşti. "Müsaadenizle bir şey söyleyebilir miyim?"

Onu incelemek için başımı eğdim. "Evet, nedir?"

"Bayan De La Rosa çok güzel bir kadın. Kendiniz için en doğru kararı vermişsiniz."

Başımı sertçe eğmeden önce dudaklarımın kenarlarının hareket ettiğini hissettim. "Teşekkür ederim, Antonia. Şimdi lütfen onunla ilgilen."

* * *

Mercedes'in faydalı bir şeylerle ilgileneceğine dair söylediklerine rağmen, onu kütüphanede bilgisayar başında, lüks kıyafetlerle kredi kartının limitlerini zorlarken buldum.

Ayak seslerimi duyunca kalkıp beni karşılama telaşıyla neredeyse sandalyeyi devirecekti. Gözlerimdeki ifadeden, hoşnut olmadığımı anlayabiliyordu.

"Santiago..." Ona doğru yaklaşırken yalvarır gibi konuşmuştu.

Parmaklarımı boynuna dolayıp titremesine neden olacak kadar baskı uyguladım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Çıkarlarımızı gözetiyorum, o kadar," dedi boğuk bir sesle. "Şimdiden seni etkilemesine izin veriyorsun. Onun o süitte kalmasına izin veriyorsun. Ona elbise alıyorsun. Yüzük alıyorsun. Bu malikânede kalmasına müsaade ediyorsun. Üzerinde soyadının utancından başka bir şey olmadan bir bodruma kilitlenmeli."

Onu öfkeyle ittim. "Yerini ne kadar çabuk unutuyorsun."

"Benim yerim senin yanın, biz eşitiz." Boğazını ovuşturdu. "Biz De La Rosa'yız. Kanımız diğerlerinden çok daha güçlü. Bu yüzden hayatta kaldın, Santi. Liderlik yapabilmen için. Ben de sana yardım etmek için buradayım."

"Yoluma taş koymak için buradasın."

Kafam karışmış bir halde volta atıyordum.

Belki de Mercedes haklıydı; Ivy'nin beni etkilemesine izin veriyordum. Karıma hâlihazırda bahşedilen lüksler göz önüne alındığında, böyle bir sonuca nasıl varabileceğini anlamıyordum. Ama bir planım vardı ve bunun değişmeyeceğine emindim. Beni sorgulamak Mercedes'e düşmezdi ve bunu anladığına emin olmak zorundaydım.

"Bana bir daha ihanet etmeye kalkarsan sonuçlarından hoşlanmayacaksın," dedim. "Şimdilik cezanı nezaketle kabul edebilirsin."

"Ceza mı?" Bana şüpheyle baktı.

Bilgisayar masasındaki Gucci marka cüzdanını ve cep telefonunu alıp cebime attım.

Dehşet dolu bakışlarıyla bana doğru bir hamle yaptı. "Hayır! Bunu yapamazsın!"

"Değişiklik olarak biraz pişmanlık gösterirsen onları geri alabilirsin. Belki bunlardan uzak olmak sana iyi gelir."

Çenesi geriliyor, şimdiden intikam planları yapmaya başladığını görebiliyordum.

"Sakın aptalca bir şey yapmaya kalkma, Mercedes," diye uyardım. "Sabrımı daha fazla zorlarsan sonuçlarından hoşlanmayacaksın, unutma."

19

SANTIAGO

Odasına döndüğümde Ivy, Antonia'nın getirdiği yemeği bitirmek üzereydi. Başucunda yeni bir mum seti yanıyor, odayı öncekinden daha aydınlık bir hale getiriyordu.

Alnındaki kesiğin eskisinden daha kötü görünüyor olması, beni düşündüğümden fazla rahatsız ediyordu.

"Bana kesikten bahset," dedim ona bakarak. "Nasıl oldu?"

Ellerini sildikten sonra peçeteyi tepsinin üzerine katladı. Gözlerini yere dikmiş, hâlâ sırlarını saklamaya çalıştığını görebiliyordum. Ama buna izin vermeyeceğimi anlamış olmalıydı.

"Ivy." Sesim bir uyarı niteliğinde olsa da ensesindeki parmaklarım nazikti.

"Tökezledim ve düştüm."

Bunu Antonia'nın daha önce bahsettiği baygınlığa bağladım. Sonra vücudundaki çürükleri ve onlar hakkında asla konuşmak istememesini hatırladım. Onlar için doktoru suçlamıştı, bu da henüz yüzleşmediğim bir başka meseleydi. Yine de bundan fazlası olduğundan şüpheleniyordum.

"Neden tökezleyip düştün?"

Onun için aldığım siyah ipek geceliğiyle oynuyordu. "Çünkü bazen öyle oluyor."

Loş ışıkta, onun daha önce hiç olmadığı kadar savunmasız göründüğünü fark ettim. Belki de kendimi her defasında onun yüzünü kaldırırken bulmamın nedeni buydu; yaşadığı duyguları inceleyip anlayabilmek istiyordum.

"Benden sır saklayamazsın." Avucumun altındaki yüzünü okşarken, ürpertiyle gözlerini kapatmıştı. "Bunu ya zor ya da kolay yoldan yapabiliriz. Seçim senin."

"Vestibüler disfonksiyonum var," diye itiraf etti gönülsüzce. "Bazen başım dönüyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Bu da dengemi etkileyebiliyor. Kontrol edemediğim bir kusur diyebiliriz."

Söylediklerini değerlendirmiş, bariz bir küçümsemeyle seçtiği *kusur* terimi dikkatimi çekmişti. Kusurlu olduğuna inanıyordu. Önce gözü, şimdi de bu. Onun hakkındaki gerçekleri bilmek tuhaf bir tatmin duygusu veriyordu. Sırrının mahremiyeti ve bundan duyduğu utanç yaralarıma merhem oluyordu ama bu doğru değildi.

Parmaklarımı uzaklaştırdığımda bana baktı. "O zaman sana karşı dikkatli olmamız gerekecek," diye cevap verdim uğursuzca. "Bu kadar... kırılgan olduğunu fark etmemiştim."

Bakışları sertleşmişti. İhtiyaç duyduğum malzemeleri toplamak için banyoya giderken, onu öfkesiyle baş başa bırakmıştım. Yanına döndüğümde hâlâ küçük masada oturmuş, kucağında birbirine kenetlediği ellerine bakıyordu.

"Dövmeni temizleme vakti geldi," diye bilgilendirdim onu.

Omurgasını dikleştirmiş, ben yanına gidip saçlarını bir omzuna atarken bana bakmaya çalışıyordu. O titrerken, ben

çenesini kendimden uzağa çevirerek bakışlarını ileriye çevirmeye zorluyordum.

Hijyenik sargıyı yavaşça açtım. Dövmeyi silmek için sabunlu bir bez kullanıyor, sahipliğimin sembolünü parmaklarımla çizmek için duyduğum garip arzuyu bastırmaya çalışıyordum. Bu benim aile armamdı. Güller ve kurukafalarla çevrelenmiş taçlı bir kafatası ve çapraz yerleştirilmiş kemikler. Bu sembol, aidiyetinin kanıtıydı. Tenindeki izimi görmek, üzerimde beklediğimden daha güçlü bir etki bırakmıştı.

Benden beklemediğine emin olduğum bir nezaketle dövmeyi temizlerken, Ivy nefesini içine çekti. Bunu onun iyiliği için yapmadığımı söylemek istiyordum; tek isteğim dövmenin düzgün bir şekilde iyileşmesiydi.

Dövmeyi temizledikten sonra, sanki bir canavarın ellerinin teninde dolaşmasından hoşlandığını gösterircesine başını eğene kadar üzerine merhem sürdüm. Gereğinden fazla dokunduktan sonra ellerimi sildim.

Bu akşam hâlâ yapmam gerekenler vardı ve şimdiden yetişemiyormuş gibi hissediyordum. Ama avucum omuzundan aşağı kayarak ipek geceliğinin içine girip göğsüne değdiğinde aklımdaki her şey aniden yok olmuştu.

Ivy gözlerini kapatarak bana doğru yaslandığında, beni ne kadar etkilendiğinin farkında bile değildi. Gözlerimi kapatıp beni bu şekilde baştan çıkardığı için ondan nefret ediyordum. İsmi için ondan nefret ediyordum. Damarlarında dolaşan kan yüzünden ondan nefret ediyordum. Beni zehirlediğine emin olduğum tatlılığından nefret ediyordum.

Boşta kalan elim boynundaki kolyeyi arıyor ama bulamıyordu. Omuzları sertleşmiş, gözlerimiz buluşmuştu. Benimki-

ler karanlık ve açken, onunkiler dehşet içindeydi.

"Santiago," diye inledi.

Çenesini sıkıca kavradım. Sesli bir şekilde yutkunduğunda yüzüne doğru eğildim; dudaklarım onunkilerden bir nefes uzaktaydı.

"Seni cezalandırmamdan gerçekten hoşlandığını düşünmeye başlıyorum, sevgili karıcığım."

20

IVY

Beni aniden ayağa kaldırdı. Az önce gösterdiği şefkati sanki hiç olmamış gibi kayboldu. Sanki her şey bir rüyadan ibaretmiş gibiydi.

"Santiago." Kolumu tuhaf bir açıyla tutarak komodinden kolyeyi aldı ve beni odamdan dışarı çıkardı; benimkiler sessizken onun adımları gayet belirgindi. "Canımı yakıyorsun."

"Basit bir talimatı bile yerine getirmekten acizken, sana karşı sabırlı olmaktan fazlasını yapıyorum." Evin içinde hızlı bir şekilde ilerlerken, her şeyi, tüm gölgeli koridorları, loş ışıkları, lüks halıları ve perdeleri, oymalı ahşapları zihnime kazımaya çalışıyordum. Burası eski bir vampir filminden fırlamış gibiydi.

"Yavaşla," dedim hızlı adımlarla indiğimiz merdivenlerde ayağım kaydığında.

"Devam et," diye karşılık verdi beni tutarak.

Etrafta hiç kimse yoktu ve saatin kaç olduğunu merak ediyordum. Görebildiğim tek şey dışarısının ay ışığı dışında zifiri karanlık olduğuydu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum karanlık ve eski görü-

nümlü, sadece aletleri bu yüzyıldan kalma gibi görünen büyük mutfağa girdiğimizde.

Kapıyı açıp bir adım atmak üzereyken durup çıplak ayaklarıma baktı.

"Sen hiç ayakkabı giymez misin?" diye sordu cevabımı beklemeden. Bunun gerçek bir soru olduğunu bile düşünmüyordum. Ama bir sonraki anda beni omzuna aldığında, gecelik kalçalarıma kadar inmiş, rüzgâr çıplak bacaklarımı ürpertiyordu.

Omzunun üzerindeyken bakışlarımı eve çevirdim. Tahmin ettiğimden çok daha büyüktü. Alçak bulutların arasında kaybolan kuleleri ve duvarlarını kaplayan sarmaşıklarıyla dört katlı bir devdi. Ortada büyük kemerli bir pencere vardı; pencerenin tepesindeki bölümler bir daire oluşturuyordu.

Hayır. Bu bir daire değildi.

Bu bir güldü. Parçalar taç yapraklarını oluşturuyordu.

De La Rosa. *Güle ait.*

Evin ayrı bir bölümündeki üst kat pencerelerinden birinde bir ışık yanıyordu. Demirlerin arkasında bir hareket fark ettim: Bu, bir kadındı. Bizi görünce perdeyi aralayarak izlemeye başladı.

Hemen ardından ağır bir demir kapının gıcırdayarak açıldığını duydum; burnuma kilisenin tanıdık kokusu doldu. Santiago kapıyı kapatıp beni ayağa kaldırırken, boynumu eğip küçük şapelde etrafıma bakındım.

Sıralara baktım; her iki tarafta da altışar tane vardı. Sıradan ahşaptan yapılmışlardı. Her birinde mindersiz diz çökme yerleri ve yıpranmış İnciller vardı.

Sol arka köşede vaftiz kurnası vardı. Büyük, süslü ve sunakla aynı malzemeden yapılmıştı. Karşı köşedeyse basit bir günah çıkarma odası vardı. Kapıların yerinde, tövbe eden ki-

şiye mahremiyet izlenimi vermek için koyu kırmızı, kadife bir perde vardı.

Santiago mihraba doğru yürüdü. Haç çıkarmak için durmadı. Rahibelerin öğrettiği gibi eğilmedi. Merak ediyordum. Bağlılığını. İnancını. Dine karşı bir hayranlığı olduğuna emindim. Bilmiyordum. Ama dün beni kutsal bir yer olan şapeldeki mihrabın üzerine eğip mihrap mumlarından kalçalarıma balmumu damlatmıştı. Dindar bir adam bunu kesinlikle yapmazdı. Bir de tespih vardı. Neden düğün gecemizde bana bir tespih vermişti? Takmamam onu neden bu kadar sinirlendirmişti?

Sunakta, çarmıha gerilmiş İsa'ya bakmak için başını kaldırmadı. Onun yerine bir kutu kibrit alıp birkaç mum yaktı. Yine de ibadethanenin lambasının kırmızı parladığını fark etmiş, onu kimin koruduğunu merak etmiştim. Bir rahip var mıydı, yoksa kendisi mi yakmıştı?

Penceredeki kadını düşündüm. "Kız kardeşin burada mı yaşıyor? Evde mi yani?"

Mumları yaktıktan sonra kibriti üfledi. Sunağın üzerindeki çerçeveli iki fotoğrafa baktım. Fotoğrafları saklamak için tuhaf bir yer olsa da fotoğraflardakinin babası ve kardeşi olup olmadığını merak ettim. Yaklaştığımda emin oldum. Onları birkaç kez gördüğümü hatırlıyordum ve birbirlerine çok benziyorlardı. Yaralanmasına sebep olan patlamada hayatlarını kaybetmişlerdi.

Bakışlarımı tekrar Santiago'ya çevirdiğimde, onun da beni izlediğini fark ederek bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Yara izlerine ve yüzündeki dövmeye baktım. Sonra bakışlarımı tekrar fotoğraflara çevirdim.

O patlamadan yaralı bir şekilde kurtulmuştu.

Ama babasıyla kardeşi ölmüştü.

İçimde tarif edemediğim bir şefkat duygusu belirdi. Ne olduğunu ya da bunun neden önemli olduğunu bilmiyordum. Gözlerindeki bakışı anlamlandıramıyordum. Bir palto gibi üzerine giydiği yalnızlığı, ikinci bir deri gibiydi; çıkarılabilecek bir şey değildi.

Bütün gaddarlığının sebebi bu muydu?

Sonra tespihi cebinden çıkarıp mihrabın üzerine koydu ve altındaki sandığı açtı.

"Soyun, Ivy," dedi bana bakma zahmetine bile girmeden.

Kalbim küt küt atıyordu. "Ne?"

Sandığı karıştırırken arkasına baktı. "Soyun ve diz çök."

"Kilisedeyiz."

Duraksayıp bana döndü ve hafifçe gülerek başını iki yana salladıktan sonra işine devam etti.

"Soyun ve diz çök. Bir daha tekrarlamayacağım."

Bakışlarımı tekrar kapıya çevirsem de gelen yoktu. Sunağa bakabilmek için döndüm. İsa'ya. Evden ayrıldığımdan beri düğün dışında kiliseye gitmemiştim. Babama haftada bir gittiğimi söylemiş olsam da hiç gitmemiştim. O zamandan beri günah çıkarmamıştım. Hâlâ inançlı biri miydim? Bilmiyordum.

"Ivy."

Eşyaları sunağa bırakırken Santiago'nun sırtına baktım. Bana bakmasa da beni uyarıyordu.

Üzerimdeki geceliği çıkarıp en yakındaki sıraya atarken çıplak kalmış, ürpermiştim. İç çamaşırımı çıkarıp geceliğin üstüne koyduğumda, dönüp beni tepeden tırnağa süzmesini izledim. Bakışları kasvetliydi. Ve gözleri benimkilerle buluştuğunda içlerindeki açlığı gördüm. Doyumsuz bir şeydi.

Vücudum bunu hissediyor gibiydi. Belki de dokunuşlarını hatırlıyordu. Bana yaşattığı orgazmı hatırlıyordum; meme uçlarım sertleşmiş, kalçalarımın arasında bir ıslaklık oluşmuştu.

Dizlerimin üzerine çöktükten sonra onun arkasına, sunağa baktım. Üzerine koyduğu şeyi gördüm. Midemde bir yumru hissettim. Uzun, zararsız görünen bastonu rahibe okulundaki yıllarımdan hatırlıyordum. Tahta küreği de. Neyse ki onu bugüne kadar hiç hissetmemiştim. Ama baston. Baston, Rahibe Mary Anthony'nin favorisiydi.

Başka şeyler de vardı. Kısa bir deri kayış. Diğerinden daha ağır bir başka baston. Daha fazla kürek. Yeni görünmüyorlardı. Aslında oldukça yıpranmış görünüyorlardı.

Yutkunarak bakışlarımı onunkilere çevirdim.

Bir süre beni inceledikten sonra etrafımızdaki ağır sessizliği fark ettim. İçerideki hava ağırlaşmış gibiydi.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi dikkatini yeniden koleksiyonuna vererek aralarından uzun, ince bastonu seçti ve tespihi eline alıp bana döndü. Başını yana eğerek bastonun ucuyla, birbirine kenetlediğim ellerime vurdu. Onları dua etmek için birbirine kenetlediğimi fark etmemiştim.

"Alışkanlık," dedi.

Soru sormamış olmasına rağmen başımı evet anlamında salladım.

Tespihi boynuma astı. Boncuklar soğuk ve sanki her birinin içinde ağırlık varmış gibiydi.

"Kiliseye gitmiyorsun. Son altı aydır hiçbir ayine katılmadın."

"Nereden biliyorsun?"

"Seni izleyen biri olmadığını mı sanıyorsun?"

O etrafımda daireler çizerken ben de başımı çevirerek onu takip ediyordum.

"Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü zamanla benim olacağını biliyordum." Hâlâ etrafımda daireler çiziyordu.

"Neden?"

"Başka zaman açıklarım." Tekrar önümde durdu. "Acıtmıyor mu? Orada diz çökmek?"

Başımla onayladım.

"Hoşuna gidiyor mu?"

Başımı iki yana salladım.

"Islandın mı?"

Cevap vermedim.

Sırıttı ve tekrar daireler çizmeye başladı.

"Beni o şeyle cezalandırmayı düşünüyorsan, yap gitsin."

Sonra bir ses duydum ve bir an sonra ayaklarımın altında bir acı şeridi hissederken ellerimin üzerine düştüm. Ben daha ne olduğunu anlayamadan ikinci bir darbe geldi. Gözlerimden yaşlar fışkırmış, nefesim kesilmişti.

Arkamda çömeldi. Tespihin ucunu yumruğuna sarıp başımı geriye, göğsüne doğru çektiğinde hâlâ nefes nefeseydim.

"Emirleri sen vermiyorsun!"

Kolunu kavradım; nefesim kesilmiş, göğsüm hızla yükselip alçalıyordu.

Daha önce onu şefkatli, hatta nazik bulduğum bir an olmuştu. Neredeyse. Yemek yemediğimi öğrendiğinde üzülmüştü. Dövmeyi temizlerken nazik davranmıştı. Elini geceliğimin altına sokup göğsümü sıyırdığında, dokunuşuna onay vermiştim.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır!"

Sopayı tutan elini bacaklarımın arasına götürüp kabaca kavramış, vücudum geriye doğru eğilmiş, mihrabın önünde diz çökmüş ve dizlerim açılmış bir halde nasıl görüneceğimi düşündüm.

"Sırılsıklam olmuşsun."

Sopanın ıslaklığıma dayanmasına izin vermesinin kasıtlı olup olmadığını bilmiyordum.

"Ama bu senin zevkinle ilgili değil, Ivy," dedi ıslak elini karnıma sürerken.

"Lütfen, yapma," demekten kendimi alamadım; ayaklarımı örtmek için geriye uzandığımda, oradaki çapraz yaraları hissettim. Okulda sadece bir kez sopa yemiştim ve bu ona benzemiyordu.

"Bu daha iyi. Lütfen demeni sevdim. Dua ederken ellerini geriye alıp diz çökmelisin."

"Lütfen." Ona bakmak için boynumu büktüm.

Yönünü takip etmemi bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

Kendimi destekleyerek dediğini yaptım.

"Yarın her adımında bunu hissedeceksin."

Bakışlarımı sunağa sabitledim, görüşüm bulanıklaşmıştı.

"Babamın benden ne beklediğini biliyor musun?" diye sordu tekrar daireler çizerek.

Burnumu çekip başımı hayır anlamında salladım. Hangisinin daha kötü olduğuna emin değildim; sopanın darbesini beklemek mi yoksa sopanın kendisi mi?

Önümde durup bakışlarını bana sabitlemişti, işkence aletini bacaklarımın arasında kaydırıyordu.

Kaskatı kesilmiştim.

"Verebileceğimden çok daha fazlasını," dedi elini çekerek. "Şu anda bulunduğun yerde sayısız saat geçirdim ve sana şunu söyleyebilirim ki, sırtımda çizgiler oluştuğunda hıçkırmadım bile. Ayaklarımın altı yanarken, her adımda derimin açıldığını hissettiğimde burnumu bile çekmedim."

Ağzım açık kaldı. Bakışlarımı önce sert görünümlü adamın fotoğrafına, sonra da ona çevirdim. Onu burada diz çökmüş küçük bir çocuk olarak hayal etmeye çalıştım. Ve hayatım boyunca bana hiç el kaldırmamış olan babamı düşündüm. Annemin hiçbir zaman kasıtlı olmayan cezalarını düşündüm. Onunkiler daha çok dürtüseldi. Tatmin edilmemiş bir kadının anlık, kontrolsüz öfkesiydi.

Tekrar karşıma geçtiğinde, "Özür dilerim," dedim. "Giyeceğim. Dediğin gibi."

Yine arkamdaydı.

"Lütfen, yapma," diye yalvardım. Kıpırdamadan durmak, diz çöküp kapanmamak için elimden geleni yapıyordum.

"Öne eğil ve ellerini yere koy."

Bir anlığına arkama baktıktan sonra dediğini yaptım. Ellerimi yere koyup kendimi ona sundum. Yaşayacağım acı, aşağılanmamın önüne geçmişti.

Sopayı bacaklarımın arasına kaydırdığında çığlık attım ama vurmadı. Sadece bacaklarımı daha geniş açmam için dokundu.

"İşte böyle," dedi, istediği pozisyona geldiklerinde. Her yerimi görebildiğine emindim. "Kımıldama."

Uzaklaşıp sopayı koridordaki sıraya dayamasını izledim. Ona bakmaya cesaret ettiğimde arkasına yaslanıp beni izlediğini gördüm.

Uzun süre bu şekilde kaldık; ellerimin ve dizlerimin altındaki taş ne kadar soğuk olursa olsun, bir sonraki hamlesini beklerken alnımdan ter damlıyordu. Harekete geçmeden önce bir sonsuzluk geçtiğine yemin edebilirdim. Sonunda ayağa kalkıp sopa olmadan yanıma geldiğinde rahat bir nefes aldım. Arkamda diz çöküp bir elini kalçama koyup diğerini omurgamın üzerinde kaydırdığında, kürek kemiklerimin arasındaki boşluğa ulaştığından emin oldum, sonra elini boynumun arkasına yerleştirdi. O bölge dövmeden dolayı hâlâ hassastı. Parmakları saçlarımın arasından kafatasımın etrafına kıvrıldığında ne istediğini anladım; kendimi ön kollarıma doğru alçaltıp alnımı soğuk taşa dayadım ve pantolonunun fermuarını açtığını duyduğumda parmaklarımı büyük taşların arasındaki dar yarıklara sokup kendimi destekledim.

Kalçamı tutup parmaklarıyla etimi sıkıca kavrarken bacaklarımı iyice açtı.

Sertliğini hissettiğimde gözlerimi kapattım; bunu istiyordum. Yaşadığım açlığın kalçamın iç kısmına doğru kaydığını hissettim. Onun da bunu gördüğünü ve hissettiğini biliyordum; içime girdiğinde, bu tereddütsüz ve tek bir hamlede oldu. İnlememe engel olamadım. Onu içime alırken başımı yerde tutmak, elleri kalçalarımdayken bana dokunmasını istediği yerlere dokunmamak için elimden geleni yapıyordum. Bunun cezam olduğunu biliyordum. O da bundan zevk alıyordu. Bu gece beni kendi zevki için kullanacaktı. Ben de bunu kabul edecektim.

Nefes alışverişlerimiz düzensizleştiğinde ve onun itişleri hızlanırken biraz daha kalınlaştığını hissettiğimde, o tespihi boynumun etrafına sarıp yukarı çekerken yumruğunu ensem-

de hissettim; yaşadığım his farklı bir boyut kazanmıştı.

Bir eliyle beni tespihle boğup diğer elinin parmaklarını kalçamdaki etime batırdığı sırada, parmakları arzudan zonklayan klitorisime çok yakındı. Sonunda boşaldığında, kolunu gövdeme doladı ve beni sıkıca tutuyordu; bir an nefes alamamıştım. İçime boşaldığında nefesim kesildi.

İşi bitip de tespihi gevşettiğinde, kolu kaburgalarımı ezen çelik bir çubuk olmadığında, kulağımı keskin dişlerinin arasına aldı; bense hâlâ doymamıştım. İçimden çıktığını hissettiğimde bile devam etmesini istiyordum. Onu, bacaklarımın iç kısmından aşağı süzüldüğünde bile istiyordum.

Nihayet konuşmaya başladığında ve başparmağıyla sertleşmiş klitorisime bastırmak için kadınlığıma dokunduğunda boşaldım. Evet, boşaldım. Ona bir daha itaatsizlik etmemem için beni uyarırken boşaldım. Menisi içimden kilisenin zeminine damlarken boşaldım. Az önce sopayı kullanan eliyle şimdi tüm ıslaklığımı avuçladığı sırada, dün gece söylediklerini hatırlatırken boşaldım.

Ona ait olduğumu tekrar ederken boşaldım.

21

SANTIAGO

Ivy evin içindeki koridorda sessizce beni takip etti. Ağır adımlarla yürüyor, aldığı cezayı vücudunun her yerinde hissediyor, dudaklarından hiçbir şikâyet çıkmıyordu.

İçimde tuhaf bir karmaşa hissediyordum. Hissetmesi gereken acının elbette farkındaydım. Bu koridorlarda kim bilir kaç kez ayaklarımın altını yakan hassasiyetle yürümüştüm? Bu kadar yakından anladığım bir acıyı tatmış olmasının beni tatmin edeceğini hayal etmiştim. Ama onun gözyaşı dökmemesi ve sessiz itaati beni tatmin etmemişti.

Tekrar tekrar içine girmek, sıcaklığını ve vücudunun etrafımda kasıldığını hissetmek istiyordum. Ona sahip olabileceğim olasılıklar sonsuzdu. Sonsuzluk onları keşfetmek için yeterince uzun bir süre değil gibiydi.

Ama o sonsuza kadar burada kalmayacak, diye hatırlattım kendime, onu odasına götürüp kapıyı arkamızdan kapatırken. Halının ortasında durup kendisini daha da küçük gösteren bir belirsizlikle beni izliyordu.

Onu incelerken dişlerimi sıkıyor, kırılmasının ne kadar zaman alacağını düşünüyordum. Her gün bana bakmaktan, elle-

rimi teninde hissetmekten bu kadar mutsuz olup buna bir son vermeye karar vermesi ne kadar sürecekti?

Yoksa ilk kırılan ben mi olacaktım?

Belki de bu en kolayı olurdu. Belki de en başından beri yapmam gereken buydu. Ellerimi boğazına dayayabilir, gözlerindeki ışık sönene kadar sıkabilirdim. O zaman hiçbir soru işareti kalmazdı. Ve içimdeki bu garip yeni azap onunla birlikte ölürdü.

Bu düşünce bile beni gerektiği kadar tatmin etmedi.

Elimi saçlarımın arasından geçirerek onları düzelttim. Sessizlik çok uzamış, aramızdaki gerilim yoğunlaşmıştı. Artık ne yapabileceğimi bilemiyormuş gibi bakıyordu.

"Otur," dedim daha önce oturduğu sandalyeyi işaret ederek.

İstediğimi yaparken, boynundaki tespih güzel bir tasma gibi sarkıyordu. Ağırdı ve bunu hissettiğini biliyordum. Her hareketinde beni düşünmesini istiyordum. Sahipliğimin ağırlığının onu aşağı çektiğini hissetmesini istiyordum.

Arkasına geçip saçlarını omuzlarının üzerinden geriye doğru attım. Titrese de bana bakmaya çalışmıyor, bakışlarını ileride tutuyordu. Emirlerime ne kadar çabuk itaat edebileceğini gösteriyordu.

Hâlâ masanın üzerinde duran ilkyardım çantasına uzanıp bir paket alkol açtım. Parmaklarımı yavaşça çenesine bastırıp alnındaki kesiğe erişene kadar başını geriye doğru yatırdım. Kenarlarındaki kurumuş kanı silerken meraklı gözlerle beni izliyordu; bakışlarını dövmemin altındaki yara izlerine sabitlediğini hissettiğimde durup ona baktım.

"Gözlerini kapat."

İç çekip tereddüt etse de dediğimi yaptı. Yarasını temizledikten sonra biraz merhem sürüp bandajını yaptım.

"Enfeksiyon kapmasını neden umursuyorsun?" diye sordu.

"Çünkü seni bu kadar basit bir şey yüzünden kaybetmek çok kolay olurdu."

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve tekrar benimkilerle buluştu. "Herkesin inanmasını istediğin kadar zalim olduğunu düşünmüyorum."

"O zaman hayal görüyorsun demektir." Kaşlarımı çatarak onu bıraktım ve malzemeleri çantaya geri koydum.

"Madem benden bu kadar nefret ediyorsun, o zaman neden buradayım?" diye sordu.

Ambalajları çöpe atmadan önce ellerimde buruşturdum. "Nedenini çok iyi biliyorsun."

Bana, sanki sözlerimden gizli bir anlam çıkarmaya çalışıyormuş gibi bakarken, ben de onun aldatma ve kurnazlık becerilerini çözmeye çalışıyordum.

Doğrusu, yaşananların farkında olup olmadığına emin değildim. Yıllarca bunu pek çok kez sorguladım. Ailesinin geri kalanı Eli ve patlama hakkında ne kadar şey biliyordu? Ivy babasına yakındı, dolayısıyla aralarında bir güven ilişkisi olduğu kesindi. Ancak gerçeği bilip bilmediğini ya da gerçekten iddia ettiği kadar saf olup olmadığını söylemek çok zordu. Ne olursa olsun, emin olana kadar, damarlarında dolaşan hain Moreno kanının neden burada olduğunu gayet iyi bildiğini varsayacaktım.

"Nedenlerini bilseydim, niye sorma zahmetine gireyim?" diye meydan okudu.

"Çünkü sen bir Moreno'sun," diye alay ettim. "Ve bu seni bir hain yapar."

"Sen de bir De La Rosa'sın. Sanırım bu da seni bir pislik yapıyor."

Avuç içim boğazına kaymış, nabzını hissediyordum; başını daha fazla eğilemeyecek hale gelene kadar geriye doğru ittim. Parmaklarını benimkilerin üzerine koyarak tutuşumdan kurtulmak için çırpınırken elimi uzaklaştırmaya çalıştı.

"Sen delisin," dedi dişlerinin arasından. "Farkında mısın? Bırak gideyim. Buradan gitmeme izin verirsen beni bir daha görmek zorunda kalmazsın!"

"Gitmene izin mi vereyim?" Tehditkâr bir kahkaha attıktan sonra eğilip sözlerimin dudaklarına çarpmasına izin verdim. "Bu evlilikten kurtulmanın tek yolu ölüm."

Omuzları kaskatı kesilmiş, katıksız bir nefretle bana bakıyordu. "Peki sonra ne olacak? Öldüğümü mü görmek istiyorsun? Gerçekten istediğin bu mu?"

Başını yana doğru itip burnumu şakağından saçlarına doğru sürükledim ve gerçeği itiraf etmeden önce baş döndürücü kokusunu içime çektim.

"Hiçbir şey bana bundan daha büyük bir zevk yaşatamaz."

* * *

Üç gün geçti. Ivy odasında kilitli kalmış, onu hiç ziyaret etmemiştim. Bunun yerine Antonia'dan rapor istemiştim, ki bu onu çok şaşırtmıştı. İstediğim gibi bana Ivy'nin yeme ve uyku alışkanlıkları hakkında bilgi veriyordu. Karımın havuza girmek istediğini söylediğinde, onu reddetme emrimi geri almaya karar verdim.

Yakında odasından çıkmak zorunda kalacağını biliyordum. Ondan bazı şeyler beklenecekti. Benimle birlikte etkinliklere katılacak, diğer eşlerle Cemiyet içindeki çabaları ve katkıları-

la ilgili toplantılar düzenlenecekti. Etkinlikleri, öğle yemeklerini, akşam yemeklerini sırayla planlayacak, yeterli personel bulundurarak işletmelerin sorunsuz çalışmasını sağlayacaklardı. Ivy'nin diğerleri kadar olmasa da belli bir düzeyde katılımı beklenecekti. Bir Soylu Oğul'la evlendiği için ondan pek çok beklenti vardı. Giyimi, konuşması ve davranışları dikkatle incelenecekti. Ama benim işaretimi taşıdığı için hiç kimse yargılarını onun ya da benim duyabileceğimiz bir yerde fısıldayarak bile olsa dile getirmeye cesaret edemeyecekti. Onun görevi kendisini organizasyonumuzun dokusuna dâhil etmek ve gerçekten üst kademeden biri gibi davranmaktı.

Karımın bazı kurallara ve bir programa ihtiyacı olacaktı. Çocuğum doğana kadar onu meşgul edecek bir şeylerle uğraşması gerekecekti. Şimdi buna odaklanmalıydım. Gece gündüz, onu kelimenin tam anlamıyla benim yapana kadar bunlarla ilgilenmeliydim. Evde ne kadar uzun vakit geçirirse, kontrolümü hatırlaması o kadar zorlaşacaktı.

Yokluğumla neyi kanıtlamaya çalıştığımı bilmiyordum. Tüm bunlar onun yararına mı yoksa benim yararıma mıydı?

Ofisime gidip kendimi işime vermiş, monitörlerle dolu duvara bakarak verileri ayrıştırıp inceliyordum. Mercedes sık sık yanıma geliyor, sorularıyla beni alt etmeye çalışıyordu.

Uyuyamıyordum. Bunun yerine geceleri malikânenin koridorlarında dolaşıyor, Ivy'nin kapısının önünde duruyordum. Birden fazla kez, avucumu tahtaya dayayıp son konuşmamızı düşündüm. Ona niyetimi göstermiştim ve artık ne istediğimi biliyordu.

Arkamı döndüğüm anda kaçacak mıydı? Yoksa kalıp savaşacak mıydı?

Gerçekten bilmiyordum.

Bu gece, sonunda pes ederek parmaklarımı kapısının tokmağının üzerinde gezdirdim. Kapıyı açtığımda onu şöminenin yanındaki sandalyeye kıvrılmış, bir kitabın sayfalarını çevirirken buldum. Odaya girdiğimi duyunca başını kaldırmış, eşikte beni görünce kaşlarını çatmıştı. Alt kirpiklerinin altında koyu renk gölgeler vardı. Normalde pürüzsüz olan saçlarının yerinde, çaresizliğini haykıran dağınık bir görüntü vardı. Tutsaklığı onu çözmeye başlamıştı.

Sanki göz göze gelmemizin üzerinden sonsuzluk geçmiş gibi geliyordu. O da bunu hissediyor muydu?

Beni inceliyor, elindeki kitabı kapatıp amacımı açıklamamı bekliyordu.

"Yarından itibaren burada gezinmen için sana izin veriyorum. Personel bölümleri, ofisim ve yatak odam hariç her yere girip çıkabilirsin."

Hafifçe doğrulduğunda siyah geceliğinin askısı omzundan aşağı kaydı. "Peki ya havuz?"

"Dövmen iyileşene kadar havuza girmek yasak. En az iki hafta sonra girebilirsin."

Kaşlarını çatsa da başını tamam anlamında salladı.

"Buraya yerleşmeye başlayacaksın. Yakında birlikte etkinliklere katılmamız gerekecek. Mercedes yapman gerekenleri öğretmek için burada olacak. Seninle birlikte programının üzerinden geçip sana malikâneyi gezdirecek."

Gözlerini kıstı. "Peki ya kabul etmezsem?"

"Reddettiğinde olacakları biliyorsun." Parmaklarım uzanıp ona dokunmak için kaşınıyor, aletim meydan okumasını düşününce bile sertleşiyordu.

Hayal kırıklığıyla başını sallamadan önce sözlerimi dikkatle değerlendiriyor gibi görünüyordu. "Peki ya okulum ne olacak?"

"Hayatının o kısmı geçmişte kaldı. Artık benim karımsın. Zamanını Cemiyet için üretken bir şeyler yaparak geçireceksin."

"Mesela?"

"Çocuklarımı doğurmak gibi. Gerektiğinde yardım etmeyi teklif edeceksin. Ve en önemlisi, beni memnun edeceksin."

Bu sözleri tekrarlarken yüzüne bir dehşet ifadesi yerleşti. "Çocuklar mı?"

"Sakın bana bunu hiç düşünmediğini söyleme," diye alay ettim.

"Ölmemi istediğini söylemiştin."

Bu sözleri duymak acı gelmişti. "Her şeyin bir zamanı var."

Sessizleşmesi hoşuma gitmedi. Onun dudaklarından dökülecek sözlere, dile getirdiği düşüncelere ihtiyacım vardı.

"Kız kardeşimle ne zaman görüşebilirim?" diye sordu. "Ya da babamla? Ailemi ne zaman ziyaret edebileceğim?"

"Eğer bu hafta uslu durursan, bu ayrıcalıklara sahip olacaksın."

Söze dökülmemiş tehdidimi duyunca irkilse de biraz düşündükten sonra, kararlılık gözlerindeki bakışı sertleştirirken sessiz bir sonuca varmış gibi görünüyordu.

"Pekâlâ. Bu hafta babamı ve Evangeline'i görebildiğim sürece istediğini yapacağım."

O pisliği görme konusundaki ısrarı beni sinirlendiriyordu. Ama anlaşma anlaşmadır. Eğer istediği buysa, hak etmesi gerekecekti.

"Buraya gel."

Sandalyeden yavaşça kalkmış, ilk adımını atarken bacakları kaskatı kesilmişti. Başımı sallayıp yeri işaret ettim.

"Dizlerinin üzerine çök."

Çenesi sertleşmiş, tereddüt etmişti; sessizce buna değip değmeyeceğini düşünüyordu. Sonra dizlerinin üzerine çöküp emeklemeye başladı.

Teslimiyetini görmek o kadar baştan çıkarıcıydı ki, parmaklarımı saçlarına dolayıp onu kendime doğru çekmek için önüme gelene kadar zor bekledim. Pantolonumdaki ereksiyonumu yanağına sürttüğümde gözlerini kapatmış, boğazından acı dolu bir ses yükselmişti.

"Umarım ziyaretin buna değer." Geceliğinin ince askılarını göğüslerini görene kadar kollarından aşağı kaydırdım.

Hiçbir şey beni, aletimi ağzına almak için çırpınışını izlemekten daha memnun edemezdi. Ama bunun için biraz sabretmek zorundaydım.

Pantolonumun fermuarını açarak aletimi çıkardığımda Ivy irileşmiş gözlerle yüzünün önünde sallanan canavara baktı.

"Okşa onu," diye emrettim saçlarındaki tutuşum sıkılaşırken. "Menim göğüslerini kaplayana kadar durma. Eğer tatmin olursam, isteğini değerlendireceğim."

Uzanıp aletimi kavradığında gözlerimi kapatıp dokunuşuyla rahatladım. Ona bunu hak etmesini söyledim ve o da hak ediyordu. Elinin her hareketiyle paramparça olmuş dizginlerimden bir parça daha kazanıyordu.

Aletimi kavrıyor, elini kaydırıyor, daha önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde beni elleriyle şımartıyordu. Zihnimde, bunu daha önce yapan kadınların olduğunu biliyordum.

Ama ondan başka bir kadının yüzünü hatırlamıyordum. Sadece onun yüzü vardı. Sonunda boşaldığımda, aldığım zevkin inkâr edilemez kanıtı göğüslerine damlıyor, anlaşmamız tamamlanıyordu. Ama bana kısık gözlerle baktığında yaşadığı aşağılanma yeterli gelmedi. Bu yüzden parmaklarımı tenini süsleyen sıvıya sürtüp dudaklarına sürdüm ve onu parmaklarımı yalayarak temizlemeye zorladım. Ancak o zaman ona istediğini vermeyi kabul ettim.

Aletimi pantolonun içine sokarken, "Başlangıç olarak onları ziyaret etmene izin vereceğim," dedim. "Geri kalanını performansına göre belirleyeceğiz."

22

IVY

Ertesi sabah Antonia kahvaltımla birlikte yanıma geldiğinde ben çoktan giyinmiştim. Son birkaç gündür beni bu odada delirmekten alıkoyan tek şey onun varlığı olmuştu. Ne kadar zaman geçtiğini biliyordum, çünkü masanın içindeki bir kâğıda günleri yazıyordum. Buna ikinci gün, bana kahvaltı getirdiğinde başlamıştım. Belki kulağa aptalca gelebilirdi ama bu üç gün için bile olsa beni burada kilitli tutmanın bedeli ağır olmuştu.

Yüzmeye ihtiyacım vardı. Hareket etmeye. Güneş ışığına. Pencereyi açıp hava almaya. Bu küçük ışık kaynağı işe yaramıyor, ayrıca yağmur yağıyordu. Bu evde hep yağmur yağıyormuş gibi hissettiğime yemin edebilirdim.

Ama bugün babamı görebileceğimi söylemişti. Ve Santiago'nun sözünü tutan bir adam olduğunu hissediyordum.

Dövmemin üzerine sürmem için bana verilen merhem tüpünü kapatıp kapı açılır açılmaz ayağa kalktım; ayaklarımın altındaki acı nihayet geçmişti. Üstelik sadece iki kez vurmuştu. Daha fazlasına nasıl dayanmıştı? Sırtındaki darbelere maruz kaldığında ne yapmıştı? Her adımında ayaklarının altındaki yaraların açılmasına nasıl katlanmıştı?

Tanrım. Babası onu böyle mi cezalandırmıştı? Korkunç bir adam olmalıydı. Yine de kilisenin mihrabında bir fotoğrafı vardı.

Kocamı anlamıyordum. O tam bir gizemdi.

"Günaydın tatlım," dedi Antonia neşeyle; sabahları buraya geldiğinde ve bakışlarını heyecanla odanın içinde gezdirip beni incelediğinde hep biraz endişe duyduğunu fark ediyordum. Ne beklediğini merak ediyordum. Belki bir ilmik. Sadece üç gün sonra kendimi asmaya hazırdım ama bunun için ipe ihtiyacım yoktu. Çıplak tenime yaslanmış tespihin ucuyla kendimi asabileceğime emindim. Tespihi kazağımın altına saklamıştım, sadece duş almak ve uyumak için çıkarıyordum.

Kapımı kilitlemeyi sevmediğini biliyordum. Bunu kendi söylemişti. Ama Efendi'nin istediği buydu.

Efendi.

Resmiyeti gözlerimi devirmeme neden oldu; Santiago'nun kibrineydi bu hareketim.

"Günaydın, Antonia. Beni babama götürecek arabanın hazır olup olmadığını biliyor musun?" diye sordum endişeyle. Aç olmadığım için getirdiği tepsiyi görmezden geldim.

"Sakin olun, hanımefendi. Henüz erken."

"Saat kaç? Bir saate sahip olsaydım, sormak zorunda kalmazdım." Ama kocam buna bile izin vermiyordu.

"Sizi babanızın yanına Bayan Mercedes götürecek ve o bazı günler öğlene kadar uyuyor."

"Öğlene kadar mı?"

"Lütfen oturun ve yemeğinizi yiyin. Santiago karnınızın doyduğuna emin olmak istiyor, ben de öyle. Yine zayıf düşmenizi istemiyorum."

Gümüş bir cezveden kahve doldururken bir dirseğimi masaya koyarak kambur bir şekilde oturdum.

"Bak sana ne diyeceğim. Yemeğini yedikten sonra aşağı inip etrafı gezebiliriz. Mercedes'i aşağıda beklemende bir sakınca olduğunu düşünmüyorum."

Bakışlarımı ona çevirdim; fazlasıyla umutlanmış, Noel'i kutlayan bir çocuk kadar heyecanlanmıştım. Düşündüğümde kulağa aptalca gelse de kendimi kontrol ettim.

"Antonia, bunu yaparsan başın belaya girer mi?"

"Bırak da bunu ben düşüneyim."

"Santiago nerede?" diye sordum fincanıma uzanırken. Bunu neden sorduğumu ve nerede olduğunu neden umursadığımı bilmiyordum ama bugün beni götürecek kişinin o olmadığına şaşırmıştım. Belki biraz da hayal kırıklığına uğramıştım. Çünkü her ne kadar itiraf etmek istemesem ve asla etmeyecek olsam da kocam olan bu muamma beni meraklandırıyordu. Onun yanındayken her şey farklı hissettiriyordu. Her şey çok daha... yoğundu. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum. Sanırım daha önce bu kadar yoğun duygular hissetmemiştim. Çok fazla beklenti, çok fazla acı, çok fazla zevk... Her şey çok fazlaydı. Bu durum kafa karıştırıcı olduğu kadar sinir bozucuydu da. Oysa basit olmalıydı: Onun benden nefret ettiği gibi ben de ondan nefret etmeliydim.

Zihnimdeki düşüncelerden kurtulmak için başımı salladım. Mercedes'le vakit geçirme fikri beni tedirgin ediyordu. Ondan hoşlanmıyor ve ona güvenmiyordum.

Antonia tepsideki tabakları yeniden düzenledi. "Santiago'nun kendi programı var."

"Bu ne demek oluyor?"

"Ah, boş ver tatlım."

"O burada mı? Evde mi?"

"Çoğu zaman, evet, işe çağrılmadığı zamanlarda evde olur."

Çoktan toplamış olduğum yatağı düzeltmek için yaklaştı. Santiago'ya yatağımı toplaması ya da çamaşırlarımı yıkaması için bir hizmetçiye, özellikle bu tatlı yaşlı kadına ihtiyaç duymadığımı söylemem gerekiyordu. Bu benim açımdan tamamen utanç verici bir durumdu.

"Yirmi dakika sonra döneceğim, sonra birlikte aşağı ineceğiz. Şimdi yemeğini ye. Ne de olsa rapor isteyecek," diye mırıldandı son kısmı, kapıyı arkasından kapatırken.

Rapor mu? Ne yediğimi mi öğrenmek istiyordu?

Peki buna gerçekten şaşırdım mı? O bir kontrol delisiydi.

Antonia gittikten sonra kahvaltımı yaptım; bir tabak dolusu pastırmalı yumurta, taze meyve suyu, kızarmış ekmek ve kahve. Son birkaç gündür burada yediğim yemekleri daha önce yediğime emin değildim. Eminim annem sadece kahvaltıda tükettiğim kalori miktarını duysa şok olurdu.

Annemi düşününce aklıma Evangeline geldi. Yeterince yemek yiyor muydu? Onunla görüşmek için de Santiago'ya baskı yapmalı mıydım? Ya da babamı görmek yerine onunla görüşmek istediğimi mi belirtmeliydim?

Kendimi durdurmam gerekiyordu. Her şeyin bir zamanı vardı. Bugün bu odadan çıkacaktım. Ve bu evden. Bu da bir şeydi.

Kahvaltımı bitirdikten sonra dişlerimi fırçalayıp botlarımı giyiyordum ki -dün getirilen topuksuz yeni ayakkabılarımdan birini- kapıda Antonia'yı gördüm.

Santiago hakkında kafamı karıştıran şeyler vardı. Beni bir

kaşık suda boğmak istediğini biliyordum. Gözlerindeki nefreti görüyordum. Sonra, hastalığımı öğrendiğinde, topukluların üzerinden düşüp boynumu kırmayayım diye bana düz ayakkabılar almıştı.

Başımı salladım.

Hayır. Bunların hiçbirini benim için yapmıyordu. Sadece bana eziyet eden hatta belki de beni öldürmek isteyen kişi olmak istiyordu. Sonuçta kazara düşmem işine yaramazdı.

"Hazır mısın?" Antonia kenara çekilip koridoru işaret ederek sordu.

Gülümseyip başımı sallarken kendimi gülünç hissettim. Üç gün olmuştu ve sanki yıllardır hapisteymişim de bugün özgürlüğüme kavuşuyormuşum gibi davranıyordum.

Koridorda onu takip ediyor, etrafımı inceliyordum; koyu renk duvarlar, kalın halılar, dolambaçlı merdivenler, bunlardan iki tane vardı.

"Bu ev kaç yıllık?"

"Malikânenin yapımı birkaç yüzyıl öncesine dayanıyor. New Orleans'a yerleşen ilk De La Rosa'lar tarafından inşa edilmiş. İspanya'dan geldiklerini biliyor musun?"

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda duvar boyunca asılı portrelere bakarak başımı salladım.

"Annesi dört yıl önce Barselona'ya geri döndü."

Başını salladığını görmek için ona döndüm.

"Santiago'nun annesi mi?" diye sordum, tırabzana tutunurken. Aşağı baktığımda duraksadım ve bir an başım döndü, bu yüzden hemen merdivene oturdum.

"Ivy?"

Gözlerimi kapatıp açtım ve Antonia'nın nazik yüzüne odak-

landım. "İyiyim. Sadece hiç egzersiz yapmadım; o zaman daha zor oluyor. Ve merdivenler... aşağı baktığımda..."

"Belki de bu iyi bir fikir değildi. Uzanmalısın."

Başımı sallayıp ayağa kalktığımda sıcaklamış ve terlemiştim; bu olaylardan sonra her zaman yaptığım gibi tam olarak gücümü kazanmış değildim ama odaya dönmek de istemiyordum.

"Gayet iyiyim. Gerçekten." Ona olabildiğince içten bir gülümseme sundum. Bu nöbetler sonsuza dek sürmüyordu. Sadece geldiklerinde merdivenlerin başında olmak istemezdiniz.

Antonia uzun bir süre beni inceledikten sonra, belki de sağduyusunun aksine, başını sallayıp merdivenlerden inmeye devam ettik.

"Santiago'nun annesi dört yıl önce mi gitti demiştin? Kazadan sonra mı?"

Birinci katın sahanlığına ulaştığımızda başımı kaldırıp etrafıma baktım. Tavanların tonozlu kemerleri dramatik bir etki yaratıyordu; özellikle de koyu renk mobilyalar ve demir kaplı pencerelerle. Farklı yönlere açılan birkaç koridoru incelerken, geçen gece gördüğüm pencere dikkatimi çekti.

"Kaza, evet," dedi ama kaza kelimesine yaptığı vurgu, ne düşündüğünü merak etmeme neden oldu. "Bana sorarsan onu da bu olay öldürdü. Barselona'ya döndükten kısa süre sonra vefat etti. Kederden olduğuna şüphem yok, zavallı kadın."

Resmi raporlar patlamaya bir gaz kaçağının yol açtığını söylüyordu.

"Kocasını ve oğullarından birini aynı gece kaybetti ve hayatta kalan tek oğlu da olaydan sonra bambaşka birine dönüştü."

"Görünüşünü mü kastediyorsun?" Annesi onu yaraları yüzünden mi terk etmişti?

"Hayır, o yaralar kesinlikle korkunçtu ama asıl mesele onun içten içe değişmiş olmasıydı. Annesi elinden geleni yaptı ama çok zordu. Sen de görüyorsun –"

"Ağabeyim hakkında dedikodu mu yapıyorsun?"

İkimiz de döndük ve Mercedes'in karanlık koridorların birinden çıktığını görünce irkildik. Onu en son gördüğümde olduğu gibi yine nefes kesiciydi. Açık tenini, siyah saçlarını ve gözlerini ön plana çıkaran dar kırmızı bir elbise giymişti ve makyajı kusursuz görünüyordu. Geceye daha uygun on iki santimlik topuklu ayakkabılar ve annemin, kız kardeşlerimin, benim, hepimizin sahip olduğundan daha fazla mücevher takmıştı.

"Santi'nin, karısının yardımcısıyla dedikodu yaptığını duymaktan hoşlanacağını sanmıyorum." Bakışlarını benden Antonia'ya çevirdiğinde, Antonia bakışlarını alçaltıp ellerini sıktı. "Sana onu dışarı çıkarmanı söylediğini hatırlamıyorum, Antonia."

"Bugün odamdan çıkma iznim var," diyerek araya girdim; Mercedes'in ses tonundan hoşlanmadığım gibi dudaklarımdan dökülen sözcüklerden de nefret ettim. Bir çocuk gibi konuşuyordum.

"İzin verdi, öyle mi?" Kaşlarını kaldırarak sırıttı.

Kanım kaynamaya başlarken ellerimi yumruklara dönüştürdüm.

Antonia, "Onu o odada kilitli tutmak için hiçbir neden yoktu," dedi. Öfkemi hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Bunu söylemek sana düşmez, öyle değil mi?"

"Size de düşmez, hanımefendi. Ağabeyiniz karısıyla ilgilenmemi istediğini açıkça belirtti."

Mercedes yüzünde ekşi bir ifadeyle bana döndü. "Hımm. Öyle mi? Pekâlâ. Bundan sonrasını ben hallederim, Antonia. Mutfağına geri dönebilirsin."

"Pekâlâ, hanımefendi." Antonia bunu gergin bir sesle söyledi.

Antonia mutfağa doğru gidip gözden kaybolmadan önce başıyla onaylar gibi bana bakınca onun adına utandım.

Antonia'nın başını belaya sokmak istemediğim için, "Dedikodu yapmıyorduk," dedim.

"Eminim. Giydiğin şey bu mu?"

Soluk mavi kaşmir kazağıma ve kot pantolonuma baktım. Mercedes çok kabaydı. Bana Maria Chambers'ı hatırlatıyordu. Kendini beğenmiş, varlıklı ve muhtemelen doğruyla yanlışı ayırt edemeyen biriydi. Kendisine hayır denmesinden hoşlanmadığı da kesindi.

"Evet, bunları ağabeyin aldı," dedim. "Hastaneye gidiyoruz, defileye değil. Senin giydiğin şey bu mu?"

Hoşnutsuzlukla dudağını bükerek yanımdan geçip gitti.

Gül şeklindeki devasa pencereleriyle oturma odası olduğunu tahmin ettiğim yere kadar onu takip ettim. Mercedes hızla yürürken topukları tıkırdıyor, bense şaşkınlıkla tavandaki duvar resmine bakıyordum.

"Geliyor musun?" diye sordu Mercedes.

Bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Çok güzel."

Başını kaldırıp omuzlarını silkti ve kaşlarını havaya dikti. "Sana bakıcılık yapmak dışında yapacak işlerim var."

"Kendim gidebilirim. Bunu seve seve yaparım."

"O zaman sen de ben de Santiago'nun gazabına uğrarız. Bu taraftan." Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaştı. Onu hızla

evin içine kadar takip ettim ve ön kapıdan çıktığımda bir adamın Rolls Royce'la geldiğini gördüm. Yaklaşınca geçen günkü James olduğunu fark ettim. Abel için çalıştığını sanıyordum ama sanırım beni takip eden Santiago'ymuş. Bu mantıklıydı.

Bizim için kapıyı açtığında Mercedes'i takip ederek arabaya bindim; bir çocuk gibi pencereden dışarıya, devasa bir eve ve kilometrelerce uzanıyormuş gibi görünen bahçelere baktım.

"Bu bir labirent mi?" diye sordum yüksek çitlere bakarak.

"Evet."

Sonunda bizim için açılan demir kapılara ulaştığımızda, evin iki kulesinden yalnızca birini görebilene kadar boynumu eğdim.

Düğün gecesinden hatırladığım kadarıyla, malikâne şehir merkezinden çok uzakta olmasa bile çok da küçük sayılmayacak kendi arazisine sıkışmış durumdaydı ve kilitli kaldığım oda şimdi daha da karanlık görünüyordu.

Tekrar arkamı döndüğümde Mercedes'i beni incelerken buldum; koyu renk gözleri sert ama aynı zamanda meraklıydı. Kim olduğumu öğrenmekten ziyade, yararlanabileceği zayıflıklarımı keşfetmek istiyor gibiydi; onun yanında nasıl göründüğümün farkındaydım. Neredeyse bir çocuk gibiydim.

Boğazımı temizleyip bakışlarımı pencereden dışarı kaydırdım. Hastaneye yaklaşık yarım saat vardı. Tuhaf bir yolculuk beklesem de Mercedes telefonuna odaklanarak beni tamamen görmezden geldi.

James, arabayı park ettiği sırada Mercedes'in tırnaklarını inceleyerek telefonda birisiyle konuşuyordu. James arabadan inip kapımı açtı.

"On beş dakikan var," dedi Mercedes, ben tam dışarı çıkmak üzereyken.

"Ne?"

"İçeri gelmeyeceğim. Çok iç karartıcı."

"On beş dakika mı?"

"Yapacak çok işimiz var. Ağabeyim beni, seni Cemiyet'e hazırlamam için görevlendirdi. Pek çok şeyle ilgilenmemiz gerekecek," dedi hoşnutsuz bir ifadeyle bakışlarını üzerimde gezdirirken.

"Ciddi misin?"

Sırıtarak ince elmas kol saatini kontrol ediyormuş gibi yaptı. "Acele etsen iyi olur."

23

SANTIAGO

Lawson Montgomery, masamdaki finans portföyünün üzerine eğilmiş, şahin gözleriyle inceleme yapıyordu. Düğünde sağdıcım olsa da Lawson aynı zamanda eski bir dostum ve New Orleans fraksiyonu içinde sorgusuz sualsiz güvendiğim tek kişiydi.

Louisiana mahkeme sistemindeki seçilmiş pozisyonu nedeniyle etrafındakiler tarafından Yargıç olarak biliniyordu. Bariz nedenlerden dolayı IVI için önemliydi ve özgürce konuşabildiğim nadir insanlardan biriydi.

"Her şey harika görünüyor." Dosyayı kapatıp odağını bana çevirdi. "Evlilik nasıl gidiyor?"

Alaycılığı karşısında dudağımın kenarı kalktı. Yargıç olağanüstü bir mizah anlayışına sahipti. "Beklenebileceği kadar iyi."

"Adaletinin hızlı ve sert olacağına inancım tam."

Beklediği cevabı vermediğimde kaşlarını kaldırdı. İkimize de birer kadeh viski doldurduktan sonra bakışlarımın bir anlığına arkasındaki monitörlerde sürekli değişen sayılara kaymasına izin verdim.

"Bu sessizliğin, bana onu henüz işaretlemediğini söyleme şeklin mi?"

"Senin de bildiğin gibi, o işaretlendi." Bardağı burnumun altında çevirerek viskinin dumanlı aromasını içime çektim.

"Ama yaralı değil," diye tamamladı.

Bu gözlemi beni tedirgin etti. Planlarımı başkalarına anlatmak gibi bir alışkanlığım yoktu ama Yargıç tanıdığım en sert adamlardan biriydi. Hem kürsüde hem de Cemiyet içinde sertliğiyle biliniyordu; en azından gereken durumlarda. Göze göz, dişe diş atasözünü sıkça uygulardı. Ve bir gece sarhoşken Ivy'yle ilgili planlarımı itiraf ettiğimde, öneriyi yapan oydu.

Beni çirkinleştirmek ve soyumu katletmekten sorumlu aile için daha uygun bir ceza var mıydı? Yara izleri, demişti basitçe. Eğer onları öldürmemeye karar verdiyseniz, onları yara izleriyle yaşamaya mecbur bırakın.

O zamanlar çok basit görünüyordu. Elbette, Ivy'nin yara izleri olmalıydı. Benimkiyle eşleşecek bir şey. Aynaya her baktığında babasının günahlarını hatırlatan kalıcı bir şey.

Aylarca bunu nasıl yapacağımı hayal ettim. Onu yakmayı. Kesmeyi. Adımı boğazına kazımayı. Yüzünün sağ tarafına kendiminkine uygun bir kafatası dövmesi kazımayı bile düşündüm. Kuşkusuz ona hayatının sonuna kadar musallat olacak bir görüntü.

Ama şimdi Ivy burada, benim evimdeydi ve ben planlarımı gerçekleştirememiştim. Aklımdakileri uygulamaya yakın bile değildim ve tam olarak anlamadığım nedenlerden dolayı bunu yapmakta tereddüt ettiğimi kabul etmeye de istekli değildim.

"Güzel bir yüzü var." Yargıç içkiyi bardağında evirip çevirdikten sonra bir yudum aldı. "Sanırım onu mahvetmek kötü olur."

Ses tonu ve çatık kaşları, konu Ivy olduğunda baş gösteren zayıflığımla eğlendiğini düşündürüyordu.

"Sadece güzel olduğu için tereddüt ettim," diye ekledi.

Bu konuda söylediğim sözler bana bile inandırıcı gelmiyordu. Ancak zamanla kendime verdiğim bu sessiz sözü yerine getirebileceğime emindim. Doğru an geldiğinde, planı uygulayacaktım.

"Henüz yara alıp almamış olması bir kenara, seni temin ederim ki acı çekecek."

"Zaten acı çektiğine eminim," dedi Yargıç. "Bundan hiç şüphem yok."

Sözleri havada asılı kalırken sessizce içkilerimizi yudumladık. Bu öğleden sonraki buluşmamızın amaçlarından biri de ona sormam gereken bir soruydu. Aslında bunu düğünden önce sormam gerekiyordu ama Abel'la uğraşmakla meşguldüm.

"Babasından bir haber var mı?" diye sordu.

"Hayır. Yeni bir şey yok. Adamlarım araştırmaya devam ediyor ama henüz bir gelişme yok. Ay başında soruşturmanın gidişatı hakkında konuşmak üzere Mahkeme'yle bir toplantım var."

Yargıç sessiz ve düşünceli bir şekilde bir hale büründükten sonra, onu benden daha zayıf erkekler için zorlu bir rakip haline getiren bir yoğunlukla bakıyordu. "Peki hiçbir zaman daha fazla bilgi olmayabileceğini düşündün mü? O zaman ne olacak?"

"Bunu düşündüm." Omuz silktim. "Ama kabul etmeyeceğim."

"Gerçek bu olabilir. Ama bu, bir adamın Doğa Ana'ya fırtınasını kabul etmeyeceğini söylemesi kadar anlamsız."

Bu aşamada elimdeki tek seçenek onun açık görüşünü gör-

mezden gelmekti. Eli'nin suçlu olduğuna dair hiçbir zaman yüzde yüz kesinliğe ya da kanıta sahip olamayacağımı kabul edemezdim. Bu her açıdan düşündüğüm bir şeydi. Ve ben sadece bariz olanı, hissettiklerimi biliyordum. Bu işten o sorumluydu ve inkâr edilemez bir kanıt olana kadar aksini düşünmeyi reddediyordum.

"Seni buraya çağırmamın başka bir nedeni daha var," dedim. "İntikamımın felsefi düşünceleri dışında."

"Ben de bunu düşünmüştüm." Kıkırdadı.

"Bir ricam var." Boğazımı temizleyip kendimi garip bir şekilde yersiz hissettim. "Kutsal anlaşmayı talep ediyorum. Karım için, bana bir şey olması durumunda geleneksel ayini sana bağışlamak istiyorum."

"Sana bir şey olacağını düşünmüyorum," diye sessizce cevap verdi Yargıç, "ama ayini bana bahşetmeni kabul ediyorum."

Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı çözülürken çekmecemden bir portföy daha çıkarıp uzattım. "İsteklerimin hepsi burada yazılı. Benim yokluğumda Ivy ve ailesine ne olacağına dair tüm ayrıntılar var."

Başını sallayarak onayladı; sonra bakışları kız kardeşimin duvardaki portresine kaydı. "Oldukça güzel bir sorumluluk koleksiyoncusu olmaya başladım. Önce Mercedes, şimdi de karın."

Mercedes'in resmini incelerken bakışlarında tanımlayamadığım bir şeyin titreştiğini gördüm.

"Yokluğumda Mercedes'e göz kulak olmayı kabul ettiğin için, zahmetine karşılık sana mali kaynaklarımın büyük bir kısmını da bırakmam gerektiğini düşünüyorum," diye şaka yaptım.

"Buna gerek kalmayacak," dedi Yargıç sırıtarak. "Böyle vahşi bir kısrağı evcilleştirmek büyük bir zevk olurdu."

İma ettiği şey karşısında kaşlarımı çattım; Mercedes hakkında bu şekilde konuşması tuhaftı. Ona karşı hep soğuk olmuştu. Saygılı ama soğuk.

"İşin kolay olmayacak," diye temin ettim onu. "En iyi zamanlarda bile çok zor biridir. Korkarım ki şımarık olmaya alıştı ve bunun değişebileceğine de emin değilim."

"Yeterince sert bir yaklaşımla her şey değişebilir," dedi Yargıç kuru bir ifadeyle. "Yardıma ihtiyacın olursa, disiplin vermeye hazırım. Bildiğin gibi, bu benim uzmanlık alanım ve bu gibi durumlarda üçüncü bir tarafın araya girmesi alışılmadık bir şey değil. Ağabeyi olarak, ona karşı bir zaafın var. Taş kalbimi yumuşatacak bir sevgi olmayacak."

Önerisini dikkate almış, geçerli bir argüman olarak görmüştüm. Mercedes bir süredir uçurumun dibine doğru ilerliyordu. Ivy'nin benim gözetimimde oluşu ve Cemiyet'teki işim nedeniyle kardeşimi kontrol altında tutmaya ayıracak çok az zamanım vardı. Bu, eğer sorun çıkarmaya devam ederse başvurabileceğim bir çözüm yoluydu.

"Küçük zebani nasıl bu arada?" diye sordu Yargıç. "Hâlâ Van der Smit için yanıp tutuşuyor mu?"

"Van der Smit mi?" dedim gülerek. "Mercedes'in kalbiyle ilgili konularda bu kadar bilgi sahibi olduğunu bilmiyordum."

"Yaygın bir dedikodu," dedi elini umursamazca sallayarak. "IVI'daki herkes onun muhteşem Mercedes De La Rosa'yı başka bir kadın için nasıl es geçtiğini duymuştur. Söylentiye göre bu olaydan çok etkilenmiş."

"Sanırım öyleydi." Kaşlarımı çattım. "Ama Mercedes kim-

seyle derin bağlar kurmuş gibi görünmüyor. Bence yaralanmış olan sadece gururuydu."

Yargıç, bu bakış açısından tatmin olmuşçasına başını salladı. "Malikâneye geri mi döndü?"

"Şimdilik," diye cevap verdim. "Ivy'ye üst düzey bir eş olarak akıl hocalığı yapmakla görevlendirildi. Bu onu en azından bir süre meşgul edecektir."

"Bu da bir şeydir," dedi Yargıç. "Tanrı boş duranı sevmez."

"Öyle derler."

Kapı çalınıp açıldığında Mercedes'in görünmesi ikimizi de şaşırttı. Ofise girmek için harekete geçtiği sırada karşımda oturan Yargıç'ı görünce duraksadı.

"Misafirin olduğunu düşünmemiştim." Kollarını göğsünde kavuşturup merakla ona baktı. "Yargıç, sizi görmek her zaman büyük bir zevk."

"Buna sevindim." Başını ona doğru eğip gözlerinin bir an için uygun görülebilecek süreden daha uzun süre onun üzerinde kalması dikkatimden kaçmamıştı.

"Yargı sistemi size nasıl davranıyor?" diye sordu Mercedes. "Bugün öğle yemeğinde herhangi bir zavallı ruhu ölüme mahkûm ettiniz mi?"

"Sadece hak edenleri," diye cevap verdi Yargıç. "Şımarık prensesin hayatı nasıl gidiyor? Diğer sosyetikler için mağazalarda biraz gösteriş bıraktınız mı?"

Kardeşimin bakışları ciddileşmiş, kırmızı dudakları belki de sonsuza kadar ilk kez usulca aralanmıştı. Yüzündeki koyu renk saç telini düzeltiyor, onu aralarındaki bu tuhaf etkileşimden kurtarmaya karar verdiğimde toparlanmaya çalışıyordu.

"Ne istiyorsun, Mercedes?"

"Karını geri getirdim," dedi dişlerini sıkarak. "Elbette saçının tek bir teli bile yerinden oynatılmadı. Sana eksiksiz bir rapor vermek için buradayım."

Yargıç, Mercedes'in bariz kızgınlığına gülümseyerek ayağa kalktı ve masadaki dosyaya uzandı. "Sanırım yola çıksam iyi olacak."

* * *

Kız kardeşim, eksiksiz raporundan sonra zamanını verimli geçirecek bir şeyler bulması talimatıyla çalışma odamdan ayrıldı. Günün olaylarını anlatırken telaşlı ve sinirli göründüğünü fark etmekten kendimi alamadım; bunun Ivy'den mi yoksa Yargıç'ın onun hakkındaki acı ama doğru değerlendirmesinden mi kaynaklandığına emin değildim.

Ne olursa olsun, bu düşünceleri bir kenara itip Antonia'yı aramaya çıkmadan önce o günkü işlerimi bitirdim. Onu kütüphanedeki rafların tozunu alırken buldum; orada durduğumu görmek için döndüğünde neredeyse irkiliyordu.

"Ay!" Nefes nefese kalmıştı. "Geldiğinizi duymadım, Efen... Santiago. Beyefendi."

Bugün keyifsiz ve yorgun görünüyordu. Sık sık onu daha ne kadar çalıştırabileceğimi merak ediyordum. İşi bırakması için kendisine pek çok fırsat verilmiş olmasına rağmen, Antonia son nefesine dek burada kalmaya kararlı görünüyordu. Bunun için minnettar olduğumu itiraf etmekten gurur duyuyordum, çünkü bu ev onsuz aynı olmazdı.

"Sana bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu.

Tereddüt ediyor, teklifimi nasıl ifade edeceğimden emin

olamıyordum. Sabırla bekliyor, gözleri hiçbir tiksinti belirtisi göstermeden nazikçe yüzümde geziniyordu.

"Bayan De La Rosa bu öğleden sonra nasıl?" diye sordum.

"İyi." Kafası karışmış gibiydi. "Son gördüğümde kitap okuyordu. Yorgun göründüğü için biraz uyumasını önerdim. Bunun dışında –"

"Ona bu akşam benimle yemek yiyeceğini bildirmeni istiyorum."

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Ah, evet, elbette. Özel bir şeyler ister misin? İsterseniz menüyü değiştirebilirim."

"Menüdekiler iyidir," diye sertçe cevap verdim. "Teşekkür ederim, Antonia. Lütfen karıma saat yedi buçukta yemek salonunda bana eşlik etmesini söyleyin."

"Zevkle." Başını eğdi.

Bu meseleyi de hallettikten sonra malikâneden ayrıldım. Hava kararmadan dışarı çıkmak gibi bir alışkanlığım yoktu ama günler önce halledilmiş olması gereken başka bir durumu hatırladım.

Gümüş rengi Aston Martin DB11 AMR Coupe aracım Lakewood yakınlarında ilerlerken, kalabalık caddelerde güçlük çekmiyordu. Günün bu saatinde trafik tam bir kâbus olabiliyordu, bu yüzden Marco beni bırakmayı teklif etti ama araba kullanmanın beni sakinleştirdiğini fark ettim. Yolcu koltuğunda yanımda oturmuş, Garden Lane'deki kolonyal malikânenin önüne gelene kadar yolculuk boyunca tek kelime etmemişti.

"Size eşlik edeceğim, efendim." Hayır cevabını kabul etmeyeceğini belli ederek emniyet kemerini çözdü.

Marco benim kişisel korumamdı ve pozisyonunu çok önemserdi. Tüm Soylu Oğullar'ın bir muhafıza ihtiyacı olduğundan,

[illegible] tarafından görevlendirilmişti, ancak sadakati ve bağlılığı sarsılmazdı. Gençlik yıllarımdan beri benimle birlikteydi ve patlama gecesi benimle birlikte toplantıya katılmadığı için pişmanlığını defalarca dile getirdi. Ona dışarıda beklemesini söylemiştim ve o da dediğimi yapmıştı. Binaya koşan ve ben sürünerek enkazdan çıkmaya çalışırken bedenimi dışarı sürükleyen o olmuştu. O olmasaydı, bugün burada olacağımdan şüpheliydim.

"Teşekkür ederim, Marco." Kapımı açıp hızlı adımlarla ön verandaya çıktım.

Marco arkamda durmuş, sokağı ve etrafı olası tehditlere karşı kontrol ediyordu. Zili çalıp bekledim.

Bir dakika sonra Dr. Chambers'ın hizmetçisi beni şaşkınlıkla karşıladı.

"Ah, merhaba." Bakışlarını alçaltmadan önce güçlükle konuşabilmişti. "Lütfen içeri buyurun. Dr. Chambers'ı çağıracağım."

Onu içeri kadar takip ettikten sonra bizi oturma odasında bıraktı ve olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştı. Birkaç dakika sonra Chambers yüzünde temkinli bir ifadeyle belirdi.

"Santiago." Başıyla selam verdi. "Seni beklemiyordum."

"Aramalarımdan kaçtığını düşünürsek, beklememen komik." Onu incelemek için başımı eğdim.

"Kaçmıyorum." Bu öneriyi saçma bularak reddetti. "Çok meşguldüm. Aslında, bir konferanstan döndüm. Mesajlarımı gözden geçirmek için çok az zamanım oldu."

"Bugünün işini yarına bırakmamalısın." Şaşkınlıkla ona baktım.

Ağırlığını değiştirip arkamda duran Marco'ya baktıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Size içecek bir şey ikram edebilir miyim?"

"Hayır."

Karşıma oturduğunda varlığımdan rahatsız olduğu belliydi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Karım ofisinizdeyken yaşanan olaylarla ilgili bir açıklama yaparak."

Bir damla ter alnından aşağı süzüldü. "Saflık testinden mi bahsediyorsunuz?"

"Bilgilendirilmem gereken başka bir durum yoksa," diye cevap verdim kayıtsızca.

"Bunu sizin talep ettiğinizi düşünmüştüm."

"Ve benimle doğrudan iletişime geçmeden, böyle bir istekte bulunmamın makul olduğunu düşündünüz, öyle mi?"

"Bir damadın böyle bir talepte bulunması alışılmadık bir şey değil," diye savundu. "Bunun Cemiyet içinde standart bir uygulama olduğunu biliyorsunuz. Evlenecek olan erkekler güvence ister. Ayrıca gelin adayı tarafından da sıklıkla talep edilir; bu, meydana gelebilecek sorunları engellemenin bir yoludur."

"Belki başkaları bu açıklamayı kabul edebilir ama ben etmiyorum. O yüzden kendimi ifade etmeme izin verin, Dr. Chambers. Benim açık rızam olmadan karıma asla dokunmamalıydınız. Bunun uzun uzun düşünülmesi gereken bir şey olduğunu düşünmüyorum. Aslında, bu konudaki hislerimin yeterince açık olduğunu düşünüyorum. Böylesine hazin bir eylem için motivasyon kaynağınızı merak ediyorum."

"Kötü bir niyetim yoktu." Yakasını çekiştiriyor, boynundan aşağı ter süzülüyordu. "Bu konuda sizi temin edebilirim. Eğer mesleğimin etik kurallarını sorguluyorsanız –"

"Sizin sadakatinizi sorguluyorum." Gözlerimi ona diktim. "Tıp lisansınızı iptal ettirmenin benim elimde olduğunun far-

kında olduğunuzu düşünüyorum. Dudaklarımdan dökülecek tek bir cümleyle sürgün edilebilir ya da son nefesinizi verebilirsiniz. Öyleyse neden böyle bir risk aldınız?"

"O muayenede ne yaşandığını düşündüğünüzü bilmiyorum ama –"

"Ben de tam olarak bunu bilmek istiyorum. Karımın vücudundaki çürükler nasıl oluştu? Siz mi yaptınız, yoksa başka biri mi?"

Sanki arayabileceği ve onu bu konuşmadan kurtaracak biri varmış gibi bakışlarını telefonuna çevirdi. Ama öyle biri olmadığını çok iyi biliyordu. Cemiyet'in hiyerarşisinde adı bile anılmaya değmezdi. O bir Soylu Oğul değildi ve asla olmayacaktı.

"Bağışla beni, Santiago," diye cevap verdi huzursuzca. "Karınız bir şekilde incindiğini hissediyorsa, lütfen ona en derin özürlerimi sunmama izin verin. Niyetim bu değildi. Ben sadece işimi yapıyordum. Hepsi bu."

Gergin gözlerindeki bir şey, aksini düşünmeme sebep oldu. Ama karşımdaki herkeste böyle olmuştur, bu yüzden kesin olarak bilmek imkânsızdı. Ivy bana detayları anlatmadığı sürece, şu anda yapabileceğim pek bir şey yoktu.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı? Bana söylemek istediğiniz herhangi bir şey?"

Terlemiş avuç içlerini pantolonuna silerken sertçe başını salladı. "Hayır. Aklıma gelen hiçbir şey yok."

"Pekâlâ." Sandalyeden kalkıp ona bir pislikmiş gibi baktım. "Karıma gelince, artık onun için ölüsün. Ona bakmanı istemiyorum. Onunla konuşmanı istemiyorum. Hatta bir daha adını ağzına almanı bile istemiyorum. Anladın mı?"

"Elbette." Başını salladı. "Nasıl isterseniz."

Kapıya yöneldiğimde aklıma son bir detay geldi: "Dosyasındaki notları istiyorum. Onları bana gönderin. Hemen!"

24

IVY

Belirlenen saatte merdivenlerden inerken midem gurulduyordu. Sanki çağrılmışım gibi hissediyor, kocamın odamdan çıkmam için bana nasıl izin verdiği konusunda Mercedes'le yaptığım konuşmayı düşünüyordum. Hatırladıkça sinirleniyordum. Düşüncesi bile sinir bozucuydu. Bütün gün beni rahatsız etmiş ve babama yaptığım on beş dakikalık ziyaret de pazarlığın ona düşen kısmını tam olarak yerine getirmemişti.

Yemyeşil halı, adımlarımı yumuşatarak her türlü sesi boğuyordu. Bir yere çarpmadığım sürece genellikle sessiz olurdum ve bu evde çok daha dikkatli davranıyordum. Buradaki sessizliğin bir derinliği vardı. Evimde ya da apartmanımda tek başıma otururken bile sessizlik buradaki sessizlikten çok farklıydı. Her zaman bir yerden sesler duyulurdu ama mutlak sessizliği yaşamadan bunun farkına varmazdınız.

Önümdeki yol, tavandaki avizeler tarafından aydınlatılıyordu; mumlarla aydınlatma sağlayan antik parçalar.

Bir an duraklayıp onları temizlemek ve düzinelerce avizeye yeni mumlar yerleştirmekle kimin uğraştığını merak ettim.

Bunu her gün yapmak zorunda olmalıydılar. Demir kaplamalı büyük pencerelerden birinin önünden geçtim. Ay ışığını güzel, ürkütücü bir gümüş rengine dönüştürüyordu. Burası gölgelere mahkûmdu. Evi gezmeye başladığımda hayaletlerle karşılaşıp karşılaşmayacağımı merak ediyordum. Eğer karşılaşırsam kesinlikle şaşırmayacaktım.

Gül yapraklı pencereleri olan oturma odasına girdim. Tavandaki resim nefes kesiciydi. Yukarıya bakıp resmin güzelliğini zihnime kazımak için kendi etrafımda bir daire çizdim. Evin içindeki sanat, evin mimarisi, kemerleri, kuytuları ve karanlığı her şeye rağmen nefes kesiciydi.

Parmaklarımı kapalı piyanonun kapağında gezdirdim. Acaba çalan var mıydı? Keşke çalabilseydim ama bu konuda pek yetenekli değildim.

Bir saat çaldı. Yedi buçuk olmalıydı. Oturma odasından çıkıp yemek odasını aradım. Duyduğum tek sesi takip ederek yemek odasına girdim. Müzik. Kısık sesli, kasvetli, buraya fazlasıyla uygun bir melodi.

Sesi takip ederken odaların büyük salonun etrafında neredeyse bir daire oluşturup oluşturmadığını merak ettim. Kuş uçuşu bakabilecek olsam en çok da evin kendisinin bir gül şeklinde olup olmadığını görmek isterdim.

Hafifçe boynumun arkasına dokundum. Bugün dövmemi görmüştüm. Bir gül görmeyi beklemiş ama yanılmıştım. En azından sadece gülden oluşmuyordu. Gözüme çarpan ilk şey kafatası oldu. Sonra güller. Sonra tabancalar.

Şiddetin, ölümün ve güzelliğin bir karışımı.

Yemek odasının girişine geldiğimde durakladım. Santiago pencerenin önünde durmuş, elinde içkisiyle bana bakıyordu.

O kadar hareketsizdi ki, hangi düşüncelerin içinde kaybolduğunu merak ediyordum. Bir an durup onu inceledim, çünkü kocama dair birçok şeyi merak ediyordum. Böyle olmasını beklemiyordum. Buradan çok yakışıklı görünüyordu. Hayır, kurukafa dövmeli yüzüyle bile yakışıklıydı. Bu onun yarası. Zalim olduğunda bile görebiliyordum. Belki de özellikle o zamanlarda daha çok dikkatimi çekiyordu. Ve bu içimde farklı hislere neden oluyordu.

Ama beni kendine çeken şey yarası değildi. Çok daha ilkel bir şeydi. Boyu. Geniş omuzları. Kaslarını saran takım elbisesinin ceketi. Çok erkeksiydi.

Ellerimi pazularına doladığımı hatırladıkça içim ısınıyordu. Ne kadar güçlü olduğunu hatırladım. Benden çok daha güçlüydü. Ne kadar büyük olduğunu düşündüm.

Odaya girdiğim an başım döndü. Basamağı ıskalayıp tökezlediğimde, yere düşmemek için son anda büfeye tutunmayı başarsam da diğer ucundan bir şey düşürdüğümü duydum. Düşen nesne yerde takırdarken Santiago irkilmişti; kaşlarını çatıp bana baktığında yüz ifadesi karanlıktı, sanki kendini hatırlıyormuş gibi görünüyordu.

"Özür dilerim!" Utanmıştım. Gözlerimi kırpıştırdım ve kendimi sabitlemek için elimi büfenin üzerinde tutmaya devam ettim; yerde yatan antika gümüş şamdanı almak için acele ediyor, kırılmadığı için şükrediyordum.

Elindeki kadehi mum ışığıyla aydınlatılmış masanın üzerine bırakıp yanıma geldi ve bir kolumdan tutup şamdanı diğerine geçirdi. Şamdanı büfeye bıraktıktan sonra bana döndü.

"İyi misin?" Beni dikkatle inceliyordu.

Kendimi odaklanmaya zorlayarak başımı salladım. "İyiyim."

"Mobilyaları battaniyelerle kaplamama gerek var mı?" diye sordu. Sanırım olayı hafife almaya çalışıyordu. Yüzümün kızardığını hissettiğim için utancımı görüp görmediğini merak ediyordum.

"Ben sadece... Ayağım takıldı." *Kısmen, çünkü sana bakıyordum. Dokunuşlarını hatırlıyordum.* Yine de bunu ona söylemedim.

"Antonia daha önce iyi olmadığını söyledi."

"İyiyim." Tutuşundan kurtuldum. Onun neredeyse şefkatli olan bu yönü beni hazırlıksız yakalamıştı ve bunun olmasına izin veremezdim. Ona inanmama izin veremezdim. Onda teselli bulamazdım.

"Merdivenlerin tepesinde dengeni kaybettin, Ivy."

"Dengemi kaybetmedim. Sadece bir dakikalığına soluklanmam gerekti. Ve bütün gün sürmedi."

Söylediklerime inanmıyormuş gibi beni inceliyordu.

"Bu yüzden havuzu soruyordum. Ben her gün yüzerim. Yani eskiden yüzerdim. Faydası oluyor. Yüzmeme *izin verirsen* düzelir," diye başladım, yine sinirlendiğimi fark ederek. "*Santi,*" diye ekledim.

Santiago gülümseyerek geri çekildi. Şimdi ikimizin de anladığı bir konu açılmıştı.

Tekrar kızardığımı, alnımdan terler boşandığını hissediyordum. Mercedes'in daha önce bu lakabı kullanmasından rahatsız olmuştum. Sebebini o zaman anlamamış olsam da şimdi ona takma adıyla hitap ederken ne hissettiğimi biliyordum.

Kıskançlık.

Çünkü ben bir aptaldım.

Bakışlarımı bir anlığına başka bir yöne çevirdim, üzerimdeki bakışlarını ve sırıtışını hissediyordum.

"Mercedes sahiplenici mi davranıyor?" diye sordu.

Boğazımı temizleyip kendimi ona bakmaya zorladım. "Sadece sana bir lakap takmasının komik olduğunu düşündüm. Yani *sana*."

Yüz ifadesi ciddileşti.

Nefesimi sakinleştirmeye çalışarak gözlerimi kırpıştırdım. Kalp atışlarımı göremezdi. Rahatlamam gerekiyordu.

Bana bakıyor, acele etmiyordu. Üzerimde normalde giydiğimden daha açık bir dekolteye sahip, diz hizasında, dar, örgü bir elbise vardı. Büyük göğüslere sahip olduğumdan değil ama bakışlarının oraya sabitlendiğini görünce boğazımı bir kez daha temizleyip elbisemi düzelttim. Belki de sadece boynumdaki tespihin boncuklarına bakıyordu.

Saçım kesilmiş ama sadece birkaç santim kadar kısaltılarak şekillendirilmişti; güzel göründüğünü inkâr edemezdim. Genelde fön çekmekle uğraşmazdım. Ayrıca, nadiren yaptığım ve *onun için* asla yapmayacağım bir makyaj yapılmıştı. Tırnaklarım ve beni dehşete düşürecek şekilde, ağda yapılabileceğini bile bilmediğim yerlerime ağda yapılmıştı. Tüm bunlar Mercedes'in işiydi. Belki de Santiago'nun isteğiydi.

"Güzel görünüyorsun," dedi etrafımda bir daire çizerek; parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken, bu defa canımı acıtmıyordu. "Gerçi sen her zaman güzel görünüyorsun."

O anda karnım guruldamaya, yanaklarım tekrar kızarmaya başlamıştı; elimi otomatik olarak karnıma götürdüm. Önümde durduğunda bir an için bunu söylemek isteyip istemediğini merak ettim. Bana *gerçekten* iltifat mı etmişti?

"Aç mısın?"

Başımı salladım.

"Lütfen bana kız kardeşimin seni doyurduğunu söyle."

"Eğer doyurmaktan kastın birkaç yaprak ve tavukgöğsü süsü verilmiş bir karton parçasıysa, evet, doyurdu. Gerçekten berbat biri. Yani, neredeyse seni iyi yürekli gösterecek kadar."

Buna kıkırdadıktan sonra elini belime koyup beni sadece iki kişi için hazırlanmış, uzun bir yemek masasına götürdü. En azından kardeşi bizimle birlikte yemiyordu. Sandalyemi çekti. Pelüş sandalyeye oturup peçetemi kucağıma koydum. Masanın başındaki sandalyeye oturduğunda sanki işaretini bekliyormuş gibi aniden odaya hizmetçiler girdi.

Yemekler sofraya getirilip Antonia hazırlanan yemekleri anlatırken sessiz kaldık. Sanırım iki düzine insanı doyurmaya yetecek kadar yemek vardı ama çok aç olduğum için şikâyet etmeyecektim.

"Teşekkür ederim, Antonia. Kendini aşmışsın."

"Teşekkür ederim, Efen – beyefendi."

Hizmetçilerden biri şarap şişesini açtı ve Santiago başıyla onayladıktan sonra yemek odasından çıktılar. Çalışanlar yanımızdan ayrıldığı gibi Santiago tabağıma yemek yığmaya başladı. Ne istediğimi sormadı. Sadece cömert bir porsiyon et, patates ve sebzeyle bir ekmek ve tereyağı koydu.

"Sana Efendi demeleri biraz iddialı değil mi?"

Peçetesini kucağına koymak için bir dakikasını ayırdı. "Bunu senden istemediğim için minnettar olmalısın."

"Ben kimseye öyle hitap etmezdim."

"Test etmek ister misin?"

Cevap vermediğimde kaşlarını kaldırıp kazandığını kabul etmemi bekledi. "Hayır."

"O zaman çeneni ne zaman kapalı tutman gerektiğini öğren, hayatım."

Dişlerimi o kadar sıkmıştım ki, bir dişimin kırılacağına emindim.

Sonunda dikkatini şarap şişesine verip kendine bir kadeh doldurdu. O sırada elindeki yüzüğü fark etmiş, ne olduğunu hemen anlamıştım. Daha önce de gördüğüme emindim ama bir referans noktam yoktu. Şimdi, ensemdeki işaretini görünce, bunun onun aile arması olduğunu anladım.

Holton'ın parmağında bir yüzük gördüğümü ama doktorunkinde görmediğimi hatırlayarak, "Hepinizde var mı?" diye sordum.

Bakışlarını yüzüğüne çevirerek başını salladı. "Soylu aileler. Ve sadece erkekler."

"Tabii ki. Bir kadının böyle bir onura sahip olabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi." Onur vurgusu yapıyor, alaycılığımı duyduğuna emin olsam da bir yorum yapmasını bekliyordum. Zaten dolu olan kadehimi elime aldım ve o şarabını yudumlarken ben de bir yudum aldım. Kaşlarımı kaldırdım.

"Meyve suyu mu?"

Evet anlamında başını sallayıp kadehini masaya bıraktı.

"Ben çocuk değilim." Çok içtiğimden değil. İçki içtiğimde zaten zayıf olan dengem iyice bozuluyordu ama yine de bir seçeneğim olsun istiyordum.

"Bebeğimi taşıyor olabilirsin. Alkol içmene izin verilmeyecek, Ivy."

"Bebeğini mi? O kadar iktidarlı olduğunu sanmıyorum." Suratını buruşturdu. Kaba bir şey söylemek üzere olduğunu fark etsem de konuşmaya devam ettim. "Tekrar ediyorum, ben çocuk değilim. Kendi kararlarımı verebilirim ve eğer hamile olsaydım, ki değilim, tabii ki içki içmezdim."

"Bu kurallarından biri. Alkol yok. Nokta. Konu tartışmaya kapalıdır." Çatal ve bıçağını eline alarak normal bir konuşma yapıyormuşçasına etini kesmeye başladı.

Başımı sallayarak sessiz kalmaya karar verdim. Açıkçası zaten çok içmezdim ama bu tamamen prensip meselesiydi. Etten bir ısırık alıp ağzıma attım. Kokusundan bile daha lezzetliydi. Bir süre sessizce yemek yerken sessizlikten rahatsız olup olmadığını merak ederek onu izledim. O an hiçbir şey hissetmediği hissini kapıldım.

"Babamı sadece on beş dakika görmeme izin verdi," diye geveledim sonunda.

Duraksadı ama yüz ifadesini tam olarak okuyamıyordum.

"Bunu sen mi söyledin? Çünkü kız kardeşinle yapacağın bir spa gününün sadece on beş dakikayla sınırlandırılamayacağını sana rahatlıkla söyleyebilirim. Babamı tekrar görmek istiyorum. Daha uzun bir süre. Ve kız kardeşimi de görmek istiyorum."

Gülümseyip beni inceledikten sonra başını sallayıp dikkatini yeniden tabağına verdi.

"Ciddiyim, Santiago. Bunun adil olmadığını sen de biliyorsun."

Çatal ve bıçağını bırakıp ağzını sildi. "Seni tanımasam bilerek beni sinirlendirmeye çalıştığını düşünürdüm."

"Sinirlendirmeye çalışmıyorum. Sadece babamı görmek istedim. Bir anlaşmamız vardı."

"Biraz saygı, uzun bir yol kat etmemizi sağlayacaktır. Oldukça genç olduğunun ve yetiştirilme tarzının arzulanan türde olmadığının farkındayım ama en azından bu konuda anlaştığımızı sanıyordum."

"Senden izin almamı mı istiyorsun? Bu mudur? Bundan zevk mi alıyorsun?"

"Bu bir."

"Bir ne?"

"İlk uyarı. Ve cömert davrandığımı bilmeni isterim. İki uyarı kaldı, o yüzden dikkatli olsan iyi olur."

Ona uyarılarını nereye sokabileceğini söylemek için ağzımı açtım ama vazgeçerek ağzıma bir patates tıkıştırdım. İkinci ve üçüncü uyarıların sonucunda ne yapacağı hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı.

"Mercedes sana IVI'daki maskeli balodan bahsetti mi?" diye sordu.

"Beni bir etkinliğe hazırlamaktan bahsetti ama net bir bilgi vermedi. Beni ilginizle onurlandırmayı seçtiğiniz için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatmaya devam ederken detayları öğrenme fırsatım olmadı. Soyadını taşıdığım için ne kadar minnettar olmam gerektiğinden bahsetti. Karın olarak kendimi sana ve Cemiyet'e adamak gibi bir görevim olduğundan. Vesaire, vesaire."

"Dramatik olmasa da titiz biri."

"Onu arayabilir miyim?"

"Kız kardeşimi mi?" diye sordu şaşkınlık numarası yaparak.

"*Kendi* kız kardeşimi."

"Balodan sonra seni hem kız kardeşinle hem de babanla bizzat ben görüştüreceğim."

Şaşırdım. "Gerçekten mi?"

"Eğer uslu durursan."

Alt dudağımı ısırdım. "On beş dakikadan uzun mu?"

Başını evet anlamında salladı.

"Ne zaman?"

"İki gün sonra."

"Normal bir ziyaret olacağına söz veriyor musun? Bir tuzak falan yok mu? Güzel sözlerinle kurtulabileceğin aptalca bir şey?"

"İnsanlara güvenen biri değilsin sanırım."

"Dersimi aldım diyelim." Kendimi en azından biraz üstün hissederek yemeğimi yemeye devam ettim.

"Kız kardeşinle yakın mısınız?"

Başımı salladım. "Hazel gidene kadar ikisiyle de yakındım."

"Hatırladım. Onunla görüştün mü?"

Başımı kaldırıp mum ışığında aydınlanan yüzünü inceledim. Onu tam ışıkta görmek için her şeyimi verirdim.

"Evet dersem bunu Cemiyet'e bildirir misin?" diye sordum. Onu bulurlarsa ne olacağını biliyordum. Bir Soylu Oğul'u terk edip Cemiyet'e sırtını döndüğü için cezalandırılacaktı.

"Görüştün mü, Ivy?"

"Hayır, Santiago, görüşmedim. Ama görüşseydim de söylemezdim."

"Baban onu aramadı."

"Ne?"

"Gerçekten hiç aramadı."

Kafam karışmıştı. Bunu yüz ifademden anladığına emindim; belki de yalan söyleyip söylemediğimi ya da bir şey bilip bilmediğimi anlamaya çalışıyordu. Çünkü hiçbir boşluğu doldurmuyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum tedirginlikle.

"Bildiğim çok şey var."

"Bu hiç mantıklı değil. Tabii ki onu arıyor. Aniden ortadan

kayboldu, şeyden sonra –" Evlenmek zorunda olduğu adam, Santiogo'nun arkadaşı olabilir miydi? Hepsi kardeş gibiydi, değil mi? Soylu Oğullar. Hepsi birbirinin arkasını kollardı.

Hazel düğünden günler önce kaçmıştı. Öylece ortadan kaybolmuş, arkasında ne bir not ne de başka bir şey bırakmıştı. Ailemiz için bir şey bırakmamasını anlıyordum, çünkü onu Hazel'ı zorlayan onlardı ama benim için de bir şey bırakmamıştı. Bana haber vermeden gitmiş olabileceğine hâlâ inanamıyordum.

"Onu aramaktan vazgeçmeyecekler. Ama bunu zaten bildiğini düşünüyorum," diye uyardı.

Biliyordum. Cemiyet, kendileri için çizdikleri yoldan sapanların cezasız kalmasına izin vermezdi. Tabii gitmelerine izin verirlerse.

Özellikle bir kadının.

Özellikle de bizim kadar düşük konumda bir kadının.

"Ve onu bulacaklar. Er ya da geç," diye ekledi.

Bu düşünce ürpermeme neden olmuş, çatalımla bıçağımı çaprazlama tabağıma bırakmıştım. İştahım kaçmıştı.

"Altı yıl oldu. Ona artık... zarar veremezler," dedim. Sessiz kaldı. "Yapabilirler mi, Santiago?"

"Onlar mı? Bizi kastetmiyor musun?"

Onu izlemeye devam ettim. Beni korkutmaya mı çalışıyordu? Yoksa onun nerede olduğuna dair herhangi bir bilgim olup olmadığını mı anlamaya çalışıyordu? Bilmiyordum ve altı yıldır ilk kez bilmediğime şükrediyordum, çünkü içimde kocamın yalanları hemen tespit edebileceğine dair bir his vardı.

"Solgun görünüyorsun." Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı ve sandalyemi çekmek için yanıma geldi. Elini bana uzattı.

Önce eline, sonra ona baktım.
"Gel, Ivy. Seni yatırayım."

25

IVY

Benim için hangi düğmeye basacağını tam olarak bildiği halde, benim hangi düğmeye basacağımı araştırıp araştırmadığımı sorması komikti.

Dün gece yemekten sonra söylediği gibi beni yatağıma yatırdı. Bana seksi bir slip giydirdikten sonra dövmeme merhem sürmeye özen göstererek, beni ne kadar öfkelendirdiğini bildiği halde lanet olası bir çocuk gibi yatağa yatırdı. Dövmemle ilgilenmek dışında bana hiç dokunmadı. Geceliği gördüğümde bir şeyler yaşayabileceğimizi düşünmüştüm; bundan rahatsız olduğum gerçeği, geri kalanından daha sinir bozucuydu.

Santiago tam bir kontrol manyağıydı. Bunu biliyordum. Ben onun kontrol edebileceği şeylerden sadece biriydim ve eminim buna benim zevkim de dâhildi. Eminim ki meydan okumam onu daha da kararlı kılıyordu.

Birkaç saat önce gümüş rengi küçük bir spor arabaya binip hızla uzaklaşırken yakaladığım bir anlık görüntü dışında Santiago'yu bütün gün görmedim. Nereye gittiğini ve kiminle olduğunu bilmek istiyordum. Ben burada her gece yalnız ve izole bir şekilde yaşarken o şık bir akşam yemeği yiyor ya da

şehir dışında keyifli bir akşam mı geçiriyordu? Mercedes de gitmişti. Antonia'ya bu gece dönmeyeceğini söylediğini duydum. En azından bu umut vericiydi.

Bu da bana biraz daha keşif yapmak için fırsat veriyordu. Belki yasak odalardan bazılarını keşfedebilirdim. Çünkü bugün bulmamam gereken bir şey bulmuştum.

Antonia bana iyi geceler dileyip yatmaya gideceğini söyleyerek odadan çıktı. Saat neredeyse ondu ama ben saatlerdir odamdan çıkmayı bekliyordum.

O gittikten sonra yatağımdan kalkmadan önce birkaç dakika bekledim. Ağır tespihi siyah elbisemin altına soktum. Taşları çıplak tenime değdiğinde ürperirken, üzerime bir kazak geçirdim. Çalışanlarla karşılaştığımda boynumdaki tespihi görmelerini istemiyordum. Bu sadece Santiago'nun üzerimdeki hâkimiyetini pekiştirirdi. Ona boyun eğmek yeterince aşağılayıcıyken bunu kendi gözleriyle görmelerini istemiyordum. Bununla baş edemezdim.

Bütün günümü bir telefon arayarak geçirdim ancak hiçbir yerde bulamadım. Gerçi sabit hat olmaması alışılmadık bir durum değildi. Havuzu bulmuş, içine girip yüzmemek için kendimi zor tutmuştum. Çok güzeldi. Ailemin evindeki havuzun iki katı büyüklüğünde, iki kat derinliğindeydi; cam tavanları ve duvarları, göz alabildiğine uzanan küçük turkuaz ve altın rengi fayanslara sahipti.

Yakalanmayacağıma emin olsaydım yüzerdim. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de beni yakaladığında yapacaklarından korkuyordum. İçimden bir ses, kimse rapor vermese ya da tüm bedenimi ovarak temizlesem bile bir şekilde tenimdeki klor kokusunu alacağını söylüyordu.

Dün gece Hazel hakkında konuştuklarımızı unutamıyordum. Babamın onu hiç aramadığına dair yorumu doğru muydu? Peki neden? Yoksa bir şekilde onu Cemiyet'ten mi koruyordu?

Şimdi Santiago'nun onu arayıp aramadığını merak ediyordum. Onu cezalandırmak için geri getirecek kadar umursuyor muydu? Peki neden? Babam onu oğlu gibi görürdü. Bunun farkında mıydı? Babama acı verecek bir şey yapmazdı. Öyle değil mi?

Koridora çıkıp birinci kata inen merdivenlere ve çalışma odasının hemen yanında bulunan geniş ve kitaplarla dolu kütüphaneye doğru yürüdüm. Bunu biliyordum çünkü Antonia'nın hizmetçilerden birine evin o bölümünde bulunmasına izin verilmediğini ve dışarı çıkmasını söylediğini duyduğumda kütüphanedeydim.

Sonunda kütüphaneye açılan çift kanatlı kapının bulunduğu karanlık koridora doğru ilerledim. Kalbim küt küt atıyor, sürekli omzumun üzerinden arkama bakıyordum; yine sessizlik hâkimdi.

Ve yanlış bir şey yapmıyordum. Henüz.

Soran olursa kitap okumak istediğimi söyleyebilirdim. Buraya girmem yasak değildi.

Çift kanatlı kapıdan içeri girdim. Avize, oturma odası ve yemek odasındakilerden biraz farklı bir ışık veriyordu ve okuma lambaları rahat, pelüş sandalyelerin yanına yerleştirilmişti; bazıları çiftler halinde, çoğu tek başına kurulmuş yaklaşık bir düzine lamba. Öğleden sonralarımın çoğunu burada geçirdim. Hatta o sandalyelerden birinde biraz uyukladım. Bilerek olmasa da uyuyakalmıştım.

Eski moda mumluklardan birini alarak kütüphanenin en karanlık kısmına doğru ilerledim. Burası biraz ürkütücü olsa da dürüst olmak gerekirse kendi yatak odamdan daha ürkütücü değildi, bu yüzden düşüncelerimden sıyrılıp yemek odasındakine benzer kapıya doğru ilerledim.

Mumu havaya kaldırıp dış hatlarını görebilmek için yaklaşmak zorunda kaldım ama işte oradaydı. Genç kadın temizlik yaparken ıslık çalıyordu. Beni uykumdan uyandıran da buydu. Antonia, Efendi'nin çalışma odasına girmemesi gerektiğini söyleyene kadar bunun üzerinde durmamıştım.

Kendisine *Efendi* dedirttiği için gözlerimi devirdim.

Kibirli pislik.

Kapı koluna benzer bir şey arasam da bulamadım. Mumu bir rafa bırakıp etrafımı inceledim ve birkaç dakika sonra doğru yere bastığımda parmaklarımın altındaki yayı hissetmiş, kapı gıcırdayarak açılmıştı.

Zafer kazanmış gibi hissederek sırıttım. Sonra Santiago'nun çalışma odasına girmeden önce hâlâ yalnız olduğuma emin olmak için omzumun üzerinden etrafa baktım.

Ayağa kalkıp odayı incelemeye başladığımda, mumun ışığı masasının karşısındaki yarım düzine monitörün yanıp sönen yeşilinden daha cılızdı. Buradaki tek modern şey onlardı. Ortasında kocaman, antika bir masanın ve karşısında tek bir sandalyenin bulunduğu devasa bir odaydı. Konyak rengi deri bir kanepe, neredeyse en yakınımdaki duvar boyunca uzanıyordu; benim odamdaki duvarlar gibi buradakiler de koyu renk ahşap panellerle kaplıydı. Uzaktaki duvar deri ciltli kitaplarla dolu bir kitaplıkla kaplıydı ve önünde iki tane oldukça rahat görünen koltuk, ortasındaysa küçük bir sehpa vardı.

Kitaplığa doğru yürürken ayaklarımın neden olduğu her gıcırtıda durakladım; parfümünün kalıcı kokusuna odaklanmamaya çalışsam da başaramadım. Tıpkı teninden aldığım zamanki gibi belli belirsiz olsa da düğün gecesi günah çıkarma odasında olduğu gibi, asla unutamayacağım bir kokuydu bu. Sanki vücudum kokusuna içgüdüsel bir tepki veriyordu; midem bulanıyor, kalbim çılgınca atmaya başlıyordu.

İzini tenimde taşıdığım adamın bana neler yaptığını bilmiyordum. Parmağımda yüzüğü, boynumda tespihi asılı olan bu adamın ne olduğunu bilmesem de geçmişimde ve geleceğimdeki etkisinin farkındaydım.

Kitaplarla dolu duvara ulaştığımda, küçük sehpanın üzerindeki bir kitabın yanında, içinde kehribar rengi sıvı kalıntısı olan bir bardak gördüm. Kitap açılmış, yüzüstü sehpaya bırakılmıştı.

Koltuğa oturduğumda yere yuvarlanmış olması gereken bir kalemi gördüm. Hiç düşünmeden kalemi alıp kitabın yanına koydum.

Santiago içkisini yudumlarken bu sandalyede oturmuş olmalıydı.

Mumu yere bırakarak kokuyu içime çekmek için bardağı burnuma yaklaştırdım. Viski. Babam evde arkadaşlarına içirirdi. Bardağı dudaklarıma götürdüğümde bunu neden yaptığıma emin bile değildim. Gerçekten düşünmüyordum, çünkü düşünseydim bir anlam veremezdim. Ama dudaklarımı bardağa götürüp viskisinin son yudumunu içtim.

Santiago'dan kalan içki boğazımı yakarak ilerlerken gözlerimi kapatıp başımı koltuğun arkalığına yasladım. Deri, viski ve onun kokusu birleşmişti. Gözlerimi kapalı tutarak kokuyu

içime çekerken, omurgamdan aşağı yayılan ürpertinin farkındaydım. Bunun viskiden kaynaklanmadığını biliyordum. O kadar hızlı etki etmezdi.

Gözlerimi açıp bardağı bıraktıktan sonra parmaklarımın ucuyla kitabın deri sırtına dokundum. Başlığı yoktu. Deri göründüğü kadar yıpranmış hissettiriyordu. Kitap kalındı ve muhtemelen onun elindeki gibi açılmamalıydı. Cilde zarar verebilirdi.

Kitabı elime alıp ters çevirdikten sonra sayfalarına baktım. Ama gördüğüm şey kelimeler değil, sayfanın tamamını kaplayan bir çizimdi. Bir kafatası.

Bir sonraki sayfada ise detaylı siyah beyaz çizimlerle karşılaştım. Bu bir kadındı. Güzel bir kadın. Yaşlı, siyah saçlı, hüzün dolu gözlere sahip, yüzünün bir kısmını peçeyle gizleyen bir kadın. Onu bir süre inceledim; bana bakıyor gibi görünmesi o kadar ilgi çekiciydi ki, başka tarafa bakamıyordum.

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, anahtarın dönüşünü duyana kadar yakalandığımı fark etmemiştim. Ayağa kalkarken dizimi masaya çarpıp mumu yere düşürdüm. Kime yakalandığıma bakmak için dönmeden önce halının liflerine dökülen balmumunu izlerken nefesim kesildi; gelenin kim olduğunu içten içe biliyordum ve kocamın tehditkâr bir şekilde benimkilerle buluşan gözleriyle karşılaştım.

26

SANTIAGO

Gözlerim sehpanın üzerinde açık bir şekilde duran eskiz defterine kaydı. Annemin cenaze töreninde çizdiğim sayfa açıktı. Hâlâ hastanede olduğum için cenazeye katılamamıştım ama Mercedes benim için her şeyin videoya kaydedilmesini sağlamıştı; o videoyu birden fazla kez izlemiştim. Annemin bitkin hâlinin o unutulmaz görüntüsü zihnime kazınmıştı: Hiç kimse, özellikle de bir Moreno tarafından görülmesi istenmeyen bir anı.

Karıma yaklaşırken boğazımdaki sıcaklığın yükseldiğini hissettim. Şimdiden titriyor, geri çekilmeye çalışırken kendi içine büzülüyordu. Ama gidebileceği hiçbir yer yoktu. Hâlâ anlamamış mıydı? Benden asla kaçamayacaktı.

Buz gibi parmaklarımla çenesini kavrayarak onu yüzüme bakmaya zorladım. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ben... Ben..." Kekeliyor, başını sallamaya çalışıyordu. İrileşmiş, korku dolu gözleriyle bana bakıyordu ama öfkemi körükleyen şey nefesindeki viski kokusuydu.

"Eşyalarımı karıştırdın. Viskimi içtin. Bu akşam kefaretini ödemen gereken başka günahların var mı?"

"Santi, lütfen."

"Bana böyle hitap etme!" Parmaklarım tenine batarken ses tonumdaki tehdit karşısında irkildi.

Bana bu kadar samimi davranarak ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum. Bana kim olduğumu ya da onun kim olduğunu unutturmaya çalışıyor gibiydi. Sanki eşyalarıma dokunmaya ya da en karanlık anılarımı görmeye hakkı varmış gibi davranıyordu. Malikânenin koridorlarını, düşmanımın çatımın altında yaşadığını hatırlatan kokusuyla doldurmaktan zevk mi alıyordu? Şu anda, avuçlarımın içinde bile bana öyle sahte bir masumiyetle bakıyordu ki, öfkem giderek artıyordu. Bana neden burada olduğunu unutturabilirmiş gibi. Sanki sadece kirpiklerini kırpıştırıp tatlı tatlı konuşarak damarlarında dolaşan hain kanı unutturabilirmiş gibi. Hiçbirini unutmayacaktım.

"Ne yapmaya çalıştığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye hırladım.

Gözlerini kırpıştırıyor, şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. Belki ben de biraz sarhoştum. Yargıç'la buluşmam beklenenden uzun sürmüş ve bu süre boyunca viski içmiştim. Belki de kelimelerin dudaklarımdan bu kadar rahat dökülmesinin nedeni buydu.

"Senin ne olduğunu biliyorum." Tuhaf gözlerinin içine bakarak onu da bana olduğum canavar gibi bakmaya zorladım. "O tatlı sesin ve masum gözlerinle beni kendine çekmeye çalışan bir baştan çıkarıcısın. Lanet olası bir yalancısın."

"Hayır, değilim." Dudakları titriyordu.

"Gözlerini kapat," diye emrettim.

İtaat etmedi. Kolları benimkileri kavramak için yukarı kalkıyor, bana yapışırken yalvarıyordu. "Lütfen kızma."

"Kızgınlık şu anki hâlimi anlatmaya yetmez." Onu kollarımın arasında döndürüp başını yana doğru eğdim ve boğazını ısırdım; bunu yaparken direniyordu. "Ben senin en kötü kâbusunum, karıcığım. Bunu anlamanın vakti geldi."

Dişlerimle bıraktığım izler kırmızıya dönüşürken keskin bir nefes aldı. Kazağını yırtıp geceliğini kalçalarının üzerinden itmeye çalışırken, ipek kumaş sürekli aşağı kayıyordu. Hayal kırıklığı içinde onu masaya çekip üzerine katladım ve makası almak için üst çekmeceyi açtım.

"Hayır!" diye bağırdı.

Avuç içimle başını geriye doğru itip bir elimle keserken diğeriyle yanağını ahşap yüzeye bastırıyordum. Altımda kıvranırken dağınık ve çılgınca bir iş çıkarmış olsam da kısa süre sonra geceliği ve iç çamaşırı paramparça olmuştu; kalıntıları ofisimin zeminine saçılmıştı.

Çekmecemden cetveli alıp çıplak kıçının üzerinde kaydırdığımda odadaki tek ses ağır nefeslerimizdi. Boynunu büküp ne yaptığımı anlamaya çalışırken saçlarını geriye doğru ittim.

"Görme ayrıcalığını kaybettin," diye hırladım.

Cetvel, ofisin duvarlarından yankılanan bir sesle kıçına çarpıyor, ancak bu ses kısa süre sonra çığlığının gücüyle boğuluyordu.

"Santiago!"

"Bu ait olmadığın yerde bulunduğun için."

Çat! Bir çığlık daha yükseldi.

"Bu, hamile kalmanı istediğim halde içki içtiğin için."

Çat! Bu kez dudaklarından yumuşak bir inilti sızıyor, gözyaşları masanın üzerine damlıyordu.

"Bu da lanet olası bir Moreno olduğun için."

"Kes şunu!" Avucumun ağırlığı altında çırpınıyor, gövdesini tırnaklarını koluma geçirecek kadar büküyordu.

Çiziklerinin acısıyla homurdandım. Yaşadığım bu bir anlık zayıflık ona çıplak topuğuyla kaval kemiğime vurmak için gereken cesareti vermişti.

"Kaltak!" Cetveli bir kez daha kıçına indirirken dişlerimin arasından bu kelime çıkmıştı. "Bana boyun eğeceksin!"

"Asla!" diye bağırdı.

Ona tekrar tekrar vurdum, çabalarımın gücü avuç içimde yankılanıyordu. Ivy her fırsatta bana direniyor, umutsuzca iradesini ortaya koymaya çalışıyordu. Ama ne cüsse ne de güç olarak benim dengim değildi; cetvel bile öfkemin gücü altında çatlamıştı.

Artık işe yaramayan aleti bir kenara fırlatıp göğsüm kabararak ona baktığımda, güzel yüzünden süzülen gözyaşlarını gördüm. Boyun eğmesini istesem de bunu yapmamıştı. Gözlerime bakmayı reddederek masaya doğru dönüp ağlarken bile, ne olursa olsun bana direnme konusundaki kararlılığını görebiliyordum. Sanki dayanabilirmiş gibi.

Öfkemi artırıyordu ve tanımlayamadığım bir şeye ihtiyaç duyuyordum. Avuçlarım kıçındaki kırmızı çizgilerin üzerinde gezinirken ne istediğimi bilmiyordum. Etinin üzerinde çok güzel görünüyorlardı. Aslında daha önce hiç bu kadar güzel bir sanat eseri yaratmadığımı söyleyebilirdim. Ama artık bilinçsizce dokunuşuma teslim oluyordu. Ağırlığımın altında eğilmiyor, savaşmıyordu. O sadece... bomboştu. Boş bakışları duvara sabitlenmiş, hiç bu kadar pişman görünmemişti. Ona usulca dokunmak, onu hayata döndürmek için içimde ani, sızlayan bir ihtiyaç oluştu. Ama bu işe yaramayacaktı.

"Affedilmek için yalvar," dedim.

Cevap vermedi. Kıçını avuçlayıp sıktım ve emri tekrarladım; ses tonum tehditkârdı. Yine cevap vermedi. Ve sessizliğinin beni her şeyden daha fazla rahatsız ettiğini fark ettim, bu da ona karşı olan hayal kırıklığımı daha da artırdı.

Görünüşe göre karıma karşı çok yumuşak davranmış, ona taleplerimi görmezden gelme hakkına sahip olduğunu düşünmeye başlamasına neden olmuştum. Amacını ve burada olma sebebini gözden kaçırmıştı. Ama bu gece bunu öğrenecekti.

Onu omzuma alıp üst kattaki odasına taşıdığımda itiraz etmedi. Bunun son olduğunu düşündü. Cezasının bittiğini. Nefesini nasıl sakinleştirdiğini, yatağının sığınağına özlem duyduğunu duyabiliyordum. Bunun yerine onu dekoratif halının üzerine indirdiğimde kasları bir kez daha kaskatı kesildi.

İhtiyacım olan şeyleri bulundurduğum küçük şifonyere uzandım. İplerle dönüp yanına diz çöktüğümde, en sevdiği aktivite olan direnme eylemine devam ediyordu. Ama bu kez fazla direnememiş, çok geçmeden onu el bileklerinden ayak bileklerine kadar bağlamıştım. Onunla işim bittiğinde, maskesini ve işaretleme töreninden kalma tasma ve zinciri takmıştı. Kendi cüppemi ve maskemi aldıktan sonra, kurtuluşu için sessizce dua etmek üzere yalnız bıraktım.

On dakika sonra, Marco direksiyonunun başında, bizse Rolls'un arkasındaydık. IVI'ın yerleşkesine varmamız uzun sürmemişti. Ivy'nin el ve ayak bileklerindeki bağları çıkarıp arabadan indirdim ve onu ileriye doğru yönlendirirken etrafına bir battaniye örttüm. Bu gece avluda toplanmış içki içen birkaç adam vardı ama nereye gittiğimi gördüklerinde çok uzun süre bakmamaları gerektiğini biliyorlardı.

Kimliklerimiz maskeler tarafından gizleniyordu ve Kedi Evi'ne giden loş koridora adım attığımda herkes gibi görünecektik.

Bir muhafız ağır kapıyı açtı ve biz içeri girerken kenara çekildi. Ivy etrafındaki dünya duyularına hücum etmeye başladığında tereddüt ediyor, yavaşlıyordu. Kırbaçlar. Zincirler. Homurtular. Kadınsı inlemelerle birlikte yumuşak ve kasvetli müzik tüm alanı dolduruyordu.

"Santiago?" Vücudunu bana doğru çeviriyor, sanki hâlâ onun kurtuluşu olabilirmişim gibi bana tutunuyordu. Onu yıkıma götüren adama. Kaçması gereken adama.

Düşüncelerini anlayamıyor, bunun bir numara olduğunu düşünüyordum. Cüppeme tutunarak yalvarmalarını görmezden gelip onu kalabalığın derinliklerine sürükledim. Cinsel ahlaksızlığın yaşandığı sahnelerin yanından geçtik; bir dominantın kölesini başka biriyle paylaşırken çıkardığı erkeksi homurtular, Ivy'nin tüylerini ürperten sesler. Durakladığında hayal kırıklığım galip geldi.

Üzerindeki battaniyeyi yırtıp atarak onu elleri ve dizlerinin üzerine çökmeye zorladıktan sonra, boğazına takılı zinciri elime aldım. Çıplak vücudundaki tek belirleyici iz benim dövmem olsa da şu anda saçları tarafından gizlenmiş durumdaydı.

Diğerlerinin gözlerinin onun üzerinde olduğunu hissedebiliyordum ama şu anda hâkimiyetimi gösterme ihtiyacım her şeyin önüne geçiyordu.

"Sürün!" diye bağırdım.

İleriye doğru sürünmeye başlarken titriyor, maskesinin ağırlığını taşıyabilmek için mücadele ediyordu. Birden fazla kez başını eğmek için duraklamak zorunda kalsa da asla pes

etmiyordu. Yenilgiyi asla kabul etmiyordu. Belki beni bu kadar çeken şey de bu inatçı iradesiydi. Karım bir savaşçı olduğuna inanmak istiyordu. Ona vereceğim her türlü cezanın üstesinden gelebilecek kadar caydırıcıydı. Ama benim en kötü hâlimi görmemişti. Henüz.

Boş bir istasyona ulaştığımızda, onu ahşap bankın üzerine kaldırıp bedenini ortadaki mindere yerleştirmeye zorlarken kollarıma yığıldı. Hızlıca hareket edip onu yerine sabitledim. Elleri ve dizleri üzerinde, bacaklarını iki yana açmış, kollarını önündeki tahta çıtalara dayamıştı. Bu pozisyonda başını kaldırmaya zorlanıyordu ve şimdiden debelenmeye başlamıştı.

"Merhaba, beyefendi," diye fısıldadı kadınsı bir ses arkamdan. "Görüyorum ki bu akşam bir oyun arkadaşınız var. Bir tane daha ister misiniz?"

Boynunu bana doğru çevirirken gözlerim Ivy'nin üzerindeydi. Belki hayal görüyordum ama kasları az önce olduğundan daha sert görünüyordu. Kaskatı kesilmiş, dudaklarımdan dökülecek kelimeleri dikkatle dinliyordu.

Yüzümde acımasız bir gülümseme belirdi. IVI tarafından bu ine yerleştirilen fahişeyi incelemek için dönüp bakmamıştım bile. Onlar bizim zevkimiz için buradalar ve o sadece işini yapıyordu. Ama Ivy bunu bilmiyordu.

"Ne sunacaksın?" diye sordum.

Kadın yavaşça yanıma geldi ve başını eğerek önümde diz çöktü. "Ne isterseniz, Dominus et Deus."

Çıplak vücuduna bir süre baktım. IVI'ın çalışan kadınlar için yüksek standartları vardı. Nefes kesici olmalılardı. Güzel olmalılardı. Bir erkeğin görebileceği en güzel manzarayı sunmalılardı. Burayı daha önce ziyaret etmediğimi ve bu kadın-

lardan birkaçıyla alakam olmadığını söylesem yalan söylemiş olurdum. Ama şu anda, önümde diz çökmüşken onun görüntüsünden zevk almıyordum.

Gözlerimin bakmaya doyamadığım karıma kaydığını fark ettim. O bunun farkında değildi. Hâlâ endişeyle verecek cevabımı bekliyordu.

"Belki oyun arkadaşıma ders verebilirsin," dedim kadına. "Ona bir erkeği nasıl memnun edeceğini gösterebilir misin? Görünüşe göre bu konuda biraz beceriksiz."

Kadın başıyla onaylarken yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Benim için büyük bir onur."

Ivy bağlarını çekiştirirken ipler bileklerine sürtünüyordu.

"Hayır..." Bu kelime, tam da ondan istediğim tonda bir fısıltıdan ibaretti.

Kıskanıyordu. Canavarını paylaşmak istemiyordu. İçindeki küçük yaramaza ikinci kez şahit olmuştum. İlki, Mercedes'in bana taktığı lakabı telaffuz ettiğinde. Ve şimdi, başka bir kadına sahip olabileceğimi öğrendiğinde.

Önümdeki kadın yavaşça ayağa kalkıp pelerinimin bağına uzandı. Elini uzaklaştırıp başımı salladım ve eğilerek talimatlarımı kulağına fısıldadım. Dikkatle dinledikten sonra başıyla onaylayarak geri çekildi.

Birkaç dakika Ivy'nin titreyen bedenini izledim. Adımı bir kez fısıldadığında çaresizliğinin içimde yarattığı zevk iniltisini bastırmak zorunda kaldım. Benim ona sahip olduğum gibi onun da bana sahip olmak istemesi mantıksızdı. Bu arzunun onun için ne kadar tehlikeli olduğunu bilmeliydi. Yine de kendimi bunu sorgularken buldum. Şu anda benimle oynamaya mı çalışıyordu? Beni gerçekten istiyormuş gibi rol mü yapıyordu?

"Bunu yapma, lütfen..." diye yalvardı. "Bana sadık kalacağına yemin etmiştin. Ettiğin tek yemin buydu."

Başı sarkıyor, vücudu titriyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel görünmemişti. Ona dokunmaya her şeyden çok ihtiyacım vardı. Ama önce, bu yalanla ne kadar ileri gidebileceğini görmeliydim.

Söylediğim gibi kadın yanında başka bir üyeyle geri geldi. O da bir cüppe giymiş, bir maskenin arkasına gizlenmişti. Bana başıyla selam verdikten sonra pelerinini omuzlarından sıyırıp pantolonunun fermuarını açarak kadını önünde diz çöktürdü. Birkaç dakika içinde, kadının adamın aletini emerken çıkardığı ses Ivy'yle aramdaki boşluğu doldurdu. Sessiz gözyaşları maskenin altından süzülerek zemine düşüyordu. Onu daha önce hiç incelemediğim bir şekilde inceleyebilecek kadar yakındım. Kaslarının gerilmesini, kendini dik tutmak için savaşırken göğsünün yükselmesini izleyebiliyordum. Aşağılanırken bile savaşmaya devam ediyor, vücudunun pes etmesine izin vermiyordu.

Diğer üye, kadının ağzını aletinden uzaklaştırıp yüzünü okşadı. Adam kadının elini tutup onu Ivy'nin yanındaki küçük masaya götürürken ikisi de sessizdi. Diğer üye, kadını masaya doğru eğip kıçını istediği pozisyona getirdi.

Kadının içine girerken kadınsı bir inilti ve bedenlerin birbirine çarpma sesi sessizliği bölmüştü. Ivy savaşmaya devam ediyor, bağlarına karşı mücadele ediyordu; umutsuzca kendini kurtarmaya çalışırken el ve ayak bileklerindeki deriyi zedeliyordu. Her an bu illüzyonun bozulacağını düşünüyordum. Bu maskaralığa son verecek, kime sahip olduğumu umursuyormuş gibi davranmayı bırakacaktı. Ama olmadı. Asla olmadı.

Etrafında dönerken kederli hıçkırıklarının sesi kulaklarımı tırmalamış, ellerim sırtına değdiğinde kaskatı kesilmişti.

"Kim var orada?" diye mırıldandı.

"Kim olabilir?" Vücudunun üzerine eğilip kulağına fısıldadım.

Nefes nefese kalmış, beş adım ötede diğer kadını beceren adamın sesini dinlerken şaşkınlıkla kafasını eğmişti. Kulağını ısırıyor, ellerimi göğüslerine kaydırıp meme uçlarını parmaklarımın arasında sıkıştırırken inliyordum.

"Kıskançlığın tadı nasıl?" Kulağını ısırmaya devam ediyordum. "Duymak istiyorum."

"Hayır," dedi inleyerek.

"Seni kızdırıyor mu?" Parmaklarım kalçalarının tepesine doğru ilerliyor, duygularını kontrol altına almaya çalışırken onunla oynuyordum.

"Ne yaptığın umurumda değil." Başını eğip yavaşça ağırlığa karşı tekrar yukarı kaldırdı.

"Yalancı."

Çiftin sevişmesi daha çılgınca bir hâl alırken keskin bir nefes aldı. Vücudunun izin verdiği ölçüde bana karşı kıvranıyor, klitorisini tokatladığım sırada sırtını kamburlaştırıyordu. Tısladığında tekrarlıyor, ardından hak etmediği bir şefkatle onu okşuyor, onu çıldırmanın eşiğine getirdiğime emin oluyordum.

"Başka hiç kimse sana sahip olmayacak." Dişlerimi omurgasında gezdiriyor, arkasında diz çökerken ıslaklığını aralıyordum. "Her zaman bana ait olacaksın."

"Peki ya sen?" diye sordu. "Sen kime ait olacaksın?"

"Bu soruların, kulağa bir kıskançlık itirafı gibi geliyor." Yü-

zümü kalçalarının arasına daldırıp dilimin ucunu ıslaklığına daldırdım.

Tekrarladığımda boğazından boğuk bir ses çıktı. Onunla ziyafet çekmek istiyordum. Artık beni hissetmeden yürüyemez hale gelene dek bütün gece onu becermek istiyordum. Ama bunu yapmak bir zayıflık göstergesi olurdu. Bu onun beni bir şekilde parmağında oynatabileceğini kanıtlardı ki bu doğru değildi.

Onu tekrar yaladığımda sızlanıyor, geri çekilirken devam etmemi ister gibi bana doğru eğilmeye çalışıyordu.

"Bu senin için değil. Sadece iyi eşler boşalabilir. Ve sen henüz af dilemedin."

Tekrar ayağa kalkıp pantolonumun fermuarını açtığımda itiraz ederek inledi.

"Lütfen," diye yalvardı. "Sadece maskeyi çıkar. Çok ağır. Ben –"

"Dersini aldığını hissettiğimde çıkaracağım."

Aletimi serbest bırakıp ucunu hassas tomurcuğuna sürttüm. Maskesinin yükü altında ezilirken bile vücudunda bir ürperti dolaşıyordu. İzin vermediğimi söylememe rağmen birkaç dakika içinde boşalacağına emindim.

Hızlı bir hareketle tamamen içine girdiğimde inledim. Ivy dudaklarından şaşkın bir ses çıkarırken, kendi kurallarımı çiğneyip kalçalarımı hareket ettirip onu kızdırmak için aşağı uzandığımda inlemeye başladı. Diğer adamın itiş hızı giderek artmaya başladığında içine girdim. Adam son kez çarpıp şiddetle boşaldığında kadın da orgazm oldu. Bu sadece kendi ihtiyacımı güçlendirmişti.

"Af dilemeye hazır mısın?" Ivy'nin üzerine atılarak onu titrettim.

"Hayır!" diye bağırdı. "Senden nefret ediyorum!"

"Benden nefret mi ediyorsun?" dedim tehditkâr bir gülüşle. "Bakalım bu doğru mu?"

Tekrar tekrar içine girerken parmaklarımı çılgınca bir hızla ona doğru hareket ettirmeye başladım. Göz ucuyla diğer üyenin ve kadının bizi ilgiyle izlediğini görebiliyordum. Ivy boşalmamak için dirense de vücudu artık zihninin kontrolünde değildi.

Kasları sıkılaşıp kasılırken başı gittikçe ağırlaşıyordu; titreyerek boşaldığında aletimi o kadar kuvvetle sıkıyordu ki beni de boşalmanın eşiğine getirdi. Kalçalarını sıkıp sonsuz saniyeler boyunca içine boşalmaya devam ettim. Gözlerimi kapatıp az önce ne olduğunu merak ederken sakinleşmem bir dakikamı aldı. Hayatımda daha önce hiç böyle boşalmamıştım.

Gözlerimi tekrar açtığımda, Ivy'nin kafasının tuhaf göründüğünü fark ettim: Saçları aşağı sarkmış, uçları zemini sıyırıyordu ve boynu tuhaf bir açıyla bükülmüştü. İçinden çıkıp kalçasını serbest bıraktığımda vücudu onu ayakta tutan tek yastığa doğru gevşedi.

Ona yardım etmek için acele ederken, yaşadığım panik görüşümü bulanıklaştırıyordu.

"O iyi mi?" diye sordu kadın.

"Ayak bileklerini çöz!" diye emrettim kafasına uzanırken. Ellerimde ağırlaşırken bunun maskeden kaynaklandığını biliyordum. Koordinasyonsuz parmaklarımla maskeyi çıkarıp yüzünü vücuduma yasladıktan sonra ellerine yöneldim.

Kadın ayak bileklerini çözmeyi başardığında, karımın gevşek bedenini kollarıma aldım ve bizi yalnız bırakmalarını söyledim.

"Ivy..." Onu yastıklı bir banka taşıyıp yatırırken sesimde tanımadığım bir çaresizlik vardı. "Ivy, lütfen..."

Birkaç dakika sonra kıpırdanmaya, kendine gelirken yavaşça gözlerini kırpıştırmaya başladı.

"Ivy." Üzerine eğilip gözlerine bakmaya çalışırken ellerini sıkıyordum. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Konuşabilmesi umduğumdan daha uzun sürmüştü. Dudaklarını yalayıp şaşkınlıkla bana baktı. "Bayılmış olmalıyım."

Gözlerini tekrar kapattığında bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyordu. Tedirginlikle onu takip ederken, onu buraya getirmeye karar verdiğimde damarlarımda dolaşan alkol hızla buharlaşıyordu. Karıma verilen zararı incelerken kendimi hiç bu kadar ayık hissetmemiştim. Solgun ve zayıf görünüyordu, güçlükle hareket edebiliyor ya da konuşabiliyordu. Saçları dağınık, yanakları gözyaşlarıyla kaplanmış, el ve ayak bilekleri iplerin sürtünmesinden kıpkırmızı olmuştu. İçler acısı bir görüntüsü vardı ve bu beni beklenmedik bir şekilde etkilemişti. Bunu ona *ben* yapmıştım.

"Ivy."

"Beni eve götür." Bana bakmayı reddederek arkasını döndü.

Cüppemi çözüp üzerini örttüğümde ve onu göğsüme yaslayıp bir koza gibi sardığımda kendimi tuhaf hissettim. Onu avluda bizi bekleyen arabaya taşımama itiraz etmese de bana bakmayı reddediyordu.

Arka koltuğa bırakır bırakmaz, olabildiğince uzağa kaydı ve sessiz hıçkırıklar vücudunu sararken bana sırtını döndü.

Onu bu halde görmek beni tahmin edebileceğimden daha fazla rahatsız etmişti. Onun gözyaşı dökmesini istiyordum, tamamen yok olmasını değil. Yoksa istememiş miydim?

"Bana ne olduğunu anlat," dedim yalvarırcasına.

Güçlükle bana dönüyor, çenesi öfkeden titriyordu.

"Ne mi oldu?" dedi kuşku dolu bir sesle. "Ciddi misin sen? Olan şey *sensin*, Santiago! O gösteriyle ve ardından maskeyle vücudumun sınırlarını zorladın. Ne yaptığını gayet iyi biliyordun. Bilmiyormuş gibi davranma."

O zaman aklıma vestibüler sorunlarından bahsettiği geldi. Elbette aklımın bir köşesinde üstesinden gelebileceği şeylerin bazı sınırlamaları olacağını varsaydım. Ama kendi gözlerimle görene kadar durumunun ciddiyetinin farkına varmamıştım.

Mantıklı düşünemiyordum. Ama düşünmeliydim.

Dr. Chambers istediğim gibi Ivy'nin tıbbi kayıtlarını bana göndermişti. Sadece onun notlarını değil, Cemiyet bünyesindeki doktorlara yaptığı ziyaretlerin tüm dosyalarını da. Denge ve koordinasyonla ilgili sorunlarını okudum. Vertigo. Stres kaynaklı tetiklenmeler. Babası onu doktora götürmüş ama teşhisten sonra tedavi ettirmek için çok az şey yapmıştı. Yapılması gereken önemli bazı şeyler vardı. Ve şimdi bunları neden yapmadıklarını merak ediyordum. Neden ona yardım etmesi için paranın satın alabileceği en iyi fizyoterapisti tutmamıştı? Neden kızını, onun sağlığı için asgari bir çaba gösterecek kadar bile önemsememişti?

"Ivy." Eline dokunmak için uzandığımda beni itti.

"Yapma," diye uyardı. "Sana zarar vermek istemiyorum ama şu anda bana dokunmaya çalışırsan direnirim. Sırf insan olduğunu kanıtlamak için kanını akıtana kadar seni tırmalar, pençelerim."

Sözleri olması gerekenden daha acı vericiydi. Düşmanım olması bir yana, kimseden bir şey talep etmek bana göre de-

gildi. Ama şu anda, arabanın loş ışığında, düşmanımdan çok tutsağım gibi görünüyordu. Bu ciddi ifadeyi iyi tanıyordum, çünkü kendi yansımamda birçok kez görmüştüm. Her zaman istediğimin bu olduğunu düşünmüştüm ama şimdi o bu durumdayken, ne kadar yanıldığımı anladım.

Elimi aramızdaki koltuğa koydum. Vücudunun sıcaklığını hissedecek kadar yakın, onu saran kutup soğuğunu hissedecek kadar uzak.

Her şeyi berbat etmiştim.

Keşke kafamın içindeki düşünceleri duyabilseydi.

Söylenmemiş, dudaklarımdan dökülemeyecek kadar gururlu kelimeler.

Üzgündüm. Hem de hiç olmadığım kadar.

27

IVY

Çıplak ayağım daha yere değmeden beni kollarının arasına aldı. Beni sardığı cüppe neredeyse düşüyordu ama onu son anda yakalayarak etrafıma sardı. Sert göğsünü iterek onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştığımda tutuşunu sıkılaştırdı.

"Bırak beni, Santiago."

"Hayır."

Marco ön kapıyı açtığında, Santiago beni içeri taşıdı. Ev sıcak olmasına rağmen hâlâ titriyordum. İçimde hissettiğim soğuk o kadar derindi ki, şiddetli bir ateş bile içimi ısıtamazdı.

Bu gece yaptığı o tuhaf gösteri, bir başka aşağılama ve benim iyiliğimi hiç umursamamış olması... Bunun için onu affetmeyecektim. Ve beni önemsediğine inanmıyordum. Hayır, belki çok ileri gidip beni kırdığı için endişelendiğine inanmak istiyordum. Hatta neredeyse öldürdüğü için. Tehdit ettiği gibi; henüz ölmemi istemiyordu. Henüz bana yeterince işkence ettiğini düşünmüyordu.

"Bırak beni!" Yatak odamın önünden geçirip uzun koridorda taşımaya devam ederken kollarında iki büklüm olmuştum. Yorgun ve bitkin olsam da savaşmak zorundaydım.

Kımıldamadı. Çırpınışlarım onu hiç etkilememiş gibiydi. Evin karanlık kısmına doğru ilerlerken yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmamıştı.

"Senden nefret ediyorum," diye tısladım. Bunu daha derinden hissetmek için yüksek sesle söylemek zorundaydım. Bundan sonra hissetmem gereken tek şey buydu.

Bunun üzerine bana baksa da gözlerindeki bakışı görebilmem için çok karanlıktı. Aydınlıkken bile kolay değildi.

Yine de cevap vermedi. Zekice bir karşılık. Dün geceki yemekte olduğu gibi bana sözleriyle saldırmadı. Her zamanki gibiydi. Soğuk ve vurdumduymaz. İnsanlık dışı.

Koridorun sonundaki çift kanatlı kapıyı açıp geniş süite girdiğimizde buranın *onun* yatak odası olduğunu hemen anladım.

İstemsizce boynumu büküp odaya baktım: Siyah duvarlar, damasko duvar kâğıdı, koyu lacivert, kadife perdeler, pencerelerden sızan soluk ay ışığı. Yine evin kalanında olduğu gibi demir kaplı. Odanın tam ortasında, şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha büyük, dört iri direği, kalın bir yorganı ve beni yatırırken özenle düzelttiği yastıkları olan bir yatak vardı.

"Beni becermene izin vermeyeceğim," dedim cüppeyi üzerimden aldıktan sonra yatağın üzerindeki battaniyeleri çekip beni yatırdığında. Yastığa sinmiş olan kokusu burnuma doldu. Bu onun yastığıydı. "Bir daha bana dokunmana izin vermeyeceğim. Asla! Duydun mu beni?"

Söylediklerimi duymazdan gelse de beni bıraktığında ve oturmak için hareket ettiğimde parmağını göğsüme koydu.

"Hayır," dedi uzanmam için beni zorlarken. "Kal."

"Ben köpek değilim, seni pislik." Elini tokatlayarak uzaklaştırdığımda bileklerimi yakaladı.

"Kal dedim." Komodinin çekmecesinin açıldığını duyduktan sonra elinde bir çift deri kelepçe tuttuğunu gördüm. "Yoksa kalmanı sağlarım."

"Yaparsın, değil mi?"

"Seçim senin, Ivy." Ben bu kadar öfkeliyken o nasıl bu kadar sakin konuşabiliyordu? Delirmiş olabilir miydi?

Önce elindekilere, sonra Santiago'ya baktım. Ciddiydi. Arkama yaslandım ve tatmin olup bileklerimi serbest bıraktığında yorganı tutup omuzlarıma kadar çektikten sonra ona sırtımı döndüm.

Çekmeceyi kapatıp uzaklaştığını duydum. Kapının açıldığını fark ettiğimde başımı çevirdim. Banyoya girmişti. Bir süre sonra yanıma gelip eski görünümlü küçük bir şişe açtı. Küçükken kumla doldurup içinde peri tozu varmış gibi sakladıklarımdandı.

Tetikte olmak ve onu izlemek için doğruldum. Battaniyeleri sıkıca tutuyordum. Hâlâ çıplaktım. Üşüyordum. Bu adamdan nefret ediyordum. Kocamdan. Onu hâlâ bacaklarımın arasında hissediyordum. Ne kadar gaddar olduğunu hatırlıyordum. Orgazmımın yoğunluğunu. Nasıl kendimden geçtiğimi, o maskenin altında bile başımın nasıl döndüğünü. Tüm sesler, insanlar. Etrafımda seks yapan insanların çıkardığı sesler. Beni maskeyle kör ettiğinde duyularımın gücü artmıştı.

"Senden nefret ediyorum," dedim bir kez daha, bu kez gözlerimdeki yaşların sıcaklığını hissederek. "Senden nefret ediyorum." Bunu bilmesini istiyordum. Kafamın içindeki küçük bir sesin inkâr edilemez bir şekilde hissettiğimin nefret olmadığını haykırmasına rağmen, bu nefretin derinlerimde, damarlarımda dolaşan soğukkanlılıkta kök salmış bir şey ol-

duğunu anlamasını istiyordum. Kendime bile itiraf edemesem de hissettiğim şey nefret değil kıskançlıktı.

Hayır, küçücük bir an için bile olsa bunu hissetmemeliydim.

"Senden nefret ediyorum, Santiago De La Rosa," dedim içimde hissettiğimden daha büyük bir inançla.

Kalçalarımın iç kısımlarındaki meni kurumuştu.

Seni hamile bırakacağım.

Hayır. Hayır. Buna izin veremezdim. Vermeyecektim.

"Bunu iç," dedi küçük şişeyi uzatarak.

Bir şişeye bakıyordum, bir ona. Kıs kıs güldüm. "Delirdin mi sen?" Kolunu ittim. "Verdiğin zehri içeceğimi mi sanıyorsun?"

"Bu zehir değil. Rahatlamanı sağlayacak bir şey."

"Hayır, henüz beni öldürmeye hazır değilsin, değil mi? Çok eğleniyorsun." Yüzümü başka tarafa çevirdim. "Uyuşturucularını istemiyorum, Santiago."

"İç şunu!" Sesi gergindi ve cevap verdiğimde çenemi tutuyor, parmakları derime batarken beni ona bakmaya zorluyordu.

Ona, yanağımdan süzülüp parmağına düşen gözyaşının sadece daha önceden kalan bir kalıntı olduğunu söylemek istiyordum. Şu anda hissettiğim bir duygudan dolayı akmadığını. Bana hissettirdikleri yüzünden ağlamıyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum. Bakışları üzerimdeyken onu inceliyordum; ifadesi tuhaf ve okunması zordu. Büyülenmiş gibiydi. Sonra onu gördüm. Belli belirsiz olsa da oradaydı. Bir şeyle mücadele ediyordu.

Muhtemelen beni öldürme arzusuyla savaşıyordu. İçindeki sadist şeytanla savaşarak bu işi bitirmek için planlar yapıyordu.

Homurdanmış, büyüyü bozmuştum.

Gözlerini kırpıştırdı. Onu izliyordum. Birkaç kez gözlerinde acıya benzer bir şey görmüştüm ama gördüğüm birkaç seferde de belli belirsiz fark etmiştim. Sanırım şu anda o görüntüye ihtiyacım vardı.

Başımı salladım. Gördüğümü hayal ettiğim her şey muhtemelen zihnimin bana oynadığı bir oyundu. Acı hissetmek için insan olmak gerekirdi ve Santiago De La Rosa insan değildi.

O bir şeytandı.

"Annem ben küçükken bunu benim için yapmıştı," dedi itirafıyla kafamı karıştırarak. "Heyecanlandığım ya da üzüldüğüm zamanlarda içerdim. Korkma, sana zarar vermez."

Yüzünü inceledim. Bu, izin verdiğinde ona en yakın olduğum andı. Şapelde beni cezalandırdığı zamanki itirafı da dâhil olmak üzere, benimle paylaştığı en içten andı. Bu gerçekti. Babası onu dövmüştü. Bu başkaydı. Bu sadece gerçek değildi.

Bu itiraf, içinde duygular barındırıyordu.

Annesinden bahsettiğinden mi, yoksa olanlardan mı bilmiyordum ama tedirgin ve neredeyse savunmasız görünüyordu. Antonia'nın bana onun hakkında anlattıklarını hatırladım; Barselona'ya döndüğünü ve orada öldüğünü söylemişti. Kederi onu öldürmüştü.

Santiago'da gördüğüm şey bu muydu? Annesi için yas mı tutuyordu?

Bakışlarımı tekrar şişeye çevirdiğimde, Cemiyet içindeki zehirlenme hikâyelerini hatırladım. Her zaman bunların sadece söylenti olduğunu düşünmüştüm ama şimdi o kadar da emin değildim.

Bana zorla içirebileceğini bilmeme rağmen, "İstemiyorum," dedim. Oysa bana istediği her şeyi yaptırabilirdi.

Sanki zihnimi okumuş gibi, küçük şişeyi dudaklarına götürüp bir yudum aldıktan sonra tekrar burnumun dibine koydu.

Çenesi gevşedi. "Zehir değil. Sana iyi gelecek. İnan bana."

"Hayır."

"İç şunu!"

"Yoksa ne yaparsın? Zorla mı içirirsin?"

"Evet."

"Bana yaptıklarını haklı çıkaracak ne yaptım?" diye sordum şişeyi elinden alıp içini koklayarak. Tatlı, ota benzer bir koku alıyordum. Başımı eğip sıvıyı ağzıma döktüm. Sadece iki yudumdu. Şişeyi ona geri verirken sıvının boğazımdan aşağı kaydığını hissettim, neredeyse daha önce güçlükle yudumladığım viski kadar yakıcıydı.

Nefes verip arkama yaslandığımda içmemden memnun olmuşçasına başını salladı.

Ne beklediğimi bilmiyordum. Şiddetli kramplar. Kusma. Ama hissettiğim tek şey rahatlamaydı.

"Dinlenmelisin," dedi uzanmama yardımcı olurken.

Ona direnmedim. Faydasızdı. İkimiz de onun kazanacağını biliyorduk.

"Nedir bu?" Odanın içinde dolaşıp birkaç mum yaktığında sordum.

"Rahatlayıp uyumana yardımcı olacak bazı otların karışımı. Şimdi biraz uyumaya ve gücünü toplamaya ihtiyacın var."

"Böylece yarın beni cezalandırmaya devam edebileceksin."

Cevap vermedi.

Geniş süitin içinde antika olduğunu tahmin ettiğim birkaç mobilya parçasına baktım. Başımın üstündeki yatak başlığında kafatası, güller ve tabancaları gördüm. Aile arması tahtaya oyulmuştu.

Gözkapaklarım kapanmaya başlamıştı. Onları açık tutmaya çalışırken, gözlerimi ondan ayırmamak için yan döndüm, çünkü ona dikkat etmem gerekiyordu. O buradayken uyuyamazdım. Uyuduğumda bana ne yapardı? Gözlerimi ondan ayırmamam gerekiyordu ama gözkapaklarım çok ağırlaşmış, bedenim gevşemişti.

Birkaç adım uzağımdaki oturma alanında bir şamdanın üzerindeki mumları yaktıktan sonra geniş ve rahat görünümlü koltuğa oturdu.

Bir süre içim geçmiş olmalıydı, çünkü gözlerimi tekrar açtığımda onu beni izlerken buldum; bakışları karanlık ve istekliydi. Duş mu almıştı? Doğrulmaya çalıştım. Odama gitmek istiyordum.

Bir anda yanıma geldi. Çok hızlıydı. Yine mi uyuyakalmıştım? Sandalyenin yanındaki masada, çalışma odasında gördüğüm defter duruyordu. Deri cildi hemen tanıdım. Bir şeyler söylemeye çalıştım. Odama gitmek istediğimi söyledim.

"Rahatla, Ivy."

Rahatlamak istemiyordum.

Battaniyeleri üzerime örttü. "Direnme. Güvendesin."

"Güvende değilim. Seninle değil."

"Şşş. Uyu."

Tamam. Evet. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Yatağı sıcacıktı. Kokusu etrafımı sarıyordu ve söylediği gibi güvendeydim.

İrkildim.

Hayır. Söylediği gibi değildi.

Bana içirdiği her neyse ona direnmeliydim. Çünkü güvende değildim. Bu evde değil. Onun yatağında değil.

Seni hamile bırakacağım.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Uyandığımda, tanıdık bir uğultu duydum. Tanıdık bir koku. Ve ışık.

"Tüm gününü uyuyarak geçiriyorsun, tatlım." Gözlerimi açtığımda parlak ışığa karşı gözlerimi kısmak zorunda aldım.

Bu güneş miydi?

Doğrulduğumda geceliğin ipeğini tenimde hissediyordum. Bakışlarımı odamda gezdirdim. Benim odamda. Onun odasında değil. Benim yatağımda. Benim yastıklarım. Benim odam.

"Saat kaç?" diye sordum Antonia'ya, güneş ışınlarını kesmek için perdeyi çekerken.

"Neredeyse öğlen."

Gözlerimi ovuşturup küçük, kare ışık kaynağıma baktım. Daha büyük görünüyordu. Kare değil dikdörtgendi. Sanki arkasındaki pencereyi ortaya çıkarmak için bir panel çıkarılmış gibiydi.

"Santiago bu sabah bol bol meyve suyu içmen gerektiğini söyledi, ben de fazladan getirdim. Taze şekerli çörek de var. Kendi isteği. Hiç ona göre değil."

Kahve doldurmasını izliyor, tatlı, kızarmış hamurla dolu tabağa bakıyordum. Şekerli çörek severdim ama buraya geldiğimden beri kahvaltım oldukça standarttı. Lezzetli ama bunun gibi değildi. Yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmek. Meyve. Bugün pudra şekerine bulanmış şekerli çöreklerin yanında çilek ve bir sürahi taze sıkılmış portakal suyu vardı.

"Çok güzel bir gün. Mercedes seni elbise provasına götürmeden önce biraz güneşe çıkmak ve temiz hava almak istersin diye düşündüm."

Yine mi Mercedes?

Bacaklarımı yataktan indirip baş dönmemin geçmesini bekledikten sonra ayağa kalktım. Pencereye doğru yürüdüğümde hayal görüp görmediğime emin değildim. Perdeyi itip cama dokundum ve geniş bahçeye, ötesindeki ormana ve ağaçların arasında toplanmış sise baktım.

"Anlamıyorum." Ahşap paneli incelediğimde, bir parçanın sökülmüş olduğunu gördüm. Ne zaman? Pencereyi neredeyse yarısına kadar açmıştı.

"Gel ve hâlâ sıcakken ye."

Masaya doğru gidip oturdum. Antonia'nın önümdeki küçük tabağa iki tane şekerli çörek koymasına izin verdikten sonra yemek için birini elime aldım. Çöreği ısırırken şeker dudaklarıma yapışmış, dilimi kaplamıştı ve bir anlığına o tatlılığı hissetmeme, ağzımdaki tadın keyfini çıkarmama izin verdim. Hayatımda bunun gibi tatlı anlara ihtiyacım vardı.

"Çok lezzetliler, değil mi?" dedi Antonia.

O an duyulan iniltinin bana ait olduğunu fark ettim. Başımı sallayıp bir ısırık daha aldım.

Koyu mor sabahlığımın üzerine pudra şekeri dökülmüştü. Üstümü Santiago mu değiştirmişti? Beni odama ne zaman getirmişti?

Dün gece hayal meyal da olsa uyandığımı hatırlıyordum. İlki beni yatırdığındaydı. Sonra birkaç kez daha uyumamı söyledi. Kucağında defterle oturmuş, beni izliyordu. Bütün gece beni mi izlemişti? Kendi uyumuş muydu? Benimle yatağa girdiğini hatırlamıyordum.

Bir şey daha hatırlıyordum. Mercedes'i görmüştüm. Belki de o kısım bir rüyaydı, çünkü koridordaydık. Ben Santiago'nun kollarındaydım. Karanlık bir köşeden bizi izliyordu.

O zaman iç çamaşırı giydiğimi de fark ettim. Kendimde değilken beni temizlemiş olmalıydı. Bunu nasıl hissetmemiş olabilirdim? Bana içirdiği şişenin içinde tam olarak ne vardı?

Baygınken beni temizlediği düşüncesi yanaklarımın kızarmasına neden oldu; kızaran yanaklarımı saklamak için meyve suyu bardağını elime aldım.

Kendini suçlu mu hissediyordu? Tüm bunlar, yaptığı şeyden dolayı hissettiği suçluluk duygusundan mıydı?

Hayır. Bu hiç mantıklı değildi.

İlk bardağı bitirdiğimde Antonia ikinci bir bardak meyve suyu doldurdu. Bardağı alarak yarısını içtim. Susamıştım.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Bunu ne zaman yaptı?" Pencereyi soruyordum. "Bu sabah erken saatlerde bir şeyler duydum. Sanırım Marco yaptı." Dudaklarına samimi bir gülümseme yerleşti.

"Hımm." Bir lokma daha yerken Antonia bana nazikçe gülümsüyordu.

"Santiago'yu çocukluğundan beri tanıyorum," dedi tabağıma bir çörek daha koyarken. "Babası kolay bir adam değildi ama onun ölümü ve belki de ölmesi gereken kişi Santiago'yken hayatta kaldığı düşüncesi onu değiştirdi. Ona iyi geliyorsun, Ivy. Bunu görüyorum, hissediyorum."

"Ben ona uygun biri değilim. Benden nefret ediyor ve nedenini bile bilmiyorum."

"Hayır, bu nefret değil. O çocuğun ruhunda yaralar olsa da özünde iyi biri. Bunu biliyorum. Bence onu ortaya çıkarabilecek biri varsa o da sensin."

"Eğer hayatta kalırsam," diye mırıldandım nefesimin altın-

dan; aniden aklıma bir şey geldi. "Neden herkesin ona Efendi diye hitap etmesini istiyor?"

Antonia başını iki yana salladı. "Bunu isteyen babasıydı. Çocukken bile hepimizin onlara Efendi demesini sağlardı. Buz gibi biriydi. Ama arkasından konuşmak istemiyorum."

O sırada çalan kapı sohbetimizi böldü ve daha önce burada olan, onu her gördüğümde her an üzerine bir hayalet atlayacakmış gibi görünen genç hizmetçi kapıda belirdi.

"Evet, Jenna?" diye sordu Antonia gergin bir sesle.

"Hanımefendi." Eliyle beni işaret etse de Antonia'yla konuşuyordu. "Ağabeyi onu görmeye geldi."

Ayağa kalktım. "Ağabeyim burada mı?"

Kız endişeyle bana bakıyor olsa da Antonia'ya yöneldi. "Ne yapacağımı bilemedim, onu içeri aldım. Aşağıda bekliyor."

"Ah."

"Efendi..."

Antonia boğazını temizledi. "Pekâlâ, adama biraz kahve ikram et ve Ivy'nin birkaç dakika içinde yanında olacağını söyle. Misafir ağırlamayı bildiğini düşünüyorum." Kızın gitmesi için ellerini çırptı ve genç kız hızlıca yanımızdan ayrıldı.

Hızla giyinip aşağı inerken Antonia acele etmememi ve korkuluklara tutunmamı söylese de basamakları hızla iniyordum. Abel geniş oturma odasındaki büfelerden birinin üzerinde duran fotoğrafları inceliyordu; geldiğimi duyunca bana döndü. İçeri girdiğimde elinde tuttuğu çerçeveli fotoğrafı yerine bıraktı. Elinde tuttuğu fotoğrafın Mercedes'e ait olduğunu fark ettim.

"Abel." Yavaşlayıp ona sarılmadan önce kendimi durdurdum, çünkü o hâlâ Abel'dı. Tanrım! Kardeşime sarılmanın

iyi bir şey olduğunu düşündüğüme göre çok berbat bir haldeydim. Santiago beni gerçekten bu duruma mı düşürmüştü? "Burada ne işin var?"

"Ben de seni gördüğüme sevindim, kardeşim." Gözleri hemen kazağımın altında taşıdığım tespihe kaydı. "Tanrı'nın yolunu mu buldun?"

"Hayır. Şeytanın demek daha doğru olur."

Homurdanarak bana baktı. "Seni dövmüyor, değil mi?"

Bu karmaşık bir durumdu ve açıklamaya çalışacakken bir şey fark ettim. "Bir şey mi oldu? Babam iyi mi? Neden buradasın?"

Nefes alıp verdikten sonra evi dolaşıp etrafına bakınmaya başladı. "Hayır, durumu hâlâ aynı."

"Şükürler olsun. Evangeline'le mi alakalı?"

"Hayır, Ivy, herkes iyi. Sadece gelip nasıl olduğunu görmek istedim." Yüzünü bana döndüğünde buraya gelme nedeninin bu olmadığını anladım. Abel'ın her zaman bir amacı vardır.

Ama aynı zamanda bana yardım edebilecek tek kişi de oydu. "Burada kalamam, Abel. Bir şeyler yapmak zorundasın."

"Ne demek istiyorsun? Etrafına bir bak. Drakula havası olsa da lüks içindesin. Santiago burayı aydınlatamayacak kadar cimri mi?"

"Hayır, bence o sadece..." Sözümü yarıda kestim, çünkü ağabeyime neden yüzünü sakladığını söyleyecek değildim. Bence Santiago kimsenin onu görmesinden hoşlanmıyordu. Tuhaf olsa da bunu ilk kez fark etmiştim. "Her neyse. Abel, burada kalamam. Ciddiyim. O..."

"Sen bir De La Rosa'yla evlisin, Ivy. Burada kalacaksın. Buradan tek bir çıkış yolu var. Aslında iki. Seni boşayabilir ya da öldürebilir."

Ürperdim.

Abel gerildiğimi önemsemeyerek kıkırdadı.

Sözlerinin gerçeğe ne kadar yakın olduğu hakkında bir fikri var mıydı?

"Kız kardeşi evde mi?"

"Ne?"

"Mercedes. Evde mi?"

"Bilmiyorum."

Hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallayıp etrafına baktıktan sonra bana yaklaştı. Konuşurken sesini alçalttı. "Duyduğuma göre Gala'ya katılacakmışsın."

"Yerleşkede mi?"

Başını evet anlamında salladı.

"Evet. Sen de orada olacak mısın? Belki Evangeline'i –"

"Saçmalama, Ivy. Tabii ki orada olmayacağım. Kayınbiraderi olsam bile henüz hoş karşılandığım söylenemez. Ama benim de zamanım gelecek. Sen de bunun hızlanması için üzerine düşeni yapacaksın."

"Anlamıyorum."

"Boş ver. Oradayken benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne?"

"Holton'ın kiminle konuştuğunu bilmek istiyorum. Onu hatırlıyor musun?"

"O adamı asla unutmayacağım."

"Güzel. Birkaç gün içinde buraya dönecek ve eğer bana yararlı bir bilgi verebilirsen Evangeline'i getireceğim."

"Ne?"

"Ah, tabii kocana söylememen şartıyla." Saatine baktı. "Gitmem gerekiyor." Ön kapıya doğru ilerledi.

"Bekle!" Kolunu tuttum. "Abel, lütfen. Yardımına ihtiyacım var. Bana yardım edebilecek tek kişi sensin."

Sıkılmış gibi iç geçirdi. "Ne var, Ivy?"

"O... bir aile kurmak istiyor. Ben istemiyorum. Olmaz, o canavarın bebeğini taşıyamam! Lütfen. Bana yardım etmek zorundasın."

Homurdandı. "Hepsi bu mu?"

"Ne demek hepsi bu mu?"

"Merak etme. Bebek falan olmayacak. Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?"

"Ne?"

"İğne, Ivy. Doğum kontrol iğnesiydi."

"Dr. Chambers bana doğum kontrol iğnesi mi yaptı?"

Başıyla onayladı.

"Ama vitamin olduğunu söylemiştiniz."

"Tanrım!" Tanıdığı en aptal insanmışım gibi yüzüme bakarken başını salladı. "O şişko Holton'ın hatırı içindi." Bana doğru yaklaştı ve gözümü örtmek için perçemimi parmaklarıyla öne doğru taradı. "Sakla şunu. Çok rahatsız edici görünüyor."

"Dr. Chambers'a bana doğum kontrol iğnesi mi yaptırdın? Madem onu sevmiyorsun, neden Santiago'yla evlenmeme izin verdin?"

"Bir Soylu Oğul'a hayır diyemezsin, değil mi? Cemiyet'te bir itibarın olsun istiyorsan bu teklifi reddedemezsin. Şimdi gitmek zorundayım. Holton'ın kiminle konuştuğunu bana bildir. Fazla bir şey istemiyorum, o yüzden işi berbat etmemeye çalış." Aklıma bir şey geldiğinde neredeyse ön kapıya varmıştı.

"Ne kadar sürecek?"

"Ne ne kadar sürecek?" diye sordu bıkkınlıkla.

"Doğum kontrol iğnesi. Etkisi ne kadar sürer?"

"İki ya da üç ay."

"Dr. Chambers biliyor muydu?"

"Sana iğne yapan kendisiydi. Gerçekten Ivy, bazı günler senin kavrama yeteneğini merak ediyorum."

Elimi saçıma götürdüm. Dr. Chambers, Santiago'nun erkek çocuk istediğini bildiği halde bu iğneyi neden yapmıştı?

"Ivy?" Abel seslendi.

Başımı kaldırıp ona baktım.

"Kocana doğum kontrol iğnesinden bahsetmemen gerektiğini söylememe gerek var mı?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Güzel. Unutma, Holton. Kiminle konuştuğunu bilmek istiyorum."

28

SANTIAGO

Ofisimdeki monitörleri boşuna incelemeye çalışırken gözlerim bulanıklaşıyor, odaklanmakta güçlük çekiyordum. Bir sayı akışı tarafından kuşatılıyordum. Şablonlar beliriyordu. İnişli çıkışlı çizelgeler. Bu, hayatta sahip olduğum tek sığınaktı. Teselli bulacağımı bildiğim tek alandı. Yine de son yirmi dört saattir elimden kayıp gidiyor gibi görünüyordu.

Bütün günümü bu odaya kapanarak, karımı ve onun neler yapıyor olabileceğini düşünmemeye çalışarak geçirmiştim. Antonia birkaç kez içeri girip bana katı kalbimin arzulayabileceği her şeyi sunsa da o gün için hazırladıklarının arasında gerçekten arzuladığım bir şey yoktu.

Viski şişesini elime alıp düşünmeden kapağı elimde çevirdim. İçimde biriken bir huzursuzluk vardı. Onu tanımıyor, onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

"Lanet olsun!" Elimi masanın üzerinde gezdirip üzerindekileri odanın dört bir yanına saçtım.

Viski şişesi parçalanmış, masamdaki kâğıtlar ise paramparça olmuş düşüncelerim gibi yere yağıyordu. Karımın son du-

rumu hakkında bir rapor daha almak için Antonia'yı aramak istiyordum. Ama korkarım ki o bile şu âna kadar sonuçsuz kalan bilgi taleplerimden bıkmış durumdaydı.

Bana duymak istediğimi düşündüğü şeyleri söylüyordu: Ivy yemeğini yemiş, duş alıp üzerini değiştirmişti. Dinleniyordu. Ama duymak istediklerim bunlar değildi. Yoğun bir öfke hissederek, içimdekileri nasıl ifade edeceğimi bilemediğimi fark ettim.

"Daha iyi misin?" Mercedes odaya girip kaşlarını çatarak öfke nöbetimin kalıntılarına bakıyordu. Kırmızı topuklu ayakkabıları yerdeki cam kırıklarının üzerinde çıtırdıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye çıkıştım.

Ses tonumdan irkilse de sık sık yaptığı gibi hemen toparlanıp omuzlarını dikleştirdi ve kollarını göğsünde kavuşturup bakışlarını bana dikti.

"Neyin var senin?" diye sordu. "Bütün gün somurttun. Bu senin yapacağın bir şey değil."

"Meşgulüm," diye kısaca cevap verdim. "Hayatta masumların ruhlarını emmek dışında bir motivasyonun olsaydı beni anlardın."

İnançsızlıkla başını sallarken dudaklarından kuru bir kahkaha döküldü. "Gerçekten mi, ağabey? Hepiniz bana ahlak dersi vermeye mi karar verdiniz?"

Ona neden şu an bir pislik gibi davrandığımı bilmiyordum. Ama yapacak bir şey yoktu ve onunla yüzleşmek istemiyordum, ki o da tam olarak bunun için gelmişti.

Masamın karşısındaki boş sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attı ve başını yana eğerek beni inceledi. Mercedes sanki ruhunuzun derinliklerini görebiliyormuş gibi size bakma ye-

teneğine sahiptir. Bunun sinir bozucu olduğunu bilir ve bunu pek çok erkeği dize getirip dikkatlerini çekmek için kullanırdı. İşe yaramadığında da delicesine öfkelenirdi.

"Bunu sana söylemekten gerçekten nefret ediyorum, Santi." Öne doğru eğilip sesini fısıltı seviyesine indirirken dudaklarına muzip bir sırıtış yerleşti. "Ama sen ve ben tamamen aynıyız."

Başka bir gün olsaydı, onunla aynı fikirde olurdum. Evet, birbirimize benziyorduk. En azından eskiden. Ama son birkaç gündür yaşananlar arasında bir yerlerde, intikam hırsım kısa süreliğine izne ayrılmış, yerini dayanılmaz bir kafa karışıklığına bırakmış gibiydi. Bütün gün burada oturup karımın duygularını düşündüğüm göz önüne alındığında, mantıklı olan tek açıklama buydu. İnsan duygularını, daha önce hiç anlamadığım bir düzeyde anlamaya çalışıyordum. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki bir an bile yerimde duramıyordum.

Yok etmek istediğim bir şeyler vardı ama bu o değildi. Bana tekrar yakın davranması için onu zorlamak istiyordum. Ne büyük bir yanılsama.

Deliriyor olmalıydım.

"Seni etkiliyor." Mercedes aklımdan geçenleri dile getirdi.

"Hayır." Cevabım cansızdı ve ben bile sesimdeki inanç yapmacık değilmiş gibi davranmayı beceremiyordum.

Kardeşim, cehennemin derinliklerinden yükselip ateş püskürten bir yılana benzeyen bakışlarını bana dikti. Kıskançlığın bir yüzü olsaydı, şu anda Mercedes'inki olurdu. Kararlılığımı sorgulamasına neden olan şeyin bu olduğuna emindim. O her zaman ailenin bebeğiydi. Annemiz tarafından çok sevilen ve kardeşleri tarafından ne pahasına olursa olsun korunan bir

prensesti. Ama patlamadan sonra birçok şey değişmişti; önce ailesinin yarısını kaybetti, sonra da annesini. İkimiz de aynı evde yaşayıp anılarından kurtulamayan hayaletler gibiydik. O zamandan beri ellerinden yavaşça kayıp gitmemi izliyor, tüm gücüyle beni ellerinde tutmaya çalışıyordu. Bütün mesele buydu. Diğer herkesi kaybettiği gibi beni de Ivy'ye kaptırmaktan korkuyordu.

"Kendi gözlerimle gördüm," diye tısladı. "Onu kollarında kırık bir oyuncak bebek gibi malikânenin koridorlarında gezdirdin. Bu çok acınası, Santiago. Eğer yapacak cesaretin yoksa söyle, hiç acımadan gerekeni yaparım."

Ayağa kalkıp masanın üzerine eğilirken sandalyem arkamdaki duvara çarpmıştı ve otoritemden şüphe duyulmaması için Mercedes'in yüzüne kendi öfkemi püskürtüyordum.

"Yapabileceklerimi asla sorgulama!" diye hırladım. "Tam olarak sana söyleneni yapacaksın, o kadar. Eğer başka bir şey yapmaya kalkarsan, seni o gemiye o kadar hızlı bir şekilde koyarım ki neye uğradığını şaşırırsın. Anlatabildim mi?"

Sandalyesini geriye itiyor, gözyaşları gözkapaklarının kenarlarına yapışmış şekilde beklerken dudakları titriyordu. Kız kardeşimin böyle bir duygu gösterisi yapması hiç hoşuma gitmemiş, bir anlığına haklı olup olmadığımı sorgulamama neden olmuştu.

"Her şeyin kontrolün altında olduğunu sanıyorsun," diye alay etti. "Yine de tatlı, mükemmel karının, burnunun dibinde kardeşini eve aldığından haberin yok."

Mercedes bu bilginin beni şaşırttığını görerek başını eğdi.

"O bir hain. Ve bunu unutmasan iyi olur. Bir saniye bile, Santi! Eğer ona fırsat verirsen seni mahveder."

Bu sözlerle birlikte yanımdan ayrılıp beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Birkaç dakika içinde kendimi kameraları tarar ve inkâr edilemez kanıtı bulana kadar girişteki kameranın kayıtlarını kontrol ederken buldum. Abel gelmişti. O lanet olası adam evime girmişti. Ve Ivy bunun bedelini ödeyecekti.

Antonia elinde bir tepsiyle koridorda belirdiğinde koridorun yarısından yatak odasına doğru ilerledim. Ona doğru yürüdüğümü görünce irkilmiş, yüzümdeki öfkeli ifadeyi fark edince dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Santiago?" Önümde durakladı. "Ivy uyuyor, efendim."

"Umurumda değil." Yoluma devam etmek için harekete geçtiğimde, Antonia yoluma çıkıp tanımlayamadığım bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Bu gece de dinlenmesine izin vermelisin."

Gözlerim başının üzerinde geziniyor, ellerim iki yanımda yumruklara dönüşüyordu. "Hayır."

Antonia'nın bana bu şekilde meydan okuması hiç hoşuma gitmemişti ve bu garip davranışından ne anlam çıkaracağımı bilemiyordum. Gözlerini aşağıya doğru çevirdiğinde, benden bir şeyler sakladığı anlaşılıyordu.

"Benim hatamdı, efendim."

"Neymiş o?"

"Ağabeyi," dedi usulca. "Mesele bu, öyle değil mi?"

Cevabı beni hem şaşırtmış hem de kafamı karıştırmıştı.

"Ne demek senin hatandı?"

"Tüm ziyaretçilerin senin tarafından onaylanması gerektiğini biliyorum," diye cevap verdi, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. "Ama düşündüm ki, o onun ailesinden biri. Bunun sorun olacağını düşünemedim."

Hızlanan nefesim ciğerlerimi yakıyordu. "Buraya gelmesini Ivy istemedi mi yani?"

"Hayır, efendim. Ağabeyi kendi isteğiyle geldi," diye beni temin etti.

Bir elimi saçlarımda gezdirip omzunun üzerinden bir kez daha baktım. Mercedes'in beni kışkırtmaya çalıştığını anlamalıydım. Abel'la daha sonra ilgilenmem gerekecekti. Ama şimdilik, bunu Ivy'nin yapmadığını bilmekten memnundum. En azından bu seferlik.

"Benim iznim olmadan o adam bir daha bu malikâneye adımını atmayacak," diye bilgilendirdim onu. "Anlaşıldı mı, Antonia?"

"Evet, efendim." Başını eğdi. "Özür dilerim."

"Bugünkü ziyareti sırasında ne konuştuklarını biliyor musun?"

"Hayır, ona odaya kadar eşlik etmek dışında orada değildim."

Kamera kayıtlarında gördüğüm şeyin tam olarak bu olduğu göz önüne alındığında, bu zaten bildiğim bir şeydi. Yine de işe yarar bir bilgi kırıntısı duymayı umuyordum. Abel'ın kız kardeşini sadece iyi niyetinden dolayı ziyaret etmediğini biliyordum.

Antonia karşımda öylece durmuş, onu göndermemi bekliyordu. Bir sonraki sözlerimi bulmaya çalışıyor, başaramıyordum. Ne diyeceğime karar verdiğimde sesim her zamankinden daha sertti.

"Ivy bugün beni görmek istedi mi?"

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmış, ağırlığını huzursuzca bir ayağından diğerine atmıştı. "Hayır, efendim."

"Anladım."

Arkamı dönmeyi düşündüm. Yapmam gereken buydu. Ama ne kadar denesem de yapamayacağımı anladım.

"Gidebilirsin, Antonia. İyi akşamlar."

Başını sallayıp aceleyle uzaklaştıktan sonra Ivy'nin odasına doğru ilerlediğimde tek yoldaşım Antonia, beni garip bir boşlukla baş başa bırakmıştı. Avuç içim kapı tokmağının etrafına kıvrıldığında, içeri girmemek için bir gerekçe bulmaya çalıştım. Bana hâlâ kızgın olduğuna emindim. Acı olacaktı. Nefret olacaktı. Ve bir an için, bu duyguların gözlerine yansıdığını görmek isteyip istemediğimden emin olamadım. Bu gece olmazdı.

Ne yapmam gerektiğini düşünürken alnımı kapıya yasladım. Öfkemi kontrol etmeye çalıştığım anlarda kapı tokmağı diğer taraftan döndü ve kapı irkilmiş bir Ivy tarafından açıldı.

Beni gördüğünde korkudan nefesi kesilmiş, hemen yatağının sığınağına dönmek için geri kaçmaya çalışmıştı. Ama içimdeki avcı daha iki adım bile atamadan onu belinden yakalayıp kollarıma sürükledi.

Avucumun altında titriyor, parmak uçlarım geceliğinin ipeksi kumaşının üzerinde kayıyordu. Başı öne düşmüş, benden saklanmaya çalışırken saçları yüzünü örtüyor, onu bakışlarımdan koruyordu.

"Tam olarak nereye gittiğinizi sanıyordunuz Bayan De La Rosa?" Saçlarının arasına fısıldadım.

"Hiçbir yere." Elimden kurtulmaya çalışsa da başaramadı. "Dışarıdan bir ses duydum. Sen olduğunu fark etmedim. Fark etseydim kapıya barikat kurardım."

Gözlerimi kapatıp saçlarının kokusunu içime çektim. "Kocanı böyle mi karşılıyorsun?"

"Sadece kâğıt üzerinde kocamsın," diye ilan etti.

"Bu sözlerinin içinde çok fazla asilik var." Saçlarını okşayarak yüzünden uzaklaştırdım ve elimle çenesini kavrayarak onu yüzüme bakmaya zorladım. "Henüz dağılmadığını gördüğüme sevindim."

Kelimeler bir itiraf gibi gelmişti ve kirpiklerinin altından bana baktığında gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum. "İstediğinin bu olduğunu sanıyordum."

"İstediklerimin en azı bu," dedim bacakları arkasındaki yatağa çarpana kadar onu odaya geri iterken.

"Yorgunum." Gözlerini kapattı ve ona doğru eğilip dudaklarımla boynunu okşadığımda titredi. "Lütfen. Kavga etmek istemiyorum."

"O zaman etme." Gözleri kapalıyken, bu fırsatı değerlendirip dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve şaşırmasına neden oldum.

Dudakları birbirinden ayrılmış, ben onu içtenlikle öperken gözleri açılmıştı. Kolumu beline dolayıp geceliğinin kumaşını avucumun içinde sıktım.

Diğer elim gözlerini kapatmak için kalkıyor, o başını arkaya doğru eğip bir anlığına da olsa dudaklarını öpmemin cazibesine teslim olurken görüşünü engelliyordu.

Göğsüme doğru sertçe nefes alıp veriyor, meme uçları geceliğe sürtünüyordu. Vücudu o kadar güzel kıvrımlara sahipti ki, onu sonsuza kadar bu şekilde izleyebilir, asla tatmin olmayabilirdim.

Öpüşmeyi derinleştirdiğimde elleri benimkilere uzanmış, tırnakları tenime batmaya başlamıştı. Bundan hoşlanmadığıma inanmak istese de vücudu aksini söylüyordu. Parmak-

larımı kalçalarının arasından aşağı kaydırmak için belindeki tutuşumu gevşettiğimde sarsıldı.

Sonunda dudaklarından ayrıldığımda ve boynunu öpmek için başını biraz daha geriye eğip narin cildini ısırdığımda nefesi kesilmiş, soluk soluğa kalmıştı.

"Santiago..." diye mırıldandı.

Uyluklarını parmaklarımın etrafında sıkmaya çalışırken bile durmadım. Ona bu gece sahip olmam söz konusu olmasa da sırf *onun zevki için* ona dokunmak zorundaydım. Bu, bir daha asla yaşamak istemediğim bir şeydi. Bu, sadece geçici bir zayıflıktı. Bu, onu çevirip bedenini yatağın üzerine kaldırdığımda, kalçalarını yukarı çekip arkasına çökerek onu yüzüstü yatmaya zorladığımda kendime söylediğim şeydi.

"Santiago..." dedi bir kez daha ama burnum ıslaklığının üzerinde gezinirken aniden sessizleşti.

Kalçalarını kendi istediğiyle yerinde tutup ilk kez gerçekten tadına baktığımda keskin bir nefes alarak neredeyse yerinden sıçrayacaktı. İlk dil darbesiyle ürperiyor, ikincisindeyse battaniyeyi yumruklarının arasına alıp sıkıyordu.

Ben bacaklarını biraz daha açmaya zorlarken, o ses çıkarmamaya çalışıyor, benim için kendiliğinden iyice açılmış olmasından delicesine zevk alıyordu. Bir elimle kıçını kavrayıp onu yerinde tutarken, diğeriyle ipeğin arasından kayarak göğüslerini avuçluyordum. Çoktan sırılsıklam olmuştu; onu açlıktan ölmüş gibi yalarken çıkardığı belli belirsiz iniltileri yatağın içinde boğuluyordu.

Bu yaptığımın doğru olmadığını hatırladım. Ona zevk vermek bana düşmezdi. Ama buna başladığımdan beri kendimi durduramıyordum. Çıkardığı sesleri duymak istiyordum. Za-

yıf, titrek kalçaları yüzümü iki yandan sıkıyordu. Onu bir başka orgazmın eşiğine getirirken neredeyse sessizce inliyordu. İkimiz için de tehlikeli olan türden orgazmdı bu.

Vücudu kırılma noktasını geçip kasılırken ve zevkin ilk dalgaları dilimin üzerinde gürlemeye başlarken bile kaçınılmaz olanla savaşmaya çalışıyordu. Orgazm onu tamamen ele geçirdiğinde omuzları yatağa çökmüş, artık dayanamayacağı ve başını sallamaya başladığı noktaya kadar devam ettiğimde vücudu kasılmalara teslim olmuştu.

"Lütfen..." dedi yalvarırcasına.

Güldüm ve uyluğunun iç kısmına dönüp oraya bir öpücük kondurmadan önce zevkinin tadına bir kez daha baktım. Titreyerek kendini yatağa bıraktıktan sonra omzunun üzerinden bana baktı.

Geceliğini yukarıya çekip avuçlarımı kalçalarında gezdirirken yüzü hiç alışılmadık olmadığım duyguları yansıtıyordu. Bana bakmaması gerektiğini biliyor olmasına rağmen kendine engel olamıyor gibi görünüyordu.

"Senden hâlâ nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Gözlerimi kapattığımda daha önce bilmediğim bir azap hissediyordum. "Olması gerektiği gibi, Ivy."

Oda sessizliğe gömülmüştü, aramızda sadece nefes alışverişlerimizin sesi vardı. Gözleri ağırlaştığında, yanında kalmam için hiçbir nedenimin olmadığını anladım. Ama henüz gitmeye hazır değildim. Orada öylece oturup avuçlarımın altındaki kalçalarını nazikçe okşuyor, vücudunun kıvrımlarını inceliyordum. İçimde giderek büyüyen bu savaşı anlamlandırmaya çalışıyordum.

Çocuğumu taşıyıp taşımadığını bilmek istiyordum. Ona

sahip olmak istiyordum. Onu içten dışa ele geçirmek istiyordum. Bunu daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum ve bu beni tedirgin ediyordu.

Düşüncelerimi yaklaşan Gala'ya yönlendirmeye çalıştım. Düğünden sonra birlikte görüleceğimiz ilk etkinlik olacaktı. Mercedes'e Ivy'nin o geceye hazırlanmasına yardım etmesi talimat vermiştim. Ama hâlâ bu etkinliğe hazır olup olmadığı konusunda aklımda soru işaretleri vardı.

"Etkinlik yarın," diye mırıldandım. "Bunun önemli olduğunu belirtmeme gerek yoktur diye düşünüyorum."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Biliyorum."

Gözlerinin içine bakarak, her ne kadar bunu asla kabul etmeyecek olsa da Mercedes'in dikkatini dağıtmak için ona ihtiyacı olabileceğini söylemeyi düşündüm. Orada Van der Smit ve yeni karısını görecekti, ki bu durum onda bazı sorunlara yol açabilirdi. Ama kız kardeşim, Ivy'ye hayatının böylesine derin bir ayrıntısını anlattığım için beni asla affetmezdi. Kardeşim kimse tarafından *insan gibi* görünmeyi sevmezdi.

Ivy'yle konuşmam bittikten sonra onunla ilgilenmem gerekecekti. Uzun süren sessizlikte, neye değinmem gerektiğini biliyordum. Ama kardeşinden bahsettiğim anda tamamen sessizliğe gömülmesinden korkuyordum.

Tam konuyu açmak üzereyken yatak odasının kapısı çalındı. Saat geç olmuştu ve çalışanlarım önemli bir şey olmadığı sürece beni rahatsız etmemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlardı.

Yataktan kalkıp kapıyı açmaya giderken, Ivy doğrulup bakışlarını kapıya çevirdi. Kapıyı açtığımda karşımda pijamalarıyla duran Antonia'yı buldum; yüzünde mahcup bir ifade vardı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, beyefendi," dedi yorgun bir sesle. "Ama adamlarınızdan biri çalışma odanızda sizi bekliyor. Acil olduğunu söylüyor."

Başımı sallayıp Antonia'yı gönderdikten sonra karıma döndüm. Konuşmamızı ertelemek zorundaydık.

"Uyu, Ivy."

Üzerini örtmek için çarşafı yukarı çekti ve bakışmamızı sonlandırmadan önce bir süre daha gözlerime baktı.

"Tamam."

29

IVY

Santiago'nun odamdan çıkışını izlerken doğruldum. Kapı yumuşak bir sesle kapandı. Kapının kilitlendiğini duymak için beklesem de duymadım.

Gecenin bu saatinde onu görmeye gelenin kim olduğunu merak ediyordum. Bu saatte, bu kadar acil olan ne olabilirdi?

Çarşafı üzerimden atıp bir bornoz giydikten sonra bacaklarımın arasının hâlâ nemli olduğunu fark ettim. Santiago'nun az önce yaptıklarını düşünmemeye ya da ağzının üzerimdeki, dilinin içimdeki hissini hatırlamamaya çalıştım.

O bir canavardı; kocamla ilgili sürekli hatırlamam gereken tek şey buydu.

Tek teselli kardeşimin bana söylediklerydi.

Kapıya doğru yürüyüp kulağımı kapıya dayadım. Nadiren ses çıkaran biri olsa da kapıyı açıp dışarı bakmadan önce gitmesi için ona zaman tanıyarak bekledim.

Koridor karanlık ve boştu.

Dışarıya doğru birkaç adım atıp tırabzanın üzerinden birinci kata baktım. Farklı koridorları birbirine bağlayan geniş salondan fazlasını göremiyor, kimseyi duyamıyordum; odalar

karanlıktı ve her zaman yandığını gördüğüm mumlar bile sönüktü.

Eğer bir misafiri varsa ve özellikle mahremiyet istiyorsa onu çalışma odasına alırdı.

Merdivenlere doğru cesur bir adım attım. O ya da herhangi biri beni görürse, karnımın acıktığını söyleyebilirdim. Ya da ofisinin yakınında yakalanırsam kaybolduğumu. Bana yaptıklarından sonra daha akıllıca davranmalıydım. Bu kadar pasif olmamalıydım. Başıma bir şey gelmesine izin vermemeliydim. Kendimi kurtarmak için artık harekete geçmeliydim. Çünkü bu yolda tek başıma olduğumu biliyordum.

Düğünden önceki günleri düşündüm. Yaşadıklarımı hatırlayınca, üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyordu. O zamanlar farklı biriymişim gibi hissediyordum. Kısa süre için Santiago'dan yardım isteyebileceğimi düşünmüştüm. Kız kardeşimi kendi ağabeyimden korumak için kocamdan yardım isteyebileceğimi düşünmüştüm. Ben bir aptaldım, çünkü kendi güvenliğimi bile sağlayamıyordum ve yardım isteyebileceğimi düşündüğüm adam şeytanın ta kendisiydi.

Son basamak gıcırdadığında durup nefesimi tuttum ve başka birinin bu sesi duyup duymadığını görmek için bir süre bekledim. Ama kimse yoktu. Hizmetçiler uyuyor olmalıydı ve Mercedes muhtemelen yeni birileriyle tanışmak için geceyi dışarıda geçiriyordu.

Beni alışverişe götürmeye ya da Gala'ya hazırlamak için her ne yapacaksa yapmaya gelmemişti. Sadece Antonia'ya bir işinin çıktığını ve bugünlük boş olduğumu söylemişti.

Kalp atışlarım yavaşladığında son adımı attım; çıplak ayaklarım soğuk mermer zeminde sessizce hareket ediyordu. Koridorda

aceleyle ilerleyip Santiago'nun ofisinin bulunduğu koridora girdim. Burası da karanlıktı ama duvarları kaplayan aplikler yanıyor, en uçtaki kapalı kapının altından gelen ışığı görebiliyordum.

Hızlı olmalıydım. Beni burada yakalarsa cezam çok büyük olacaktı, bu yüzden olabildiğince hızlı hareket ederek sessizce kütüphanenin kapısını açtım. Kapısını dinleyecek kadar aptal değildim. Karanlık odaya girip kapıyı arkamdan kapattıktan sonra karanlığa alışmam bir dakikamı aldı. Alıştıktan sonra kitap raflarının arasından geçerek sahte duvara doğru ilerledim. Ofisine nasıl girdiğimi hiç sormamıştı. Bunu bildiğimi bilmiyor, bu düşünce bana bir galibiyet kazanmışım gibi hissettiriyordu. Onun bir düzine galibiyetine karşı bir galibiyet.

Artık bu kapının varlığından haberdar olduğum için ofisinden sızan ince ışık çizgisini görebiliyordum. Sessizce hareket ediyor, nefes almaktan korkuyordum. Kulağımı duvara dayadım.

"Bunu neden daha önce görmediler?" diye sordu Santiago kızgın bir sesle.

Diğer adamın sesi boğuktu. Daha sessizdi. Mırıldanmalar ve sadece birkaç kelime duysam da duyduklarım tüylerimi ürpertmişti. "... Toksikoloji... Çok çabuk metabolize olmuş... Koma."

Santiago konuşmaya devam ederken sadece sesinin alçak tınısını duyabiliyordum, söylediği sözcükleri değil.

Dün gece şişeyi getirdiğinde olanları düşündüm. Aklıma Cemiyet'teki eski zehirlenme vakaları geldi. Santiago'nun düşüncelerimi tahmin ediyormuş gibi zehir olmadığını doğrulamak için nasıl bir yudum aldığını hatırladım. Sanki bu gerçek bir şeymiş gibi. Bir olasılık.

Zehir.

Kim zehir kullanırdı ki? Hangi yıldaydık?

Hayır, bahsettikleri şey bu olamazdı.

Ama o son kelimeye takılıp kalmıştım. Koma. Hastane yatağında, komada yatan babamı düşündüm. Kalbinin durduğunu hayal ettim. Yaşam tarzına bakınca mantıklı geliyordu.

Bu düşünceden kurtulmak için başımı salladım. Çok aptalcaydı. Bu durumda zehirden bahsediyor olamazlardı.

"Başka kim biliyor?" diye sordu Santiago.

"Kimse."

"Güzel. Eğer daha fazla bilgiye ulaşırsan," diye başladı; bu benim işaretimdi. Yatmadan önce beni kontrol edeceğine emin olduğum için bir an önce odama dönmem gerekiyordu.

Başka bir şey duymayı beklemeden kütüphaneden çıkarken kalçamı bir rafa çarptım. Birinin çıkardığım sesi duyup duymadığını görmek için bekleyecek vaktim yoktu. Evin ana bölümüne geri dönmeden önce koridorun boş olduğuna emin olmak adına kütüphanenin kapısını dinlemek için bir süre durakladıktan sonra merdivenlerden yukarı çıkıp yatak odama girdim ve kapıyı arkamdan kapattım; bornozu çıkarıp hızla yatağa dönerken kalbim boğazımda atıyordu.

* * *

Ertesi sabah karın ağrısıyla uyandım.

Gözlerimi açıp tül perdelerin arasından doğan güneşin turuncu ışıltısını izledim. Güneşlikleri açık bırakmıştım.

Çarşafı geriye itip ayağa kalktığımda beyaz çarşafın üzerindeki kırmızı lekeyi gördüm. Düğün gecemizdeki kandan farklıydı. Abel başarmıştı. Santiago hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Güzel.

Banyoya girip tampon aramak için lavabonun altındaki dolabı açtım. Daha önce bakmak aklıma gelmemişti ama aradığımı bulamayınca içimi panik kapladı. Burada kullanabileceğim herhangi bir şey yoktu.

Çekmecelere bakmak için gardıroba yöneldim. Bu detayı kaçırmış mıydı gerçekten? Hiçbir detayı kaçıracak gibi görünmüyordu. Onun istikrarıyla dalga geçsem bile ânında hamile kalacağımı ve ihtiyaç duymayacağımı mı düşünmüştü?

İnanılır gibi değildi.

Banyoya dönüp tuvalet kâğıdını akıntıyı emmesi için tomar haline getirdikten sonra ellerimi yıkayıp Antonia'yı bulmak için bornozumu giydim. Santiago'dan tampon istemeyecektim. Mercedes'ten de.

Koridora çıktığımda ev hâlâ sessizdi ama mutfağa yaklaştığımda sesler duymuş, alt kattaki odalarda mumların yakıldığını görmüştüm. Mutfağın kapısını iterek açmak üzereydim ki Antonia içeri girdi; ellerini bulaşık havlusuna silip omzunun üzerinden birine talimatlar veriyordu.

"Ivy. Erkencisin," dedi beni gördüğüne şaşırarak.

"Ben..." Bir hizmetçi Antonia'yı geçip mutfağa girerken sustum. "Bu gerçekten utanç verici bir durum ama regl oldum ve... şey..." Boğazımı temizlerken kendime büyümemi söyledim. Alt tarafı regl olmuştum. "Tampona ihtiyacım var."

Kısa bir an sonra Antonia başını sallasa da o bir saniyelik sürede yüzünde duraksamama neden olan bir şey gördüğüme yemin edebilirdim.

"Elbette. Gel benimle, canım."

Birkaç koridordan geçerek evin ana bölümünden daha uzaktaki bir kapıya doğru yürürken onu takip ettim. Kilidini

açmak için bir anahtar kullandığı ve evi keşiflerimden birinde denediğim için kilitli olduğunu bildiğim bu kapı, evdeki diğer kapılardan farklı bir koridora açılıyordu. Birincisi, elektrik ışıklarıyla aydınlatılıyordu, ikincisiyse ana bölüm kadar süslü ya da güzel bir dekora sahip değildi.

"Burada ne var?" diye sordum aydınlığı takdir ederek.

"Personel odaları. Burada üç hizmetçi, güvenlik ve tabii ki ben varız. Bunlar bizim odalarımız."

"Ah," dedim, Santiago'nun hizmetçi odalarına girmeme kuralını hatırlayarak. Hatırlayınca gözlerimi devirdim.

"İşte geldik," dedi kapıyı açarak. Otomatik olarak bir ışığın yanıp söndüğü bu yer, bir çamaşır odasıydı. Deterjan kokusu burnuma doluyor, çamaşır makinelerinden birinin dönmeye başladığını duyuyordum.

"Burası bir otel gibi," diye yorum yaptım.

Gülümseyerek birkaç kutu tampon gördüğüm bir rafa yöneldi. "Ev eski ve çok fazla bakım gerektiriyor. Evin reisi olduğundan beri bazı odaları kapatmış olsa da Santiago'nun bunu yapmasından memnunum. Sadece o ve Mercedes varken bu mantıklıydı ama şimdi..." Cümlesinin devamını getirmedi.

"Ne kadar büyük?" Beş tampon saymasını izlerken sordum.

Onları uzatırken konuştuğunu duysam da dinlemeyi bırakmıştım, çünkü fark ettiğim bir şey vardı.

Bu bir dikkatsizlik değildi.

"Kutuyu alsam iyi olur. Eminim beşten fazlasına ihtiyacım olacak," dedim, ona olmasa da sinirli bir ses tonuyla. Onun sadece söyleneni yapmakla yükümlü olduğunu biliyordum.

Antonia'nın bakışları duraksadı ve derin bir nefes aldı. "Sana ihtiyacın olanı vereceğim. İstemen yeter ama..." Sözünü kesti.

"Santiago bilmek istiyor," dedim bu düşünce midemi bulandırırken. Gözlerimin dolduğunu hissediyordum. Aynı anda kendimi hem güçsüz, hem nefret edilmiş hem de kapana kısılmış hissediyordum.

"Sadece bir aile kurabilmek için endişeleniyor. Hepsi bu."

Tamponları elinden kaptım. "O zaman ona rapor verdiğinde, hayal kırıklığına uğrayacağı için ne kadar mutlu olduğumu öğrendiğine emin ol!" Bu yeni aşağılanma karşısında gözlerimin etrafını ıslatan aptalca gözyaşlarından kurtulmak için elimin tersiyle yüzümü silerek arkamı döndüm. Ne bekliyordum ki? Ne düşünmüştüm gerçekten? Beni yerleşkeye götürdüğü o gece yaptıklarından dolayı pişman olduğunu mu? Herkesin görmesi için beni ellerimin ve dizlerimin üzerinde çırılçıplak süründürdüğü o geceden utanç duyduğunu mu? Orada kimin olduğunu bile bilmiyordum. Kocam tarafından köpek muamelesi gördüğüme kimin şahit olduğunu bilmiyordum. Ya da canavarım tarafından becerildiğime...

Tanrım!

Ondan nefret ediyordum. Kocamdan nefret ediyordum.

En kötüsü de bunu istememiştim. Onun –

Kahretsin!

Evin ana bölümüne geri döndüğümde başım dönmeye başlayınca merdivenlerin dibinde durmak zorunda kaldım. Regl dönemimde rahatsızlığım hep daha kötü olurdu. Tırabzana tutunup baş dönmem geçene kadar beklemiş, iyi olup olmadığımı soran kızı görmezden gelmiştim. Gözlerimi sıkıca kapatıp baş dönmemin geçmesi için yalvardım. Üst kattaki odama, yatağıma dönene kadar bir daha gelmemesi için yalvardım. Bu akbabalar sömürecek daha fazla zayıflığıma tanık olamayana kadar...

"Ivy!" Antonia'ydı.

"İyiyim!" Kendimi hareket etmeye zorluyor, terden tırabzandaki elim kayıyor, sadece kaçmaya odaklanıyordum. Uzaklaşmaya çalışıyordum. Odama ve banyoya geri dönene kadar durmama izin vermedim; içeride kilidi olan tek odaya. Soğuk fayans zemine çökerek sırtımı kapıya yasladım. Başımı dizlerimin arasına aldığımda aptal tamponlar ayaklarımın üzerine saçılmıştı.

30

IVY

Günün büyük bölümünde yatakta yatıyor, odama giren dikdörtgen şeklinde ve giderek azalan güneş ışığını izliyordum. Yemek yediğimi sanıp beni rahat bırakması için Antonia'nın getirdiği yiyeceklerin bir kısmını tuvalete döküp sifonu çektim. Yemek yiyip yemediğimi de takip ediyordu. Muhtemelen Santiago'ya günlük raporlar veriyordu. Belki de saatlik bile olabilirdi. Kontrolün elinde olduğuna emin olmak istiyordu.

Onun için sadece bir bedenden ibarettim; aşağılayabileceği, her istediğinde becerebileceği ve sonunda çocuk yapmak için kullanabileceği bir beden. Sonra ne olacaktı? Tamamen tükendiğimde ne olacaktı?

Hayır. Bunu düşünmeme gerek yoktu. Biliyordum. Söylemişti.

Kapı açıldığında arkamı döndüm. Kapıyı çalan olmamıştı. Mercedes buranın sahibiymiş gibi odama girdi.

"Ne kadar tembelsin," dedi bakışlarını dikleştirerek.

Ben de oturuşumu dikleştirdim. "Ne istiyorsun, Mercedes? Seninle uğraşacak havamda değilim."

İki kadın onu takip ediyordu; biri büyük bir giysi çantası taşıyor, diğeri küçük bir bavulla arkasından geliyordu.

Gala.

Kahretsin!

"Ben gitmiyorum," dedim konuşmaya başlamasına izin vermeden. Tuvalete gitmek için yataktan kalktım. Regl dönemim normalden daha hafif olmasına rağmen, doğum kontrol iğnesi kramplarımı azaltmamıştı.

"Bu senin kararına bağlı bir şey değil," dedi kan kırmızısı, ince topuklu ayakkabısının burnunu kapıyı kapatamayacağım şekilde kapı aralığına kaydırarak. "Yoksa kardeşim bundan bahsetmedi mi? Sana söyleneni yapmak zorundasın. Nokta."

Kapıyı bırakıp yüzüne doğru bir adım attım. Ben yalınayak o ayakkabılarlayken benden daha uzun olduğu için yukarı bakmak zorundaydım. "Sen ve kardeşin, ikiniz de siktirin gidin! Kramplarım var. Defolun gidin buradan!"

"Kramplar mı?"

"Ne? Regl dönemlerimle ilgili raporu almadın mı?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

İçimdeki mücadele isteğinin bittiğini hissettim. Kızgın olmaktan çok depresiftim ve öfkemin nedeni o değildi. "Hiçbir şeyden bahsetmiyorum. Git. İşkencene yarın kaldığın yerden devam edebilirsin."

"Hiç sanmıyorum. Hazırlanmak için sadece bir saatimiz var, o yüzden burada ne yapman gerekiyorsa yap," dedi uzaklaştıktan bir süre sonra çantasıyla geri dönüp içinden bir şişe aspirin çıkararak. Şişeyi tezgâhın üzerine bıraktı. "Al bakalım. Sana aspirin bile veriyorum. Ağrı kesiciyi hak ettiğini düşündüğümden değil ama."

İçimdeki öfke geri dönmüş, şimdi tam olarak ona yönelmişti.

"Sizin derdiniz ne? Ağabeyinle evlenmeye zorlanmadan önce senin varlığından bile haberim yoktu. Cehennemin bu küçük köşesinde yaşamak için. Benden bu kadar nefret etmene neden olacak ne yaptım sana?"

Bakışları kararmış, dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü; ellerini iki yanında yumruklara dönüştürmüştü. Dişlerini sıktığında bir şeyler söylemek istediğini görüyordum ama kendini tutuyordu. "Kardeşim seninle benim aramda durduğu için şanslısın, Ivy Moreno. Emin ol farklı şartlar altında sana karşı bu kadar nazik olamazdım."

"Nazik mi? Onun bana karşı nazik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Homurdandı.

"Öyle mi düşünüyorsun? Çünkü eğer düşünüyorsan sen de onun kadar yanılıyorsun demektir!"

"Yerini unutma."

"Yerimi mi? Çık dışarı! Defol odamdan!"

"*Benim* evimdesin. Benim. Beni kovamazsın!"

"Burası Santiago'nun evi. *Benim* kocamın evi!" Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Neden onu kışkırttığımın farkında bile değildim.

"Ah! Tabii ya, *senin* kocan. Doğru." Başını yana eğerek sırıttı. "Seninle neden evlendiği hakkında bir fikrin var mı? Kardeşim gibi birinin seninle neden evlendiğini biliyor musun?"

"Keşke bilseydim. Çık, Mercedes! Ciddiyim."

"Kardeşim senden nefret ediyor."

Sözleri içimde hassas bir noktaya dokunmuştu. Nedenini

bilmiyordum. Onu ya da ne düşündüğünü umursamıyordum. Belki de o gün ya da son birkaç gündür böyle hissediyordum. Bilmiyordum. Ama tekrar gitmesini söylemek için ağzımı açamadan, konuşmaya devam etti.

"Lütfen bana bunu bildiğini söyle," dedi sırıtışı giderek büyürken.

"Sadece git. Lütfen."

"Ah. Yoksa bilmiyor musun?"

Onun sahte endişesi karşısında yüzümün buruştuğunu hissediyordum.

Neden böyle hissettiğimden bile emin değildim. Bunların hepsini biliyordum. Benden nefret ettiğini biliyordum.

"Seni becermekten zevk alıyor olabilir, sonuçta o bir erkek. Sen onun için sadece bir oyuncaksın. Tıpkı diğer kadınlar gibi."

Küçümserken sırıtıyor, son söylediklerinden dolayı mutlu olmuş gibi görünüyordu.

Kendimi daha dik durmaya ve ona yaklaşmaya zorladım. "Sorun nedir, Mercedes? Benim gibi önemsiz biri tarafından tehdit edildiğini mi hissediyorsun? Görünüşüne bakılırsa, kıskandığını söyleyebilirim."

Yüzü kızarmış, elleri yumruklara dönüşmüştü. Bir an için bana vuracağını düşünsem de topuklarının üzerinde döndü. "Nathan'ı getirin!" diye bağırdı birine.

Kapıyı arkasından kapattığım sırada kalbim küt küt atarken dışarıda olan biteni dinliyordum. Birkaç dakika sonra bir adamın sesini duydum. Sesi tanıdık gelse de adını bilmiyordum. Nathan, Mercedes'in korumalarından biriydi.

"Ona getirdiğim elbiseyi giydirdiklerine emin ol. O sıska küçük kıçını oturttuğuna ve verdiğim talimatlara uygun ha-

reket ettiklerine emin ol. Buradan çıkmasına izin vermeden önce beni ara. Ona söyleneni yaptığına emin olmak için ne gerekiyorsa yap, anlaşıldı mı?"

"Ağabeyiniz –"

"Onunla ben ilgileneceğim! Ya dediğimi yaparsın ya da işin biter! Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, hanımefendi."

Kapıdan uzaklaştım ve ellerimin titrediğini görerek yüzümü yıkamak için musluğu açtım.

Benden nefret ettiklerini biliyordum. Bundan hiç şüphe etmemiştim; en azından söz konusu Mercedes olduğunda. Santiago'yla ise –

Hayır. Bunu yapamazdım. O anları düşünmemeliydim. O bir canavardı. Bir şeytandı. İkisi de öyleydi. Beni gözlerine kestirmişlerdi ve nedeni hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Onunla savaşacak kadar güçlü değildim.

Bildiğim tek şey buydu.

Yüzüme su sıçratıp kuruladım. Aspirin şişesini açtım. Neredeyse tamamen doluydu. İki tane yuttuktan sonra şişeyi tekrar tezgâha bıraktım. Kendimi yan odada toplanan kadınlarla yüzleşmeye, bana söyleneni yapmaya hazırladım. Nathan'ın Mercedes'in söylediklerini yerine getireceğine emindim; bu bana zarar vermek anlamına gelse bile.

31

SANTIAGO

"Demek buradasın, Santi." Mercedes, maskenin kayışını başımın etrafına sabitlememe yardımcı olmak için aynadaki yansımamın arkasında belirdi.

Gümüş bir maskeydi. Yarı kafatası, yarı minotor, güllerle taçlandırılmıştı. De La Rosa mirasının karanlık ve uğursuz simgeleri. Maskeyi yerine oturttuğunda, benim için iyi bir seçim yaptığını söyleyebilirdim.

"Mükemmel." Omzumun üzerinden muzipçe gülümsedi. "Kesinlikle olumlu anlamda şeytani görünüyorsun."

Gözlerimi aynadaki yansımamdan ayırıp boğazımı temizledim. "Evet, sanırım bu iş görür."

Mercedes beni fuayeye kadar takip etti, topukları eskimiş taşlara çarptıkça kırmızı elbisesi sallanıyordu. Gala'ya o da katılacaktı ve kusursuz görünen elbisesiyle bu gece Van der Smit ve yeni karısının dikkatini çekeceği kesindi. Kafam bu kadar meşgul olmasaydı, ona üstünü değiştirmesini söylerdim ama damarlarımda dolaşan tuhaf enerji, düşüncelerimin kız kardeşimin adabına yoğunlaşmasına izin vermiyordu. Düşünmem gereken bir karım varken olmazdı.

On dakika sessizlik içinde bekledikten sonra iki muhafızla birlikte büyük merdivenlerin başında belirdi. Gözlerim, altın rengi tel süslemelerle süslenmiş siyah, yere kadar uzanan bir elbise giymiş bedeninde dolaşırken nefesim boğazımda düğümlendi. Maskesi altın ve siyah detaylardan oluşuyor, kelebek kanatları yüzünün yarısını gizliyordu. Loş ışıkta karımın gözlerini göremiyor olmaktan memnundum. O maskenin altında nefret dolu bir ifade olduğuna emindim. Ama bir geceliğine bu duygular yokmuş gibi davranacaktım.

Mercedes, Ivy'nin bize doğru gelmesini işaret etmek için parmağını kıvırırken kendinden son derece memnun görünüyordu.

Ivy sert adımlarla ilerlerken, "İstediğin gibi olmuş mu?" diye fısıldadı.

"Olmuş," diye cevap verdim karanlık bir sesle.

Ivy merdivenden ağır adımlarla iniyor, muhafızlar ona eşlik ederken korkuluklara tutunuyordu. Aşağı ulaştığında neredeyse tökezliyordu ve onu kollarımla yakalamak için öne çıktığım anda kendini toparlayarak dokunuşumdan geri çekildi.

"İyiyim," dedi soğukkanlılıkla. "Endişelenmiş gibi davranmana gerek yok."

Sert sözleri, kafasının karışık olduğunu hatırlatıyordu; duyguları ne olursa olsun, böyle bir tonda konuştuğu için cezalandırılacağına emin olmalıydı. Ancak şu anda onu cezalandıracak havada değildim. Bunun evli bir çift olarak birlikte katılacağımız ilk etkinliğe ilişkin duygularını iyileştiremeyeceğine emindim. Tek isteğim bu gecenin sorunsuz şekilde sonra ermesiydi. Cemiyet'in Soylu Oğullar'dan beklentileri vardı ve bu beklentilerin biri de seçtikleri eşlerin üst kademeye sorunsuz

bir şekilde uyum sağlamasıydı. Ivy'yi bu geceki maskeli baloya götürüp onunla gösteriş yapmak benim görevimdi. Onu gören her erkek beni kıskanacak, ben de bunun keyfini çıkaracaktım. O da sadık bir eş gibi görünmek için elinden geleni yapacaktı.

Mercedes sorgulayan bakışlarla yüzüme bakıyor, Ivy'nin hoşnutsuzluğuna vereceğim tepkiyi merakla bekliyordu. Zorla karımın koluna girip bir şey söylemeden onu kapıya yönlendirdiğimde, bunun öfkesini artırmaktan başka bir şeye yaramayacağını biliyordum. Kız kardeşim bizi takip etti ve hep birlikte Marco'nun bizi götürmek için beklediği arabaya doğru ilerledik.

Yerleşkeye yaptığımız yolculuk sessizlik içinde geçti. Bir yanımda Mercedes, diğerinde Ivy oturuyordu. Hiçbirimiz konuşmamıştık; yerleşkeye vardığımızda Mercedes'e biz olmadan içeri girmesini söyledim. Arabadan indiğimizde karımı incelemek için geri çekildim. Kan kırmızısı dudakları sokak lambasının altında beni baştan çıkarıyordu. Gizemle örtülü, siyah ve altın rengine bürünmüş, hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Dirense de onu kendime yaklaştırdım ve dudaklarımı kulağına sürttüm. "Bu akşam senden ne beklediğimi biliyorsun."

"Biliyorum," diye karşılık verdi.

Ses tonunun sertliğine rağmen, bedenimi onunkine bastırırken kaslarının titrediğini hissedebiliyordum. Korkuyor muydu yoksa arzusunu bastırmaya mı çalışıyordu?

Sebebinin korku olduğu sonucuna vardığımda içimi derin bir kasvet kapladı. Başka bir açıklaması olamazdı.

"Uslu durursan ödüllendirilirsin," dedim. "Yaramazlık yaparsan, merhamet etmem için yalvarmanı sağlarım."

Yüzünü başka tarafa çevirdiğinde avuç içimi ensesindeki dövmenin üzerine yerleştirerek onu serbest bıraktım ve yerleşkenin içine, balo salonuna doğru yönlendirdim. Takım elbiseli iki adam kapıları açarak bizi yılın en büyük etkinliği için ayrılmış alana yönlendirdi. Kırmızı ve siyahın tonları duvarları süslüyor, beni tatmin eden büyük avizeler gecenin gizemine uygun olarak zemine yumuşak bir ışıltı yayıyordu. Caz müziğinin baştan çıkarıcı notaları hoparlörlerden süzülerek bizi odanın ortasına çekiyordu.

Saniyeler içinde yanımızda bir garson belirdi ve her birimize birer kadeh şampanya ikram etti. Ivy bir tanesine uzanırken parmaklarım ona doğru attığım karanlık bir bakışla kadehi ondan önce kavradı.

Kadehi elimde çevirdikten sonra iki yudumda içmeden önce kokladım. Boş kadehimi tepsiye geri koyduktan ve garson ortadan kaybolduktan sonra Ivy soğuk bir gülümsemeyle bana baktı.

"Beni içkiden mahrum bırakmana gerek yok," dedi tatlı bir ses tonuyla. "Görünüşe göre işini düzgün yapıp beni hamile bırakamamışsın. Belki de istikrarın hakkında yanılmışımdır."

Bakışlarımı ona sabitlerken parmak uçlarımı koluna bastırdım. Bu sabahki istenmeyen ziyaretçiden haberim vardı. Antonia beni gizlice bilgilendirmiş, beni kızgınlığımla baş başa bırakmıştı. Ama Ivy kasıtlı olarak kindar davranıyordu ve buna izin vermeye hiç niyetim yoktu. Yanımızda başka bir maskeli adam belirdiğinde sitemimi düşünüyordum. Resmi bir takım elbise giymesi ve burada bulunma ayrıcalığına sahip olması onun bir Soylu Oğul olduğu anlamına geliyordu. Ama alçak sesle selam verene kadar kim olduğunu anlayamamıştım.

"Santiago." Başını eğerek selam verdi. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Maskenin altında gizlenen kişinin kılık değiştirmiş Angelo olduğunu görünce şaşırdım. Onu görmeyi beklemiyordum, özellikle de New Orleans'ta. Seattle'a dönüp kendi intikam planlarıyla uğraştığını düşünüyordum.

Başımı tamam anlamında sallayıp karıma baktıktan sonra gözlerim odanın diğer ucundaki kardeşime kaydı.

"Mercedes'in yanına git," dedim. "Benim yokluğumda seni birkaç kişiyle tanıştırabilir."

"Ben tuvalete gidiyorum." Bana meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Sonra kız kardeşinin yanına gideceğim. Ama beni kimseyle tanıştırmasına ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

Onu uyarmak için kolunu kavrayıp kulağına eğildim. "O zaman benimle nasıl konuştuğuna dikkat ederek başlayabilirsin. Seni herkesin önünde cezalandırmayacağıma inanarak kendini kandırma. Aslında o anlara tüm kardeşlerimin şahit olmasından büyük keyif alırım. Beni zorlama, Ivy."

Geri çekilip elbisesini topladı ve kalabalığın içinde kaybolurken bize sırt dekoltesini sundu.

32

IVY

Santiago'nun görüş alanından çıkar çıkmaz, yanımdan geçen garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya aldım. Birinin beni durdurmasını bekledim. Kocamın her yerde gözü kulağı olduğuna emindim. Ama kimse bir şey dememişti, ben de kristal kadehi dudaklarıma götürüp içkimi yudumlarken omzumun üzerinden etrafa baktım.

Aslında şampanyayı sevmiyordum ama kabarcıkların sebep olacağını bildiğim baş döndürücü hissi istiyordum. Sarhoş olmayı planlamıyordum. Bunun nelere sebep olacağını biliyordum. Ama bu gece biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Etrafımda, Cemiyet'in Fransız Mahallesi'nin merkezindeki ana evinin odalarında konuşarak, gülerek ve içerek dolaşan erkekler ve kadınlar vardı. Bazıları özenle hazırlanmış maskeler takarken, diğerleri sıradan maskeleri tercih etmişti. Kadınların elbiseleri çok güzeldi, her biri diğerinden daha nefes kesici görünüyordu. Hem erkeklerin hem de kadınların beni incelediğini görebiliyordum. Kim olduğumu biliyorlar mıydı?

Sol elimle enseme dokunurken parmağımdaki yüzüğün gi-

derek ağırlaştığını hissediyordum. Beni ele verebilecek tek şey dövme ve yüzüktü.

Bakışlarımı yüzüğe çevirdim. Onunki kadar tanınabilir değildi. Etrafımdaki bazı erkeklerin taktığı canavarlar gibi değildi. Soylu Oğullar ve onların armalarını taşıyan yüzükler, IVI ile olan bağlantılarıydı. Seçkinlerin statü sembolüydü. İğrenç bir şeydi.

En azından Santiago'nun yüzüğü bu gece gördüklerim gibi korkunç değildi. Holton'ın muayene sırasında taktığını hatırladığım yüzük gibiydi. Kardeşimin isteğini hatırlayarak odayı taradım. Ona istediği bilgiyi verirsem, Evangeline'i yanıma getireceğini hatırladım. Sonunda onu yarım maskesinin altında tanıdığımda, ağabeyime bilmek istediği şeyi zaten söylemeyeceğimi fark ettim; yanındaki adamın yüzünü göremiyor, görsem bile büyük ihtimalle kim olduğunu bilmiyordum.

Yine de sanki salonun diğer ucuna geçiyormuşum gibi başımı eğerek yanına yaklaştım. Sohbet eden adamlara yaklaştığımda Holton'ın arkadaşının eline baktım ve yüzüğü gördüm. Elini hızlıca hareket ettirdiği için seçebildiğim tek şey iki çekiçli bir semboldü, ki bu doğru olamazdı. Bu gece Santiago'ya sormanın bir yolunu bulmalıydım.

Bir köşeye çekilip kocamı izlemeye başladım. Hâlâ aynı adamla konuşuyordu. Çok samimi görünüyorlardı ve ne hakkında konuştuklarını merak ediyordum. Maskeleri yüzlerinin büyük bir kısmını kaplıyordu. Santiago'yu anlıyordum. İnsanların yüzüne bakmasından hoşlanmıyordu. Diğer adamın ne sakladığını merak ediyordum.

Santiago başını kaldırıp bakışlarını bana çevirdiğinde, uzaklaşmak için harekete geçtim. Bu kadar insanın arasında

beni görebileceğini sanmıyordum, belki de yanılıyordum. Ne de olsa onu yeterince net görebiliyordum.

Özenle dekore edilmiş salonu geçip avluya çıktım. İşaretleme törenimizin yapıldığı yerin önünden geçtim. Çok değişmişti. O günkü kadar uğursuz görünmüyordu. Güller ve sarmaşıklardan oluşan gölgelik gitmişti. Süslü sandalye ve masalar yoktu. Ateşlerin üzerine yerleştirilmiş damgalar yoktu. Bakışlarımı yere çevirdim ve burada böyle bir şeyin yaşandığını hatırlatan tek şeyi gördüm: Tasmamı bağladığı taşların arasındaki halka.

Tasmam.

Pislik!

En azından bu gece bana tespihi taktırmamıştı.

Ayağımı uzatıp düz sandaletlerimin burnuyla halkaya dokunurken etrafımdaki sesler azaldı. Mercedes'in verdiği topuklu ayakkabıları giymemiştim, çünkü gerekirse Santiago'nun beni destekleyeceğine emindim. Ama bunun korkulacak bir şey olmadığını unutmamalıydım. Eğer ayağım takılıp boynumu kırarsam, kocam oyuncağını kaybetmiş olacaktı.

Mercedes'in sözlerini hatırlamak beni bir kez daha yaralamıştı; kırgınlığımın etkisini azaltmak için şampanyanın kalanını yudumladım. Kafamı kaldırdığımda, üzerimde daha fazla göz olduğunu fark etmiş, etrafımdaki fısıltıları duymaya başlamıştım.

Tanrım! En az Abel kadar paranoyak olmuştum. Benim hakkımda konuşmuyorlardı. Bu maskenin altındaki kişinin kim olduğunu bile bilmiyorlardı. Mercedes'in yaptığı tek iyi şey yüzümü gizlemek olmuştu. Maske rahatsız edici olsa ve çevresel görüşümü engellese bile, tüm bunların ortasında bana sağladığı bu mahremiyetin kasıtlı olmadığına emindim.

Kadehimi, kızın düğün gecemizde arkasına sakladığı heykelin kaidesine koydum. Etrafımdaki sesler yavaş yavaş azalıp koridor karanlığa gömülürken nereye gittiğimi fark ettim. Koridor daraldıkça iki yanımda duran duvarlara dokunmak için elimi uzatmış, burnuma tütsü kokusu dolmuştu.

Bu bir rahatlama sağlamamıştı. Kiliseyle olan ilişkim nadiren nazik olan rahibelerle bağlantılı olsa da kapılara ulaştığımda tereddüt etmedim. Kapıyı itip açtım ve içeri girip kalabalıktan ulaştım. En azından burası ve mabedin lambasının kırmızı ışığı sakinleşmemi sağlamıştı. Bu, değişmeyen tek şeydi.

Maskeyi çıkarmak için ellerimi başımın arkasına uzattım ve şapelin derinliklerine doğru ilerlerken yüzümden çıkardım.

Sunağa ve çarmıha gerilmiş İsa'ya baktığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Burada ne yaptığımızı hatırladım. Rahibe Mary Anthony bilseydi, Soylu Oğullar hakkında ne düşünürdü?

Düşüncesi bile kıkırdamama neden oldu. Belki de şampanya yüzündendi.

O sırada biri boğazını temizlediğinde irkildim. Bu ve şapelin arka tarafındaki hareket dikkatimi çekmiş, içgüdüsel olarak kendimi suçlu hissetmeme neden olmuştu. Kendime yanlış bir şey yapmadığımı hatırlatmam gerekti. Santiago beni burada bulsa bile kesinlikle hiçbir şeyle suçlayamazdı.

"Ben sadece..." dedi yumuşak bir ses. Gölgelerin arasından çıkmıştı. "Bir mum yakıyordum." Maske takmadığı için onu hemen tanımıştım. İrileşmiş, neredeyse korku dolu gözlerle bana bakıyordu.

İşaretleme töreninin yapıldığı gece heykelin arasında saklanan kız.

Gülümsedim. "Özür dilerim. Burada birinin olduğunu bilmiyordum." Döndüğünde hamile olduğunu fark ettim. Bunu daha önce fark etmemiştim. Sadece yüzünü görmüştüm, o da kısmen; onu az önce gördüğümde de fark etmemiştim. Bir elini karnının altına koymuş, üzerindeki dar yosun yeşili elbise, minyon yapısına rağmen kıvrımlarını vurguluyordu. Dalgalı sarı saçları sırtından beline doğru uzanıyordu.

Mumu tutucuya yerleştirdikten sonra Latince bir dua mırıldandı ve haç çıkararak başını eğdi. Çok güzel bir kadındı. Çok da gençti. Benim yaşımda olduğunu tahmin ediyordum. Koridorun ortasından aşağıya doğru, kocaman göbeğiyle tahmin edebileceğimden daha hızlı bir şekilde yürümesini izledim. Sıralardan birinden bir şey almak için eğildi. Maskesi.

"Sen Santiago De La Rosa'nın eşisin."

Elinde maskesiyle benden birkaç adım ötede dururken, başımı sallayarak onayladım.

"Benim adım Colette," diyerek boştaki elini uzattı.

"Ivy," dedim elini sıkarak. Neredeyse tokalaşma sayılamayacak kadar kısa bir tokalaşmaydı.

"Dışarısı fazla kalabalık gelmeye başlamıştı," dedi maskesini kaldırıp elini tekrar karnının üzerine koyarak. En yakın sıranın kenarına oturup bir şeye uzanmaya çalışıyordu.

O an yalınayak olduğunu ve bir çift altın rengi sandalete uzandığını gördüm, en az on santimlik sivri topukları vardı.

"Dur, ben alayım." Onları almak için eğildim ve ayaklarını içine sokabileceği bir yere koydum. "Bunların rahat olması imkânsız. Özellikle..." Karnını işaret ettim.

Kusursuz beyaz dişlerini göstererek genişçe gülümsedi. "Hamile olmadığımda da rahat değillerdi. Nasıl olduğunu bi-

lirsin." Eliyle kapıyı işaret ettiğinde genel olarak erkekleri kastettiğini varsaydım.

Yanına oturup merakla başımı salladım. Rahat olmadığı bu kadar açıkken kocası ona neden o ayakkabıları giydiriyordu ki?

"Doğum ne zaman?" diye sordum.

"Daha üç ayım var!" dedi karnına bakarak. "Umarım daha erken gelir. Oğlumun şimdiden on kilo olduğuna eminim."

"Oğlunun mu?"

Ayağını sandaletinin içine sıkıştırırken başını evet anlamında salladı. "Kahretsin!"

"Ne oldu?"

"Ayaklarım çok şişti. Belki de onları hiç çıkarmamam gerekirdi."

"Kaç numara giyiyorsun?"

"Normalde 38 ama bugünlerde 39."

"Al," dedim ayaklarımı düz sandaletlerimden çıkararak. "Değiştirebiliriz. Yani, eğer istersen. Seninkiler kadar güzel olmasalar da 39 numaralar ve muhtemelen onlardan daha rahatlar."

Önce sandaletlerime, sonra bana baktı. "Benimkilerin işkence aleti olduğuna yemin edebilirim, Ivy," dedi gülmeye çalışarak.

"Öyle görünüyorlar. Benim için sorun değil. Zaten benimkiler bana biraz büyük geliyor."

"Emin misin?"

Başımı sallarken bir yandan da sivri topuklularla nasıl yürüyeceğimi merak ediyordum; bir şekilde başaracaktım.

"Teşekkür ederim. Gerçekten." Gülümsemesi o kadar sami-

miydi ki Cemiyet içinde ne kadar ortak noktamız olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Seve seve."

"Duvağın bende," dedi şaşırmama neden olarak.

"Ne?" diye sordum sandaletleri bağlarken. Biraz sıkmış olsalar da kötü değillerdi.

Bana döndü. "O gece buradaydım. İşaretleme sırasında." Benim adıma utanmış gibi bakışlarını kaçırdığında, bizi burada görüp görmediğini merak ettim. Hayır, bu imkânsızdı. Avluya yakın bir yerde duruyordu ama belki de sadece tahmin etmişti.

"Ah."

"Yırtığı onardım." Bu konuşmanın ne kadar garip ilerlediğini fark etmiş gibi boğazını temizledi. "Sana geri verebilirim. Yani, eğer istersen."

"Tamir mi ettin?"

"Dikiş dikmeyi severim ve çok güzel bir duvaktı. Onarmamak ayıp olurdu."

"Teşekkür ederim." Dürüst olmak gerekirse onu geri isteyip istemediğime emin değildim ama bir arkadaşa ihtiyacım vardı. Bir arkadaş edinmek istiyordum ve o iyi birine benziyordu. Biraz da bana benziyordu.

"Evde olman gerekmiyor mu, Colette? Yani," dedim bakışlarımı karnına çevirerek, "pek rahat görünmüyorsun."

Gülümseyip omuz silkti. "Jackson bu tür etkinlikleri sever, o yüzden bana bir şey olmaz."

"Jackson kocan mı?"

"Evet. Jackson van der Smit."

"Tanımıyorum, maalesef."

"Sorun değil. Sen onlardan biri değilsin... Yani Bay De La Rosa'nın seçtiği..." Sözünü kesti. "Bunların hepsi yanlış anlaşılıyor."

"Merak etme," dedim, üst düzey ailelerden olmadığımı söylemek istediğini anlayarak. Bildiğine emindim.

"Sadece bilemeyeceğini kastetmiştim. Kibirli görünmek istemem. Yani, ben tüm bu şeylerden nefret ediyorum."

"Sorun değil. Küstahça konuşmadın, emin ol."

Sonra beklenmedik bir şey yaptı. Yüzünü bana dönerek ellerimi ellerinin arasına aldı. "Her şey yolunda mı, Ivy?"

Sorusu ağlama isteğimi uyandırdı. Maskemi çıkartmamış olmayı diledim. Ellerimi çekip bakışlarımı alçalttım.

"Başlarda ne kadar zor olduğunu biliyorum," diye devam etti cevap vermediğimi fark ettiğinde. "Cemiyet'in tüm gerekliliklerı başlarda zor gelse de inan zamanla kolaylaşıyor."

"Öyle mi? Bu konuda pek emin değilim." Gözümden süzülen yaşa engel olamamış olsam da sildiğimde herhangi bir yorum yapmadı.

Tekrar elimi tuttu. "Senden çok uzakta yaşamadığımı unutma. Jackson'ın ailesinin evi sadece birkaç kilometre ötede. Yani eğer gelirsen, büyükannesiyle uğraşmak zorunda kalacaksın." Yüzünü buruşturduğunda bir kez daha kaç yaşında olduğunu merak ettim. "Yemin ederim o kadın bir cadı."

Bunu söyleme şekline gülmeden edemedim.

"İstersen Jackson'la konuşurum, o da kocanla konuşur. Belki bir gün ziyaretimize gelirsin."

"Çok isterim." Yine gözyaşlarımı silmem gerekti. Bir yabancının nezaketi ağlamanıza neden oluyorsa hayatınız ne kadar acınasıdır? Peki iki yetişkin kadının birbirini ziyaret edebilmek için kocalarından izin almak zorunda kalması?

Bir çan sesi duyulduğunda Colette nefesini tutarak narin bileğindeki pırlanta işlemeli saatine baktı. "Hay aksi! Akşam yemeği vakti. Gitsek iyi olacak. Bizi özlediklerine eminim." Maskesini düzeltip ayağa kalktığında çok telaşlı görünüyordu.

Ayağa kalkıp maskeyi yüzüme taktım. Arkama geçerek bağlamama yardımcı oldu.

"Zamanla her şey düzelecek." Elimi tuttu ve kapıya vardığımızda bırakmadan önce son kez sıktı. "Söz veriyorum."

Gülümseyip maskeyi bağlamama yardım ettiği için teşekkür ettim.

Yanına gelen bir adam onu, "Colette, demek buradasın," diyerek karşıladığında, yanına gitmeden önce elimi bir kez daha sıktı.

O gider gitmez arkamdan Mercedes'in kahkahasını duydum; o olduğuna emin olmak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Ona bakmak yerine en yakın tuvaleti bulmaya çalıştım, çünkü Santiago'nun beni aradığına emindim. Bir süreliğine saklanabileceğim yeni bir yere ihtiyacım vardı.

33

SANTIAGO

Angelo ceketinin cebinden çıkardığı şişeyi bana uzatmadan önce bir yudum aldı. Tütsülenmiş viskinin kokusunu aldığımda, şişeyi ona geri vermeden önce bir yudum aldım.

"Ziyaretinin bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim," dedim. "Bunca zamandır burada mıydın?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Kuzeyde bilgi topluyordum. Ziyaretimin asıl sebebi de bu. İncelemeni istediğim bazı hesaplar var. Onları kimin açtığını öğrenmem gerekiyor. Senden başka kimseye güvenemem."

"Sormana gerek bile yok," diye güvence verdim. "Sadakatim asla sorgulanmaz. Ayrıntıları vermen yeterli. Elimden geleni yaparım."

Tamam anlamında başını salladı. "Uçağım sabah kalkmadan önce sana bizzat teslim edeceğim."

"Bu geceki etkinliklere katılmayacaksın sanırım?"

Başını iki yana sallayarak salonu taradı. "Hayır. Buraya sadece seni görmeye geldim."

"Pekâlâ. O zaman gitmene izin vereceğim. Sabah seni bekliyor olacağım."

Çenesini eğdi ve geldiği hızla kalabalığın arasında kayboldu. Kardeşimi ve karımı aramak için onu takip ettim. Ama ben onları bulamadan Ivy beni bulmuştu.

Kurnaz bir gülümsemeyle bana yaklaştı ve avuç içiyle göğsüme vurarak beni karanlığa itti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Parmak uçlarını ensemden geçirip saçlarımın arasına soktu ve ayak parmaklarının ucunda yükselip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bu öpücük beni geçici olarak felç etmişti; Ivy yaşadığım şoktan faydalanarak dilini dudaklarımın arasına iterken kan kırmızısı rujunu dudaklarıma bulaştırıyordu.

Öpücüğü agresifti. Şiddetliydi. Ve tuhaftı.

Hiç düşünmeden öpücüğüne karşılık verirken bu gece ona başka neler yapmak istediğimi düşündüm. Aniden değişen ruh haliyle ilgili bir şey beni nedenlerini sorgulamaya itiyordu. Küçük bir rahatsızlık olarak başlasa da kısa sürede paranoyaya dönüşmüştü. Saçlarından tutup onu incelemek için yüzünden uzaklaştığımda oda bulanıklaşmaya başlamıştı. Gördüklerime anlam vermeye çalışarak yavaşça gözlerimi kırpıştırsam da elim ondan uzaklaşırken o bir bulanıklığa dönüşmüştü. Dengemi bulmaya çalışırken etrafımdaki her şey sallanıyor gibi görünüyordu; ne olduğunu anlayamadan göğsümü tutmaya başladım. Nefesimi tutmaya çalışarak geriye doğru sendelerken kalbim kaburgalarıma vuran bir çekiç gibiydi. Alnımda ter damlacıkları belirmiş, dizlerimin üzerine düşüp nefes nefese kaldığımda kafatasıma delici bir acı saplanmıştı.

Nefes alamıyordum.

Bir çığlığın ardından sırtüstü yere yığılıp vücudum sert mermere çarparken alçak sesle mırıldanmalar duyuyordum.

Yapabildiğim son bilinçli şey dudaklarımı aralamak, umutsuzca nefes almaya çalışmak olmuştu. Ama nefes alamıyordum.

Başım yana düştü ve son bir düşünceyle hayat bedenimden kayıp gitmeye başladı. Karım gerçek bir Moreno'ydu ve az önce bana ölüm öpücüğünü vermişti.

34

IVY

Sonraki on dakikayı banyodaki yeşil kadife kanepede oturup, kapının arkasından gelen müzik, kahkaha ve insan seslerini dinleyerek geçirdim. Geri dönmem gerektiğini biliyordum. Kocamın beni özlemiş olduğuna emindim ve şu ana kadar kimsenin kapıyı yumruklamamış olmasına şaşırmıştım.

İsteksizce ayağa kalkıp aynadaki yansımama baktım ve annemin onaylayacağından emin olduğum koyu kırmızı rujumu tazeledim. Mercedes, tazeleyebilmem için tüpü yanıma aldığıma emin olmuştu. Kötü görünmemi istemiyordu. Artık bir De La Rosa olduğum için insanların konuşmasına neden olan önemli bir detaydı; bu yüzden dudağıma sürdüğüm ruju elimin tersiyle sildim. Küçük bir isyan.

Bir çan sesi daha duydum ve inleyerek kapıya yaklaştım. Kapıya ulaştığımda bir kadın çığlığı duydum; çığlığının tizliği içimin ürpermesine, olduğum yerde kaskatı kesilmeme neden olmuştu.

Bu Mercedes miydi?

Kilidi çevirip kapının kolunu bastırdım ama bunu yaptığımda hiçbir şey olmadı.

Yüksek sesler, sonra bir çığlık daha; kapının hemen arkasındaki ani sessizlik deliciydi.

"Santiago!" diye seslendim. Kolu tekrar denediğimde sıkışmış olduğunu görünce panikledim. "Beni duyan var mı?" Kapıya vurarak bağırıyor, kolu tekrar tekrar bastırıyordum ama nafile.

Dışarıda sanki bir garson kristal şampanya bardaklarıyla dolu bir tepsiyi düşürmüş gibi sesler geliyordu.

Maskemi çekip çıkararak yere attım.

"Santiago!" diye bağırdım bir kez daha; kapıyı yumruklarken çantam yere düştü. "Mercedes!"

Ne kadar vursam da bu tuvaleti akşam yemeği alanındaki uzun masaların kurulduğu odaya en uzak noktada olduğu için tercih etmiştim; belki de burada yalnızdım.

"Biri beni kurtarsın!" Tam bu sözleri söylerken, kolu bir kez daha bastırdım ve kapı beklenmedik bir anda açıldı; geriye doğru tökezleyerek duvara çarptım.

Doğrulup dışarı çıktıktan sonra insanların toplanmış olduğu yere doğru koştum. Birilerinin emir yağdırdığı yere. İlerlerken duyduğum siren seslerinin bize doğru yaklaştığına emindim; orada ne olduğunu görmem gerekiyordu. Az önce burada çok kötü bir şeyin yaşandığını içten içe hissediyordum.

Oraya varıp ne olduğunu gördüğümde anlamakta güçlük çektim.

Mercedes çığlık atıyordu. Dizlerinin üstüne çökmüştü; yerde yatan adamın o olduğunu biliyordum. Bir kenara atılmış maskeyi, taktığı tuhaf kafatasını görmeme gerek yoktu. Ölü bir adamın maskesini. Yüzündeki mürekkebi.

"Santiago?" Onu görmek için elimi birinin omzuna koyup yolumdan çekerken gözlerim yaşlarla doldu.

Sonra onu gördüm.

Solgun görünüyordu. Koyu renk gözleri odaklanamamış, tamamen kapanmıştı.

"Santiago?" dedim bir kez daha, neredeyse fısıldayarak.

Cevap vermese de Mercedes beni duymuştu. "Sen!" diye bağırdı.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde, gözlerindeki öfke neredeyse geriye doğru devrilmeme neden oldu.

"Sen!" diye tısladı bir kez daha parmağıyla beni işaret ederek.

Başımı sallıyor, konuşmak için ağzımı açıyordum. Açıklamak için... Ama neyi? Sağlık ekibi aceleyle içeri girdi. İnsanlar Mercedes'in suçlayıcı bakışlarını takip ederek bana dönmüştü; sonra uzaklardan bir gümbürtü duyuldu ve sonra oda karanlığa gömüldü. Etrafım öyle katı, öyle yoğun bir karanlıkla sarıldı ki, kadınlar çığlık atıyor, üzerimde eller hissediyordum. Etrafta kaos patlak verirken tenime tırnaklar batıyordu.

Karanlık ve gürültü baş döndürücü, ışıklar sönmeden önce Mercedes'in yüzündeki ifade dehşet vericiydi. Santiago'nunkiyse tarif edilemezdi.

Ölmüş müydü?

Hayır. Olamazdı. Ölmüş olamazdı. Santiago değil.

Bir ışık huzmesi yattığı yeri aydınlatıyordu. Daha yakından görmek için ona ulaşmaya çalıştım.

"Nabız yok!" dedi bir adam, kalabalığın sesini bastırarak.

Nabız yok mu? Ciddi olamazlardı.

"... kalp masajına başlayın..."

Ağzımı açtım. Çığlık mı atmalıydım, adını mı haykırmalıydım, yoksa herkese yolumdan çekilmelerini mi söylemeliydim

bilmiyordum. Ölmüş olamazdı. Olamazdı. Ama çok fazla insan vardı. Sertçe itmeye karar verdiğimde gövdemi saran bir şey hissettim. Bir adamın beni sıkıca kavradığını, ayaklarımı yerden keserken tutuşunu sıkılaştırdığını hissediyordum. Işıklar birkaç kez yanıp söndüğü sırada başka bir odaya götürülmüştüm; bu oda boştu.

Adam beni bıraktığında tökezleyerek yüzümü ona döndüm. Diğerleri gibi maskeli bir yüzü ortaya çıkarmak için indirdiği kapüşonlu, koyu renk bir pelerin giymişti.

Ağzım kurumuştu. Diğer odadan gelen sesler boğuktu. Beyaz gürültü.

Hayır, onun maskesi diğerlerininkinden farklıydı.

Onunki tehditkârdı.

Bir çıkış yolu bulmak için etrafıma bakınırken bana doğru yaklaşıp köşeye sıkıştırdı; görebildiğim tek şey arkasındaki kapıydı.

"Ne istiyorsun?" Sırtım sertçe duvara çarptığında çığlık attım.

Konuşmadı. Onun yerine parmaklarını çeneme koyup sıkıca kavradı. Ön kolunu pençelememe rağmen bırakmıyordu. Çok güçlüydü. Tek bir hareketle kafamın arkasını duvara çarpacak kadar güçlüydü.

İşte o zaman geri adım attı.

Ben öne doğru tökezlediğimde.

Gözlerimin önünde yıldızlar dans ediyor, oda dönüyordu.

Ayakta durabilmek için uzansam da bir şey bulamıyordum, burada havadan başka tutunabileceğim bir şey yoktu. Bir şeyler söylüyordu ama dizlerim boşalırken ne dediğini anlayamayarak yere düştüm.

İşte o zaman ellerini üzerimde hissettim. Güçlü kollarıyla beni kaldırdı. Etrafımdaki oda kararmıştı; beni kollarına alıp geceye adım atarken kollarım gevşemiş, işe yaramaz halde sarkıyordu.

1. Kitabın Sonu

TEŞEKKÜRLER!
Ruhun Yakarışı'nı
okuduğunuz için teşekkür ederiz.
Umarım Santiago ve Ivy'yi sevmişsinizdir.
Onların hikâyesi
Günahın Silinişi kitabında
devam ediyor.

SOYLULAR SERİSİ

Ruhun Yakarışı

İkisi bir araya geldiğinde...
Tutku, ihanet ve intikam
hiç bu kadar çarpıcı olmamıştı.

Ben, damarlarında asil kan dolaşan bir adamım.

Güçlü bir hanedanın vârisi.

Zenginlik. Güç. Aristokrasi.

Ve karşı konulmaz, tehlikeli arzular...

Fakat biri her şeyimi elimden almaya kalktı.

Alevlerin arasından paramparça ve yaralı çıktım.

Şimdiyse hakkım olanı almak için geri dönüyorum.

İntikam.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!
9 786259 587707